

ERDEY-FERENC

·SZALÉZI·MŰVEK·

15.

P. CHAMINADE

ESZMÉNYEM: JÉZUS, MÁRIA FIA

160 oldal, 2.20 pengő

16.

**A PAP SZALÉZI SZENT FERENC
ISKOLÁJÁBAN**

290 oldal, 2.40 pengő

17.

TRIKÁL JÓZSEF

AZ ISTENI LÉT DICSŐSÉGE

164 oldal, 2.20 pengő

18.

CSÁVOSSY ELEMÉR S. J.

SPONSA DEI

Elmelkedések – mélyebb – lelkiéletre
törekvők számára

260 oldal, 2.80 pengő

A FATIMAI MADONNA
ÜZENETE

LELKI KULTURA KÖNYVEI

21

SZALÉZI MŰVEK

ERDEY FERENC

A
FATIMAI MADONNA
ÜZENETE

LELKIGYAKORLATOS ELMÉLKEDÉSEK
ENGESZTELŐ LELKEKNEK

II. RÉSZ

M Á S O D I K K I A D Á S

SZALÉZI MŰVEK

Nihil obstat. Carolus Szitkey S. S. censor dioecesanus
Imprimatur. No. 961-1943. Vaci, die 16-a Februarii
1943. † Josephus Episcopus Vaciensis.

*„Én a rózsafűzér Királynője
vagyok!”*

*„AZ ENGESZTELEÉS EGYIK
FŐESZKÖZE“*

Imádkoztatok, imádkoztatok sokat! mondotta a Boldogságos Szűzanya. Igen, de mit imádkozzunk? Mind a hat jelenéskor a Szűzanya különféle dolgokról beszélt, de két dologra állandóan visszatért: az engesztelésre és az engesztelésnek egy egészen különleges módjára, az imádságnak egy fajára, amellyel engeszteljük, a rózsafűzérre. Már az első megjelenéskor arra buzdította a kicsiny gyermekeket, hogy imádkozzák engesztelésül a rózsafűzért. Minden jelenéskor ismételten és újólág sürgette, hogy a rózsafűzért naponta imádkozzák el engesztelésül, buzgó szívvel-lélekkel. Amikor az utolsó jelenéskor Lucia megkérdezte a Maddonnát, kicsoda ő, Szűz Mária így mutatkozott be: „Én a rózsafűzér király-

nője vagyok.” Nyilvánvaló tehát, hogy a Boldogságos Szűz az engesztelés eszközei között a rózsafűzér imádságnak különleges helyet jelölt és azt akarta, hogy engesztelési gyakorlataink között a rózsafűzér imádságot a legelső helyre tegyük.

NEM KÜLSŐ HATÁS

A rózsafűzért egyszerű emberek imádságának szokták mondani. Igen sokan nem szeretik, mert gépies imának tartják. Mindig ugyanaz az imádság ismétlődik benne, ami a végén gépiessé válik, recitálják, elmondják, elhadarják. Sőt akadtak tudósok, akik a rózsafűzér imádságnak eredetét tanulmányozva nem áttallották azt mondani, hogy a buddhisták imagépje. Ez történetileg is, elméletileg is tévedés. Történetileg, mert a buddhizmus a kereszténységgel semmiféle történeti kapcsolatban nem áll, sem az imádság, sem pedig a vallásos élet egyéb gyakorlatai tekintetében. Elméletileg, mert ha van is a buddhizmus és a kereszténység között valami látszólagos, külső hasonlatosság, az inkább az önmehtagadásnak egyik-másik fajtája, az aszkézisnek bizonyos gyakorlatai. De ezek is csak

a felületes szemlélő előtt tűnnek fel hasonlónak, mert ha az ember mélyére hatol a dolgoknak, azt látja, hogy egészen más az az aszkézis, önmegtágadás, amit a buddhizmus tanít és lényegesen más, amit a kereszténység gyakorol. Ott azt tartják, hogy a testi élet a sátán műve és az ember azért van a testi életben, mert a sátán hatalma alá került büntetésből. Ebből megszabadulni törekszik. A lélek addig járja a testi élet utjait, amíg megtisztul. Hogyha nem tisztult meg egészen egy életen át, visszajön és vándorol, ez a lélekvándorlás. Ez metafizikailag is, valláselméletileg is súlyos tévedés.

NEM IMAGÉP!

Az imádság tekintetében még inkább szembeötlő ez a tévedés. A rózsafüzér sohasem imagép és ha egynéhány anyag embernek a kezében külsőséges imádsággá fajul, ez nem a rózsafüzér rovására irandó. Az lehet az ember gyengesége, hibája, hanyagsága, de nem az imádságnak a természetéből keletkezik. A rózsafüzér nem jelenti azt, hogy értelem nélkül recitáljunk valamit. Ellenkezőleg!

A HIT ELMÉLYÍTÉSÉNEK ESZKÖZE

Ha a rózsafűzér történeti eredetét keresük, vissza kell mennünk a XIII. századba, amikor a mai tévedésekhez hasonló eretnokségek kezdtek terjedni, és az egész társadalmat felforgatták. Ugyanolyan társadalmi bajok és forrongások fenyegették az akkori kort, mint amilyenek most bekövetkeztek. Ezekkel szemben Szent Domonkos atyánknak és fiainak kezében a rózsafűzér épen a hittitkok elmélyítésének eszköze volt. Elmélyítették, szívükbe, lelkükbe vésték a hit legelemibb igazságait, azokat a pilléreket, amelyeken nyugszik a kereszténység és amelyek szemben állottak a veszedelmes tévtanokkal.

MEGFOGNI A GYERMEK KEZÉT!

Mindenesetre annyi igaz, hogy a rózsafűzér imádság egyszerű imamód, pótolja az irni-olvasni nem tudó embereknél az imakönyv használatát. Az is kétségtelen, hogy a rózsafűzér imádságnak gyakori elmondásánál az ismételten előforduló imaszöveg megnehezíti a figyelemnek a lekötését. Figyelmünk nagyon makrancos, szeret elkalandozni.

De mit csinál az édesanya kicsiny gyermekével, ha elmegy sétálni és az mindig elszalad? Megfogja a kezét és vezeti, nem engedi szanaszét szaladgálni: virágágyba, sinek közé, üzletekbe, kirakatokhoz. A programot az édesanya szabja meg és megmutatja neki itt is, ott is, ezt is, azt is, fegyelmezetten irányítja. Így kell tennünk a rózsafűzér imánál is! Ha fegyelmezzük és vezetjük figyelmünket és nyújtunk neki anyagot, ami lekösse, akkor nem fog szanaszét szaladgálni, elkalandozni. Ez a teendő a rózsafűzér imádkozásánál is, ha jól akarjuk elvégezni. Szóbeli imádság lévén, jó elimádkozási módja attól függ, hogy figyelmünket hogyan tudjuk és hogyan szoktuk fegyelmezni.

LEGKEDVESEBB IMÁDSÁG

A Szűzanyának a legkedvesebb imádsága a rózsafűzér. Éppen az egyháztörténelemből tudjuk, hogy ő nagy bajoktól, nagy veszedelmektől mentette meg már az Egyházat, hazánkat is, mert a rózsafűzér imádsággal tisztelték őt és kérték segítségét, közbenjárását. Gondoljunk csak a nagy küzdelemre a kereszt és a félhold között, amely a le-

pantói csatában dőlt el. Gondoljunk Hunyadi Jánosra, akinek a kardja marokolatára volt a rózsafűzér rácsavarva, hogy amikor nem kellett forgatnia kardját, forgathassa a rózsafűzért. Gondoljunk magyar őseinkre, akiknek a Patrona Hungariae nemcsak címer volt, amelyet a zászlókra festettek és a csapatok élén hordtak, hanem eszményképük, akit éppen a rózsafűzérrel tiszteltek.

MIÉRT OLY KEDVES?

Miért olyan kedves imádsága a Boldogságos Szűzanyának a rózsafűzér? Miért szereti annyira? Azért, mert olyan imádságokból áll, amelyek szeplőtelen Szívéhez közel esnek. A rózsafűzér imádságnak éppen ez a szépsége! Ha történetileg nem is lehet egészen igazolni, de a keresztény nép hagyománya úgy tartja, hogy a rózsafűzér imádságot a Szűzanyának köszönhetjük, ő maga adta azt Szent Domonkosnak. Amikor az eretnekek ellen évek hosszú során át hiába dolgozott, annyira megkeményítették szívüket, Szent Domonkos visszavonult Toulouse mellett egy kicsiny kápolnába. Ott letérdelt a Szűzanya oltára elé és azt mondta, hogy

addig nem távozik, amíg imádságát meg nem hallgatja. Ekkor megjelent Szűz Mária szüzekből körülvéve, akiknek a koszorúja a rózsafűzérnek az imádságát jelképezte és megtanította Domonkóst a rózsafűzér imádságra. A Szent hálásan vette azt és egyenesen a város katedrálisába ment. A hagyomány szerint, amint közeledett a városhoz, a harangok maguktól megkondultak. Az egész város tódult a templomba, még az eretnekek is. Szent Domonkos ekkor elkezdte a népet a rózsafűzér imádságra tanítani. Amikor az eretnekek hallották, hogy a Miatyánkra, Üdvözlégyre tanítja őket, dühösekké lettek és tömegesen ott akarták hagyni. De hirtelen csodálatos módon olyan nagy vihar támadt, hogy nem tudtak a templomból távozni, kénytelenek voltak bentmaradni és Szent Domonkóst tovább hallgatni. A Szent akkor a rózsafűzérrel mindnyájukat megtérítette.

Ez a hagyomány szerint a rózsafűzér eredete és kezdete. Bizonyos, hogy ebben az időben keletkezik és annak a kornak eretnekségei ellen a leghatásosabb fegyver. A pápa mindannyiszor a rózsafűzér imádságot ajánlotta, valahányszor nagy veszedelem fenyegette

az Egyházat. Ezt mi magyarok nagyon jól tudjuk, mert amikor a legnagyobb baj fenyegette hazánkat, mi is ehhez a fegyverhez nyúltunk. Nem is annyira Hunyadi kardjával, mint inkább a rózsafüzérrel és a Szűzanya segítségével győztünk az akkori ellenség felett.

A FATIMAI MADONNA KIVÁNJA

De a rózsafüzér egészen új szint, új jelentőséget nyer most, a Szűzanyának fatimai megjelenése kapcsán. Szűz Mária kifejezetten kívánta, hogy az engesztelés különféle gyakorlatai között el ne mulasszuk a rózsafüzért. A kis fatimai pásztorgyermekeknek meghagyta, hogy naponta imádkozzák azt el.

MEG KELL ISMERNI A RÓZSAFÜZÉRT!

Mi is szeressük meg a szentolvasót és használjuk akkor is, ha nem nagyon szeretjük. Meg fogjuk látni, hogy nem is olyan nehéz imádság, még azoknak sem, akik hozzá vannak szokva az elmélkedő imamódhoz. Bár a szentolvasó első tekintetre szóbeli ima és jó imádkozásához a szóbeli imádság szabályai érvényesek, azonban látni fogjuk, hogy a Boldogságos Szűzanyának

egyik kívánsága épen az, hogy a rózsafűzér imádságot bizonyos alkalmakkor elmélkedve végezzük. Ezzel a Szűzanya nem is kíván valami új dolgot. A lelki életről szóló újabb elmélet a rózsafűzér imádságot nem mint szóbeli imát állítja be, hanem mint az elmélkedő imádság alapját. Most ezekben a jelenésekben, különösen a hatodikban, a Szűzanya azt kívánta, hogy a rózsafűzért, mint szóbeli imádságot mondjuk el naponta engesztelésül. Meg kell tehát tanulnunk azt jól imádkozni és szívesen végezni.

A LÉLEK SZÁRNYA

A szóbeli imádságnak az a lényege, hogy beszéd. De a beszéd nem üres levegőverdesés, az emberi beszéd mindig gondolatnak, érzelemnek a hordozója. A beszéd tulajdonképpen a lélek szárnya. Amikor beszélünk, gondolataink, érzelmeink szárnyra kelnek és másokban is hasonló gondolatokat, hasonló érzelmeket keltenek. Hiszen átelméltük, hogy az imádságban a jó Istennel találkozunk és beszélgetünk, meghallgatjuk Isten szavát hozzánk és mi is beszélünk öhozzá. Ha tehát a rózsafűzér szóbeli imádság, ez annyit jelent,

hogy mi abban a Szűzanyával egyesülve beszélgetünk a jó Istennel.

A RÓZSAFÜZÉR A SZENTHÁROMSÁG IMÁJA

Csakhogy amit mondunk, amit megbeszélünk, az nem szabad beszéd, hanem kötött imaszöveg. Ez az imaszöveg 1. az Úr Jézus Szívének kívánságát tolmácsolja: Jézus tanított ugyanis a Miatyánkra, 2. a mennyei Atyának kívánságát tolmácsolja, mert hiszen az Üdvözlégység első része a mennyei Atya üzenete a Szűzanyához, végül 3. az Üdvözlégység második része és a Gloria Szentléleknek sugallata, mert az Anyaszentegyházban a Szentlélek sugallta azt a fohászt, amelyet mi az angyal üdvözlétéhez fűzünk. Tehát tulajdonképpen a teljes Szentháromság beszél a Szűzanyához és Mária beszél a Szentháromsághoz.

AZ ÉN AJKAMON KERESZTÜL...

Következőleg, mikor én a rózsafüzért mondom, akkor bennem az Atya szólal meg, bennem az Úr Jézus beszél, bennem a Szentlélek imádkozik, bennem

a teljes Szentháromság köszönti Szűz Máriát. Ezért olyan kedves, ezért olyan drága a Boldogságos Szűzanyának a rózsafüzér! Benne a Szentháromság szavát hallja! Az ő tisztaságos, szeplőtelen Szívében természetes, hogy a legboldogabb visszhangra talál a Szentháromságnak minden gondolata és minden szava s ezt a visszhangot az *én ajkamon keresztül* mondja a Szentháromság a Szűzanyának. S amit a Szűzanya felel, az *az én szívemen keresztül* jut el a bennem lakó, imádandó Szentháromsághoz!

KIFEJEZHETETLEN SZAVAKKAL...

Milyen más tehát a rózsafüzér imádság, ha én a kegyelem világában Isten életét élem és az imádság lelki világában, atmoszférájában mozgok! Ha ezt a csodálatos lelki áradást, lélekkiáradást a Szentháromságtól Szűz Máriára és Máriától a Szentháromságig a lélek szemével meglátom, egyszerre más a rózsafüzér, mint egyszerű imaszöveg. Hogy valóban a Szentháromságnak az imádsága legyen, nekem bele kell kapcsolódnom a Szentháromság gondolatvilágába, imádságába. Ha jól akarom

imádkozni a rózsafüzért, akkor először is „haza kell mennem” lelkem szentélyébe és annak mélyén rá kell néznem a Szentháromságra, meg kell látnom a mennyei Atyát a lelkemben. Éreznem kell, hogy ott van az Úr Jézus és az ő szerető Szíve az én szívemben. Látnom és élnem kell, hogy bennem a Szentlélek él, mozog és imádkozik. Kifejezhetetlen, szavakba nem foglalható sóhaj-tásokkal könyörög a Szentlélek Isten. (Róm. 8, 26.)

ISTEN FOGLALJA SZAVAKBA

De mégis kifejezhetők könyörgései, mert hiszen az Úr Jézus maga tanított meg rá, hogy hogyan fejezzük azt ki a Miatyánk szavaival. Az Atya elküldte angyalát, és az elmondotta emberi szavakkal, amit az Atya üzen a Szűzanyának. A Szentlélek az Anyaszentegyház ajkára adta, amit Ő kíván mondani a Szűzanyának.

RÁNÉZNI ISTENRE LELKÜNKBEN

Hogy a rózsafüzért jól tudjuk elmondani, az első dolog, hogy lélekben hazamenjünk lelkünk szentélyébe és rá-

nézzünk a Szentháromságra. Meg kell látni az Atyát, meglátni a Fiút, meglátni a Szentlelket, vagyis figyelmünket Isten felé irányítani: Hagyni, hogy az a világosság, az a fényesség, amely Istentől jön és a túlvilágnak, a mennyei hazának világossága, kicsit töltse el a szellemet, értelmet, lelket. Kösse le Isten azt a figyelmet, ami szanaszét szokott szaladgálni. Most majd a mennyei Atya, az Úr Jézus, a Szentlélek fogja azt vezetni. Nem is nekünk kell kézen fogni azt a makrancos figyelmet, majd a Szentháromság kézen fogja, csak tekintsünk rá, nézzünk rá, lássuk meg! Ezt az aszkétika így szokta röviden összefoglalni: Isten jelenlétebe helyezni magunkat. Milyen egyszerű kifejezés, milyen mély tartalom!

ÉLNI ISTEN JELENLÉTÉT

Isten jelenlétebe nem úgy helyezem magam, hogy elképzelem, a jó Isten itt van velem, nem úgy, hogy ránézek egy szentképre, vagy belevésem fantáziámba, hanem úgy, hogy Isten jelenlétét éljem önmagamban. Aki tudatában van annak, hogy Isten él benne és ő Istenben, hogy itt van az Atya, a Fiú, a

Szentlélek benne, hogy szentély a lelke, a szíve, annak nem kell sokáig keresgélnie, hogy hol van az Isten! Itthon van, itt bennem, csak ránézzek és ne másra! Amikor kigyullad ennek a szentélynek az ivlámpája, az a fény, az a mennyei világosság, amely kigyulladt Fatimában is, akkor egyszerre leköti figyelmünket. Egyszerre látjuk lelki szemeinkkel az Atyát, s akkor olyan jó elgondolni a Miatyánkot: Atyám, mennyei Atyánk. Mi Atyánk! Akkor olyan jó elmondani a Hiszekegyet. Hiszen benne van a teljes Szentháromság. Mint egy mozifilm, felvonul benne az üdvösség története. A mennyei Atya teremti a világot, a Fiú Isten alászáll, megváltja a bűnös emberiséget, a Szentlélek Úristen vezeti és kormányozza az Anyaszentegyházat. Olyan jól esik akkor úgy „*ott maradni!*”

OTT MARADNI!

Szándékosan használtam ezt a kifejezést, „*ott maradni*”, mert rögtön rámutatok arra, hogy miféle természetes eszközökkel segítsük értelmünket és figyelmünket arra, hogy *maradjon ott*, a kegyelem világában és ne menjen

vissza a külső világba. Ha a figyelmünket úgy akarjuk lekötni, hogy egy pontra szögezzük, akkor úgy járunk mint a hegymászó, aki olyan hegyre akar felmászni, amelynek a csúcsa egy tű fokában végződik. Hiába próbálkozik, megint lecsúszik, mert a tűfokon nem lehet megállni. A figyelmet egy pont, egy gondolat nem köti le, túlhalad, túlmegey rajta. Elmélkedésnél még hamarabb elszórakozunk, mint a szóbeli imánál, mert ott tovább szoktunk egy gondolatnál időzni. Könnyebb a rózsafűzért figyelmesen imádkozni, mint az elmélkedésnél egy gondolatnál időzni. Akik nem szeretik a rózsafűzért, mert hamar elszórakoznak, azok elmélkedni se igen tudnak szórakozás nélkül, vagy talán nem is szoktak.

LEPEREG A FILMKÉP

Előbb egy hasonlatra hivatkoztunk : a mama megfogja gyermekének kezét. Egy másik hasonlat talán jobban megvilágítja a figyelem fegyelmezését. Elvezetjük a kisfiúcskát a moziba és az imádság gondolatait, mint egy filmet lepergetjük előtte. Képzeljék el a menyeyei Atyát az ő fényes trónusán és az

angyalok és szentek a mennyei Atya körül trónolnak: „Mi Atyánk, Ki vagy a mennyekben.” Tovább forgatjuk a filmet. „Jöjjön el a Te országod.” A szívünkbe, a földre, s látjuk a filmen az Isten országának terjedését. Mindegyik könnyörgés egy más-más kép, melyet a képzelet világában a művészet segítségével szépen kirajzolhatunk és hozzászoktathatjuk magunkat ahhoz, valahányszor visszatérő szövegű imádságot imádkozunk, mindegyik gondolatnál egy ilyen filmképben képzeljük el a gondolatot és úgy imádkozunk, hogy ezek a képek képzeletünk vásznán egymásután leperegjenek. Ha ehhez hozzászoktatjuk magunkat, lassanként önkéntelenül is mindig peregnek azok, s bizonyos idő múlva nem tudunk szórakozottan Miatyánkot és Üdvözlégyet imádkozni. A film pereg, már nem kell fogni a gyermek kezét. Egypárszor vigyék csak el a gyereket a moziba, mindig oda akar menni. Így a figyelmünk is mindig oda akar menni, új és új jelenet áll előtte, állandóan le van kötve, nem is tudna másra tekinteni! Csak azt tanuljuk meg, hogy ezeket a nagy gondolatokat, a Miatyánk, az Üdvözlégy, a Hiszekegy gondolatait és

mindazt, ami a rózsafüzérben előfordul, valami érzékelhető képbe öltöztessük, lepergessük és a figyelmet szépen oda-tereljük.

MÁRIA SZÍVÉVEL EGYESÜLTEN

A figyelem azonban még mindig nem elégséges ahhoz, hogy a rózsafüzér imádságot jól mondjuk. Nemcsak a lelki szemünkkel nézzük és látjuk a Szentháromságot önmagunkban, hanem mi szívvel is imádkozunk, mert a Szűzanya szeplőtelen Szívével egyesültünk. Egybeolvadtunk az ő szeplőtelen Szívével, életével, mindent érte, vele, benne tesszünk. Ha egyek vagyunk szeplőtelen Szívével, egész bizonyos, hogy a Szűzanya Szíve viszi a mi szívünket, amikor a rózsafüzért mondjuk. Egész bizonyos, hogy a Szűzanya azonnal megmozgatja szívünket, mihelyt imádkozni kezdjük a rózsafüzért, sőt nem is kell nagyon mozgatni, mozog az kicsit magától is, hiszen minden vágyunk, hogy Máriát szeressük, kövessük!

A SZERETET IS GYULLADJON FEL

Amikor a rózsafüzért imádkozzuk, engesztelő áldozatot akarunk bemutat-

ni. Legyen tehát gondunk arra, hogy a szeretet is felgyulladjon szívünkben! A rózsafűzér imádságnak benső értéke is emelkedni fog, mert mindaz, amit charitasból végzünk végtelen értékűvé nő Isten szeme előtt. Figyelmünket is könnyebben leköthetjük, ha szeretetből imádkozunk. Olyan hatalmas, olyan ellenállhatatlan vonzalom a charitás, amely erősen Istenhez kapcsol és könnyűvé teszi a rózsafűzér figyelmes elmondását. Amit szeretünk, arra nagyon szoktunk figyelni, amit nem szeretünk, az nem érdekel, arra nem figyelünk. Ha igazán szeretetből, a Szűzanya iránti, a lelkek iránti, a Szentháromság iránti szeretetből végezzük a rózsafűzér imádságot, ez a szeretet egyszerre felkapja és viszi a lelket, a figyelmet, egyszerre könnyű a jó Istenre tekinteni. Ha nem szeretetből imádkozunk, száraz szívvel, száraz lélekkel, vagy lélek nélkül, akkor nehezen fog az menni és sehogyan sem fog sikerülni.

AZ AKARAT SZEREPE

Mi erősíti mind a kettőt, a figyelmet is, a szeretetet is? A szándék, az akarat. Ott van már az eszünk, ott van

már a szívünk, most legyen ott az akaratunk is. Az akarat mozgatja, biztatja a figyelmet és a szeretet is! Szépen beirányítja, beigazítja és a helyes úton tartja mind a kettőt.

„ENGESZTELEÉSÜL“

„Imádkozzatok, imádkozzatok sokat a bűnösökért engesztelésül.” A Boldogságos Szűzanya megjelöli azt is, hogy milyen szándéokra mondjuk a rózsafüzért. Ha az ember csak úgy szándék nélkül imádkozza, mindig nehezebb mint hogyha egy meghatározott szándékra imádkozzuk. Amikor az édesapa, vagy édesanya halálos beteg és szeretném, hogy meggyógyuljon, milyen másként végzem a rózsafüzért! Amikor valamit nagyon szeretnék kieszközölni a Szűzanyától, akkor nem igen kell ébresztgetni a figyelmet, a szeretetet, viszi a szándék és mégjobban dagasztja a vágy! Az embert vágyai vezérlik — mondja a költő — és vágyaimnak sólyomszárnya támadt. A vágy nagy, hatalmas szenvedély, amely az akarat erejét még jobban felfokozza és erősíti!

BEKAPCSOLNI AZ ENGESZTELÉS SZÁNDÉKÁT

Hogyan kapcsoljuk be az engesztelés szándékát? Vagy úgy, hogy a szentolvasót meghatározott személyért, valakinek a megtéréséért imádkozom, pl. az édesanya eltévedt gyermekéért. Vagy úgy, hogy a Szűzanyára bízom, hogy kikért fogadja azt el tőlem. Ha nem is tudom, hogy a Szűzanya kinek juttatja, ez nem teszi engesztelő rózsafüzéremet hatástalanná. Majd csak a túlvilágon tudom meg, elég hathatós volt-e, használt-e azoknak, akiknek a Szűzanya akarta juttatni. Felajánlhatjuk az engesztelő rózsafüzért egyes bűnökért is, istenkáromlásért, háborúért, mézsárlásokért, vagy azokért, akik azt elkövették, egyes osztályokért vagy Istennek szentelt személyekért, akik néha a legnagyobb fájdalmat okozzák az Úrnak. Mindig legyen valami, vagy valaki, amiért, vagy akiért külön-külön felajánlunk egy-egy tizedet, mindjárt könnyebb akkor imádkozni.

„GUSTATE ET VIDETE“

A zsolttáros azt mondja: „Izleljétek meg és lássátok!” Zs. 33, 9. Izleljük

meg a rózsafűzér édességét, hogy milyen drága imádság ez, ha egy kicsit elmélyedünk annak rejtett szépségeiben! Van szépsége! A rózsafűzér imádság ezért olyan szép, azért olyan kedves és elragadó imádság, mert a legjobban bevilágít a Boldogságos Szűzanya Szívébe. Ez olyasmi, amire még nem igen gondoltunk! Hogyan? Hiszen nincs szó a szentolvasóban kifejezetten a Szűzanya Szívéről! — Ez igaz, ilyen röpima a Szűzanya szeplőtelen Szívéhez itt nem szerepel. De a rózsafűzér bevilágít azokba a hittitkokba, amelyek Szívéhez legközelebb állnak.

*ELKISÉRNİ MARIÁT A HIT-
TITKOKON AT!*

E hittitkok a legbensőbbben összefüggnek a Szűzanya életével és szeplőtelen Szívének minden vágyakozásával, minden érzelmével. Kezdve a pillanaton, hogy méhébe fogadta az isteni Üdvözítőt, végig kísérjük tisztaságos Szívét Erzsébet látogatásán, az Úr Jézus születésén és felajánlásán át egészen a templomban való megtalálásig. A fájdalmas olvasóban végigkísérjük a Szűzanyát az Úr szenvedésének

stációin, mert egész szívvel-lélekkel résztvesz szent Fia engesztelő áldozatában. Azután elkísérjük a Szűzanyát a megdicsőülésben az Úr Jézus feltámadásától egészen a mennyben való megkoronázásáig. Úgy hozzánőttek ezek a hittitkok a Szűzanya Szívéhez, hogy el sem választhatók tőle. Ha róluk csak egy kicsit elmélkedünk, bennük mindig megtaláljuk a Szűzanya szeplőtelen Szívét. Ha mást nem is mondanánk, gondolnánk, mint a 15 titkot, máris a Szűzanya Szívének kellős közepébe jutnánk.

A MENNYEI ATYA IMÁDSÁGA!

De nemcsak hitünk egész foglalata, nemcsak a Szűzanyának élete csillog a rózsafüzér titkaiban, hanem benne van a mennyei Atyának imádsága is. Gábor arkangyálnak azt kellett mondania szószerint, amit a mennyei Atya parancsolt neki. Ha valahova üzenetet kell vinnünk, nem azt mondjuk, amit akarunk, hanem amit üzennek. Egészen bizonyos, hogy Gábor arkangyálnak is jól meg kellett tanulnia a mennyei Atya szavait, mert az üdvösség történetében a legfontosabb üzenetet kellett elvinnie. Minden szó, még a

legkisebb kötőszavak is, a mennyei Atyának örök elhatározásából származnak. Gábor arkangyal szavai, az Ő üzenete, az Ő szava. Nem szép gondolat-e, nem fölséges dolog-e, amikor a mennyei Atya szólal meg, és mond valamit a Szűzanyának!?

A FIÚISTEN IMÁDSÁGA!

Ugyanígy vagyunk a másik imádsággal, a Miatyánkkal is. Abban meg az Úr Jézus szólal meg. A Miatyánk minden szava az Úr imádsága, tehát Jézus gondolata. A Fiúisten, a második isteni személy, egyetlenegy imádságra tanít meg bennünket és ezt mondjuk el a rózsafüzérben. Ha kicsit elmélyedünk a Miatyánk tartalmában, mélységében, azt látjuk, hogy az olyan kincseshánya, melyet kimeríteni nem lehet. Ha elmondjuk tízszer, százszor, ezerszer, egész életünkön keresztül, mindig új, mert a forrás, ahonnan fakad, kimerithetetlen forrása az igazságnak, a gondolatnak, a „Logos”-nak. Van-e mélyebb gondolat, mint az Úr Jézus gondolata? Az Úr Jézus azonban mint isteni személy, a mennyei Atya gondolata. A mennyei Atya ugyanis

elgondolja, látja önmagát és ez a gondolat, ismeret a személyes Fiúisten, a második isteni személy. Most már olyan mélységet találunk a Miatyánkban, hogy azt kibányászni ember nem tudja. Ha látó lélekkel nézzük és így mondjuk, az mindig új, mindig szebb mindig mélyebb. Csak látó lélekkel kell imádkozni, a hitnek azzal a világosságával, amely kigyulladt számunkra a lelki gyakorlatban.

A SZENTLÉLEK IMÁDSÁGA

A Szentlélek imádsága pedig milyen közel hozza Szűz Máriát hozzánk! Amikor az Üdvözlégy utolsó részében a Szűzanyához fordulunk a Szentlélek könyörgésével, azzal a kifejezhetetlen sóhajtással, amellyel könyörög éretünk, kérjük őt, hogy imádkozzék éretünk, ne hagyjon el bennünket, emlékezzék meg arról, hogy anyánk, pártfogónk mindig, most is és halálunk óráján is, amikor eldől az örökkévalóság! Ha valaki megijedt a pokoltól, imádkozzuk csak a rózsafüzért, benne van a biztosíték! A Szentlélek imádkozik általunk és velünk, hogy a Szűzanya ott legyen az utolsó pillanatban és segítsen! Ott is lesz!

GLORIA, GLORIA!

S mit mondjunk a Glóriáról? A Gló-
ria szavainál egyszerre kitárul az egész
mennyország mindenestül. Látjuk az
égi hazát, ott látjuk az angyalok fé-
nyes seregét, a szentek megszámlolha-
tatlan sokaságát, a hitvallókat, a szüze-
ket, a vértanúkat, mind, mind! Mit
imádkoznak? Ezt: Gloria! Dicsőség az
Atyának, Fiúnak és Szentlélek Isten-
nek! Egy örök, egy szüntelen „Gloria”
az örökkévalóság, a mennyország! Ez
lesz az egész örökkévalóságon át a mi
üdvösségünk. Ha valaki egyszer a Glo-
ria mélységét és fönségét felfogta,
nem is tud tovább menni, olyan elra-
gadó, olyan mély, mint amilyen elra-
gadó és mély maga a mennyország.

A MAGASLATOKON JÁRÓK IMÁDSÁGA

Milyen szép imádság a rózsafűzér!
Milyen szépségek és mélységek van-
nak benne! Nem csoda, hogy a Szűz-
anya nagyon szereti. Ha engesztelni
akarunk, — mert mélyen a szívünkbe
hatol, hogy nincs senki, aki imádkoz-
zék és engeszteljen a bűnösökért, —
akkor a Szűzanyának a Szívén meg-
érezzük azt, hogy kezünkbe kell venni

a rózsafüzért és szeretni, mert ő is szereti azt.

Szűz Mária Szívén keresztül megértjük azt, amit az újabbkori aszkéták mondanak: a rózsafüzér nem a kezdők, az egyszerűek imádsága, hanem a szemlélődő, a lelkiélet magaslatain járó lelkeké.

MÉG KIVÁN VALAMIT!

A Boldogságos Szűzanyának még valami kívánsága van. „Minden tized után mondjátok: Ó Jézusom, bocsásd meg, bűneinket, ments meg minket a pokol tüzétől és vidd a mennybe a lelkeket, különösen azokat, akik legjobban rászorulnak irgalmadra.”

BOCSÁSD MEG BŰNEINKET!

„Ó Jézusom, bocsásd meg bűneinket!” A rózsafüzér engesztelő imádság, az engesztelés pedig ott kezdődik: Tartsatok bűnbánatot! A bűnbánat szellemét akarja elevenné, élővé tenni bennünk a boldogságos Szűzanya, azért kívánja minden tized után azt, hogy indítsuk fel a bánatot. Legyen a szentolvasó bűnbánati, vezeklő ima. „Bocsásd meg bűneinket!”

„MENTS MEG...“

„Ments meg minket a pokol tüzétől!” A legnagyobb veszély, az egyetlen veszély, amely fenyeget minket a céltévesztettség, a kárhozat. A gonoszléleknek a hatalma alól egyedül csak a Szűzanya tud kimenteni. Már pedig a bűn a kárhozat felé sodor. A Szűzanya meg tud menteni a pokol tüzétől. Minél jobban belenézünk a pokol tüzébe, annál jobban megértjük, hogy a Szűzanya segítsége nélkül nem tudjuk azt elkerülni. Hiába félünk a pokoltól; legfeljebb kétségbeejt, de erőt nem ad a félelem. A kárhozat elkerüléséhez Isten kegyelme kell, amit a Szűzanya eszközöl ki számunkra. A Szűzanyától kérjük, mentsen meg bennünket a céltévesztettségtől, fogja meg kezünket, vezessen a biztos révbe, az örök hazába, a mennyországba!

„VIDD A MENNYBE!”

„Vidd a mennybe a lelkeket, különösen azokat, akik legjobban rászorulnak irgalmadra.” A rózsafüzért engesztelő imaként mondjuk, lelkeket menteni, apostolkodni akarunk vele. Ne mondjuk azt, hogy a lélekmentés

csak az Egyház és a papság feladata! Látjuk, hogy a Szűzanya mindannyiunkat be akar állítani a lélekmentés nagy művébe. Az engesztelés műve tulajdonképpen a lelkek megmentése a legnagyobb csapástól, a legnagyobb katasztrófától, a kárhozattól. A Boldogságos Szűzanya irgalmára azok szorulnak rá legjobban, akik a legnagyobb veszedelemben vannak, megátalkodottak, gonoszok. Nincsen olyan nagy bűnös, nincs olyan megátalkodott gonosz, hogy azt a Boldogságos Szűzanya pártfogása, közbenjárása meg ne téríthetné. Lesznek ugyan, akikért hiába imádkozunk, de azért mégsem tudhatjuk, hogy imádságunk és engesztelésünk nem fog-e mégis célt érni, talán éppen az utolsó pillanatban, amikor már búcsút vesz a lélek a földi élettől.

NEMCSAK JÁMBOR IMAFORMA

Tehát minél jobban megátalkodik valaki a bűnben, annál nagyobb bizalommal fordulunk a Szűzanyához, hogy e megátalkodottakat, akik legjobban rászorulnak irgalmára, mentse meg. Ha igazán nagy hittel, gyermeki bizalommal mondjuk ezt a kis röpimát,

meg fogjuk látni, hogy engesztelő imádságunk milyen hatásos. Tapasztalni fogjuk, hogy a rózsafüzér mekkora erőt ad majd nekünk is! Engesztelő áldozatunk és imádságunk nemcsak jámbor ájtatosság, a rózsafüzér-imádság nemcsak megszokott imaforma, hanem élő, eleven apostolkodás, az engesztelés művének nagy áldozata, amellyel a Boldogságos Szűzanya oltalmába, anyai pártfogásába ajánljuk a lelkeket, akik arra legjobban rászorulnak, magunkkal együtt.

SZERESSÜK A RÓZSAFÜZÉRT!

Szeressük nagyon a rózsafüzért! A fatimai Madonna kívánta ezt, és ismételten sürgette. Eddig is tanította az Egyház, hogy a rózsafüzér a Szűzanyának legkedvesebb imádsága. De most az egyszer tőle magától hallottuk ezt. Ha valaki, úgy azok, akik szeretik a Szűzanyát és akik vele együtt élnek, szeplőtelen, tiszta Szívében, Szívével és Szíve által, azok fogják szívesen imádkozni a rózsafüzért és vele megmenteni a bűnösöket. Megvigasztalják a fatimai Madonnának, a Világ Királynőjének szeplőtelen Szívét.

Áldozatot!

ÁLDÓZATOT HOZNI!

Egyik előző elmélkedésben arról volt szó, hogy sokat kell imádkozni. Imádkozatok, — úgymond a Szűzanya — sok-sok lélek megy veszendőbe, mert nincs, aki áldozatot hozzon és imádkozzék értük.

Az imádságról már elmélkedtünk, most lássuk a másikat, az áldozatot. Áldozatot hozni! Mit jelent ez? Ha megkérdezzük az édesapát, az édesanyát, mindjárt azt mondják: áldozatot hozni?... ez a mi életünk, lemondás magunkról, családukért és gyermekeinkért.

Az édesapa azt mondja: Én lemondok a magam kényelméről, önösségemről és élek a családomnak. Dolgozom a mindennapi kenyérért, hogy enyémnek biztosítsam az életet. Lemondok élvezetekről, függetlenségről, csakhogy a gyermekeimből embert tudjak faragni. Mennyi mindent megvonok magam-

tól, hogy mindene meglegyen a családomnak.

Az édesanya meg azt feleli: Áldozatot hozni? Ez az én sorsom. Igaz, hogy nem én keresem meg a mindennapi kenyeret, de mégis csak nekem kell legtöbbet elvonni magamtól, hogy legyen az enyéimnek! Nagyon keserű volna az a falat, amelyet a gyermekétől vonna el. — Mindketten azt mondják: áldozat, valami kedves dolog, amit elvonok magamtól, amiről lemondok annak a kedvéért, akit szeretek. Lám, milyen jól tudják meghatározni az áldozatot a szülők!

SZOLGÁLNI MÁSOKAT

Nézzünk csak körül az életben. Mindjárt a családban találunk mást is, az alkalmazottat. Mit tesz a szolgál? Áldozatot hoz. Munkaerejét vonja el önmagától, nem önmagát szolgálja, hanem azt, akinek szolgálatába állítja a maga munkaerejét, akihez szegődött.

Kétségtelen, hogy minden szolgálat áldozattal jár; ha valakinek a szolgálatába állok, akármilyen szolgálat legyen az, áldozatot hozok. Szolgálat a hivatalnok munkája, szolgálat a közügye-

ket szolgálni, szolgálat még a papságnak a munkája is.

Minden szolgálat abban áll, hogy elvonom magamtól az én munkaerőmet, sőt az akaratomat is és másoknak a rendelkezésére bocsájtom. Ha valaki az Urat akarja szolgálni, akkor az ő akaratát teljesíti. Áldozatot hoz a katonára, akit szólít a haza és ott kell hagynia szeretteit, ott kell hagyni a családját, gyermekeit s ki kell menni a frontra, szembeállni az ellenséggel és nemcsak a legnagyobb munkát, nélkülözést kell vállalnia, hanem az életét is fel kell áldoznia.

MINDENKI SZOLGÁLJA AZ ÉLETET

Az egész emberi társadalom úgy van megszervezve, úgy van beállítva, hogy mindenki áldozatot hoz többé-kevésbé. A miniszter, aki a közügyeket szolgálja, épen úgy, mint az egyszerű, szürke kisleány, akár a családi életét vesszük, akár a társadalmi helyzetét nézzük. Nemcsak az egyszerű földműves hoz áldozatot, hogy legyen mindennapi kenyér, nemcsak az iparos, hogy legyen mibe öltöznünk és rendelkezésünkre álljanak mindazok az eszközök,

amelyeket az életben használunk. Áldozatot hoz az orvos, hogy a betegséget gyógyítsa s az emberek szenvedésein könnyítsen, fájdalmaikat enyhítse. Áldozatot hoz a nevelő, hogy az ifjú nemzedékből derék, jóra való, a hazának és az egyháznak is értékes új nemzedéket neveljen. Áldozatot hoz az Úr szolgálója, amikor lemond önmagáról, hogy Krisztusnak és Krisztus kedvéért a lelkeknek szentelje életét s mindenkinek mindene legyen.

AZ ÉLET ÁLDOZATOKON ÉPÜL FEL

Az egész emberi élet tulajdonképpen áldozatokra épül fel. Mindenhol áldozat szükséges! Áldozat nélkül megállna az emberi gépezet, megállna a családi, társadalmi élet és ennek következtében az embernek az egyéni élete is. Mert senki annyira önös nem lehet és nem képzelődhet annyira, hogy önmagában is emberi életet tudna élni. Tehát mindenkinek, aki emberi méltóságának megfelelő életet akar élni, készen kell lenni az áldozatra, akár milyen hivatáskörben éljen.

*„NAGYOBB SZERETETE SENKINEK
SINCS...“*

De a legnagyobb áldozatot maga az Úr Jézus hozta. Ő hozta a legszebb, a legsúlyosabb áldozatot. Miért? Ő maga mondotta: „Nagyobb szeretete senki-
nek nincs annál, mintha valaki életét adja barátaiért.” Ján. 15, 13. Ő az életét áldozta föl miérettünk. Gondoljuk csak meg azt, amit az Anyaszentegyház tanít Krisztusról: az isteni Üdvözítő mint Istenember bármit tett, a legkisebb cselekedete is végtelen értékű volt, mert ő isteni személyében egyesítette a két természetet, az isteni és emberi természetet. Ezért minden tette a földön végtelen értékű. Ha csak egyetlen ünnepélyes áldást adott volna ránk, az is tökéletesen elegendő lett volna, hogy eleget tegyen minden bűnért, mindannyiunk valamennyi bűnéért, az egész emberiség összes bűneiért a világ végéig. De többet vállalt, mint amennyi feltétlenül szükséges volt ahhoz, hogy eleget tegyen a bűnökért és megengesztelje a mennyei Atyát.

„IME, AZ ISTEN BARANYA!...“

Nagy szeretetét, a legnagyobb szere-

tetet akarta kézzelfogható módon, szemmel láthatóan, érzékelhetően szemünk elé állítani, hogy valamikor az utolsó ítéleten senki se mentegesse magát, senki se mondhassa, hogy nem értette meg és nem látta azt az áldozatot, amelyet Krisztus hozott érte, amikor kiengesztelte a mennyei Atyát. Az Úr Jézusnak ez a legnagyobb engesztelő áldozata tehát az ő szenvedése és kereszthalála. Ezért nevezik az Urat: *Isten Bárányának*. Amikor nyilvános működése kezdetén a történelem színpadjára lép, így szólítja meg és így mutatja be őt Keresztelő Szent János: „Ecce, Agnus Dei, qui tollit peccata mundi! Ime, az Isten Báránya, ime ki elveszi a világ bűneit.” (Ján. 1, 29.)

VICTIMA

Ennél a gondolatnál egy kicsit időznünk kell! Sokszor hallottuk már ezt a szót, hiszen minden szentáldozás előtt, midőn kifordul a pap és az Oltáriszentséget felmutatja, ezt szokta mondani: „Ime, az Isten Báránya, ime aki elveszi a világ bűneit.” Halljuk és lásuk mi ennek a mélységes értelme! Vissza kell mennünk az Ószövetség

liturgiájához, amelyet Isten ír elő Mózesnek. Mózes törvényei szerint a választott népnek istentiszteleti cselekményei között találjuk meg a bárány feláldozását. A választott nép tisztában volt azzal, hogy mennyire bűnös, mennyire méltatlan Isten színe előtt megjelenni. Érezte a bűnnek súlyát, érezte, hogy nem képes eleget tenni a bűnökért. Egyedül majd az, aki eljövendő, a Messiás, a Fölkent. És mégis az Ószövetségben is kellett bűnbánati cselekmény, hogy a bánat és a jó Istenhez való visszatérés valamiképpen kifejezésre jusson. Ezért a mózesi liturgia egy roppant érdekes bűnbánati cselekményt ír elő. Elővettek egy bárányt, a főpap föléje tette kezét, mintegy azt jelezve, hogy a bűneiket ráruházzák, azért is nevezték bűnbaknak. Azután ezt az állatot, ezt a bárányt megölték és feláldozták. Ezzel azt akarták jelképezni: megérdemli, hogy Isten megsemmisítse a bűneik miatt. Tulajdonképpen nekik kellene meghalniok, de nekik kellene a büntetést vállalni és megsemmisülni! Minden bűnért megérdemelnék, hogy Isten halállal sújtsa őket. De ők Isten irgalmából ráruházták a bűnt erre az áldozati bárányra,

a bűnbakra és azt mutatták be Istennek. Ez volt az Ószövetség bűnbánati cselekménye.

A véres áldozatot *victimának* nevezték. A bárány vére hullása jelezte azt, hogy Isten megbocsátja a bűneiket, amelyeket ráruháztak.

HOSTIA

Volt az Ószövetségnek még más áldozata is, a vérnélküli áldozat. Ezt *hostiának* nevezték. A *hostia* égő áldozat volt: gabona, kenyéráldozat, Melkizedek áldozata. Ezt úgy áldozták fel, hogy tűzzel semmisítették meg, jelezve újra: megérdemelnék, hogy a jó Isten őket eméssze el úgy, mint a tűz megsemmisíti a *hostiát*.

ÉTELÁLDOZAT

Melkizedek áldozata különösen kiűnt: kenyeret készítettek és azt magukhoz vették, ezzel is jelezni akarták valamiképpen, hogy Isten irgalmas, hogy jó hozzánk és egyesül velünk, mint ahogy az ételt magunkhoz vesszük. Nem sejtették; hogy az isteni Gondviselés ezekben előképet ad, jelez valamit, ami jönni fog és valóság lesz. Jönni fog majd később az igazi

áldozat, ami már nem előkép, hanem valóság.

IGAZI ÁLDOZATI BÁRÁNY

Ha az Ószövetség véres és vérnélküli áldozatát nézzük, milyen más, milyen csodálatos akkor Keresztelő Szent János szavának értelme, amikor rámutat az Üdvözítőre: Ecce Agnus Dei! Ime az Isten Báránya! Nem az, amit ott leölnek a szertartáson, hanem Krisztus, az igazi victima, aki majd elveszi a világ bűneit! Nem a bárány szabadít meg, amelyre a főpap szimbolikusan ráruházza bűneinket, hanem Jézus Krisztus az Agnus Dei! Most már értjük egész benső értelmét Krisztus áldozatának. Igen, Isten Báránya, áldozat Ő! Áldozata véres áldozat, mint volt az Ószövetségben a bárány áldozata, égő áldozat, amennyiben a szeretetnek tüze sugallta ezt az áldozatot és kenyéráldozat, mert ebből az áldozatból az Úr — isteni csodának erejével — az Oltáriszentséget, élő áldozati kenyeret nyújtott nekünk.

A SZENTMISEÁLDOZAT

Krisztus áldozatában egyesül a victima, a hostia és a kenyéráldozat. Ezt

a hármás áldozatot ismétli meg a szentmisében. Ott van a szentmisében a hostia, a victima és a kenyéráldozat is.

KERESZTÁLDOZAT

Krisztus Urunk kereszthalála tehát a véres, a victima-áldozat, amelyben mint Isten báránya, vérét ontotta, meghalt értünk, hogy a bűntől megváltson, megszabadítson. A bűn váltságát fizette ki szent vére hullásával. Ennél nagyobb áldozat el sem képzelhető. Ez az igazi engesztelő áldozat a mennyei Atya színe előtt. Ha már kegyesen tekintett le az Ószövetségben arra az áldozati bárányra, amelyet az oltáron leöltek és feláldoztak, mennyivel kegyesebben tekint egyszülött Fiára, aki hagyta, hogy keresztre feszítsék, hagyta, hogy megöljék és halálával, vére hullásával tegyen eleget a bűneinkért, engesztelje az isteni igazságosságot, a mennyei Atyát.

REPARATIO

Krisztus Urunk kereszthalála igazi engesztelő áldozat, igazi elégtétel, *reparatio*. Végtelen értékű elégtétel, mert hiszen Isten áldozza föl magát.

Egyben a *mi áldozatunk*, emberi áldozat, hiszen az Úr Jézus személyében az emberi természet hoz áldozatot, a mi emberi természetünk, az amelyet Ő a megtestesüléskor a Szűzanya testéből magára vett. Benne és általa éppen úgy engesztelő áldozatot nyújt Krisztus érettünk, mint ahogyan öszüleinkben, bennük és általuk elvesztettük a jó Isten kegyelmét és elveszítettük a jó Istenhez, az örök boldogsághoz való jogunkat.

ÉGŐ ALDOZAT?

Azt mondtuk, hogy az Úr Jézus keresztáldozata nemcsak *victima*, hanem *hostia* is. Égő áldozat-e a szentmise? A szentmisében ha nem is tűz emészti meg azt az áldozatot, amelyet bemutattunk, mégis Krisztus Urunk úgy akarta, hogy gabonaáldozat, tehát nem véres áldozat legyen. Ez az áldozat vér nélkül való ismétlődése, megújítása legyen annak az első áldozatnak, amelyet Ő a keresztfán vérét ontva hozott érettünk. Tehát a szentmise, amelyben a *hostia* (ebből lett a magyar ostya szó) áldozatot jelent, nem véres, égő áldozat. *Hostia* tulajdonképpen Krisztus Urunk véres áldozatának vérnél-

küli megújítása. Ugyanaz az áldozat, mint amit a Golgotán a keresztfán a mennyei Atyának engesztelésül bemutatott.

AZ ALDOZAT ENGESZTELŐ JELLEGE

Istennek áldozatot bemutatni olyan törvény, amelyet Isten az ember természetébe oltott. Az áldozatban hódolunk Istennek és imádjuk Őt. Az áldozatnak első jellege tehát az *imádás és hódolat*, de mert bűnbe estünk, egyben *engesztelés*. A bűn miatt az áldozatnak ma engesztelő jellege van. S mivel a bűn nagyon nagy, az áldozatnak engesztelő jellege fontosabb, bár a másikat el nem homályosítja.

KELL ALDOZAT MOST IS!

Ha tehát az áldozat az emberi természetnek törvénye, akkor semmi föl nem menthet alóla. Akkor éppúgy, mint a pogány népeknek és az Ószövetség választott népének, nekünk is kell valami áldozat. Az Úr Jézus azt akarta, hogy az Újszövetségben már ne állatokat áldozzunk föl, gerléket, bárányokat, teheneket, ökröket. Gondoljuk csak meg, ha meghagyta volna ezeket

az ószövetségi áldozatokat, mit jelentene ez anyagiakban, ha pl. 100 ökröt kellene feláldozni itt a lelkigyakorlaton! Az Úr Jézus azt akarta, hogy könnyebb és mégis összehasonlíthatatlanul értékesebb áldozat legyen az Újszövetségé: az ő keresztáldozata, amely ismétlődjek meg napról-napra az oltárokön. Ezért rendelte a szentmisét és az Oltáriszentséget.

AZ ÚJSZÖVETSÉG ÁLDOZATA

A szentmise tehát engesztelő áldozat, amelyben az áldozatot bemutató pap és az áldozat ugyanaz, maga az Úr Jézus, a nagy Engesztelő, aki magát ajánlja fel áldozatul. S mégis a mi áldozatunk is, mert az Úr Jézus azt akarta, hogy ezt az áldozatot mindazok bemutassák vele egyesülve, akik a szentmisét hallgatják. A szentmisét hallgatni nem egészen helyes kifejezés, mi tulajdonképpen a szentmisén jelen vagyunk, részt veszünk benne és nem hallgatjuk. Az áldozatot mindannyian az Úrral együtt mutatjuk be. A valóságban tehát nem a pap mutatja be azt, hanem Krisztus Urunk és mindenki, aki vele egyesül, a pap éppen úgy,

mint a hívek. Ezt a tudatot erősítsük magunkban: mi mutatjuk be az áldozatot Krisztussal együtt, Krisztussal egyesülve. Ez a szándék azért kell, mert az a lényeges, hogy Krisztussal akarok egyesülni, hogy a törvény szerinti áldozatot én is bemutassam. Aki nem egyesül szándékban és lélekben Krisztussal, nem mutatja be az áldozatot, mert az áldozathoz az kell, hogy lélekben egyesüljünk Krisztussal és Krisztus szándékával. Ha pedig egyesülünk vele, akkor a szentmise mindannyiunk áldozata.

„NE IMÁDKOZZATOK!...“

Ezért sürgeti az Egyház, hogy *ne imádkozzunk* a mise alatt, hanem *imádkozzuk a misét!* Milyen mély gondolat ez! Ne mindenféle privát imát mondjunk el a szentmisében, hanem kapcsolódjunk bele a liturgiába, mert az fejezi ki a legtökéletesebben azt az áldozatot, ami az oltáron végbemegy. Azért az Egyház igyekszik minden nyelvre lefordítani a szentmise szövegét, hogy mindannyian megértsük és lélekben együtt végezhessük az imádásokat a pappal.

VÉRONTÁS NÉLKÜL

A szentmisében a pap is csak esz-
köz. Nem ő mutatja be az áldozatot,
hanem Krisztus Urunk. Ő csak Krisz-
tus helyettese, de mi is Krisztus he-
lyettesei, Krisztus papjai vagyunk, ha
tisztá lélekkel egyesülünk Krisztussal,
aki áldozat és áldozó is. A *hostia* el-
nevezés annyit jelent, hogy Krisztus
Urunk az áldozat tárgya. Ez vérontás
nélküli áldozat, a véres áldozat meg-
újítása. Nemcsak tiszta emlék, mint
Luther mondotta, hanem megújítása a
keresztfa véres áldozatának. Azért ren-
delte el Krisztus Urunk, hogy két szín
alatt történjék az áldozat bemutatása
és az áldozás, hogy egészen világosan
álljon szemünk előtt a keresztáldozat.
A szentmisében nem ölik meg, de a
kenyér és a bor, a test és a vér külön
van, hogy jelezze: itt a véres áldozat
ismétlődött meg vérontás nélkül. Itt is
Krisztus mutatja be önmagát a meny-
nyei Atyának engesztelő áldozatul a
bűnökért és bűnösökért.

A LEGNAGYOBB ENGESZTELŐ ÁLDOZAT

Milyen áldozatot hozhatunk tehát en-

gesztelésül? Elsősorban a szentmise-áldozatot. A szentmiseáldozat a legnagyobb engesztelő áldozat, Krisztus maga az engesztelő és az engesztelés tárgya, akit felajánlunk és engesztelésül bemutatunk. Ha mi is egyesülünk Krisztussal, akkor vele és benne mi önmagunkat is feláldozzuk. Ez a legkedvesebb és leghatásosabb engesztelő áldozat. Mi következik ebből? Az, hogy minden más engesztelést, minden más áldozatot, amelyet a mennyei Atyának be akarunk mutatni, azt mind a szentmisébe kapcsoljuk bele. Ezért ajánlatos áldozatunkat a paténára tenni. A paténán van a *hostia*, Krisztus, mint engesztelő áldozat. Tegyük mi is engesztelő áldozatunkat a paténára, egyesítsük azt a *hostiával* és mondjuk az Úrnak a liturgia szavaival: „Suscipe, sancte Pater!”

SUSCIPE! MISERERE!

Suscipe! Ez azt jelenti: amit én engesztelő, felajánlok a mennyei Atyának, azt a liturgia szavaival odateszem a paténára és egyesítem Krisztus engesztelő áldozatával, a *hostiával*, de hozzáteszem: Miserere! Irgalmazz! Mert én mutatom be engesztelő áldozatomat az

én bűneimért és minden más ember bűnéért. Magamért és másokért. A felajánlásban az Úr szolgálja is a maga és minden más hívő nevében mutatja be az áldozatot.

MIT TEHETÜNK A PATÉNÁRA?

Odatehetjük elsősorban engesztelő szentáldozásunkat. Az Ószövetségben a *victima* és a *hostia* mellett a harmadik volt a kenyéráldozat, amelyet magukhoz vettek. Ezzel azt akarták jelezni, hogy Isten megbocsát és közeledik a lélekhez. Ezt Krisztus Urunk megvalósította az Eucharishtiában, mikor lelkünk tápláléka akart lenni. A szentáldozásban csak a *hostia*, csak a kenyér színe alatt kapjuk Krisztust, a külső szín is arra figyelmeztet, hogy Krisztus a nagy engesztelő tér a szívünkbe. Nyilvánvalóan azért, mert a mi szívünkben is engesztelő áldozatot akar gyúrni és formálni, bennünket is engesztelő áldozatokká akar tenni! Egészen bizonyos, hogy a szentáldozással Krisztus valóra váltotta azt, ami az Ószövetségnek szíve-vágya volt, hogy egyesüljenek Istennel, biztosak legyenek abban, hogy Isten megbocsát és leereszkedik

hozzájuk. Jobban már nem bocsáthatott meg és nem ereszkedhetett le, mint az Oltáriszentségben!

KINCSEK KINCSE

A szentségi jelenlét a szentáldozás után nem soká tart. De nem is ez a lényeges, hanem amit a szentségi jelenlét magával hoz. Mit hoz Krisztus magával? Ó kimeríthetetlen kincset! Minden kincsek és ajándékok forrását: Istent magát. Áldozatba kerül, ha az ember gyakran megy áldozni, különösen ha napi áldozó. De micsoda ez a kis áldozat ahhoz a nagy kincshez, amit a szentáldozás jelent?! A világ másik végére is érdemes volna elmenni, hogy csak egyszer, egyetlen egyszer magunkhoz vehessük a jó Istent. Micsoda nagy kincs és ajándék volna az is, ha csak egyszer, egyetlen egyszer volna szabad életünkben áldozni! És nekünk szabad sokszor, nekünk szabad naponta! A szentáldozásban tehát a kincsek kincsét tesszük a paténára és egészen bizonyos, hogy ez nagyon kedves engesztelő áldozat a jó Isten előtt. A Boldogságos Szűzanya is ezt kívánta Fatimában.

ÖNMEGTAGADÁS

Az engesztelés áldozatot jelent. Különféle áldozatokat hozhatunk önmegtágadás formájában. Láttuk, hogy az áldozat mindig valamely kedves dologról való lemondás, valamit elvonni magunktól és azt odaadni a jó Istennek. Az önmegtágadás, az önfegyelmzés a lelki életnek ugyanis nagyon szükséges eszköze. Az önmegtágadás alól nincs fölmentés senki számára sem. Hiába siránkoznak egyesek, akik nagyon szeretik a könnyű életmódot: miért a lemondás, önmegtágadás? Azért mert a vágyak rosszra hajlók. Az embernek a vágyai, ezek a rossz kívánságok olyanok, hogy minél inkább hódolnak nekik, annál éhesebbek, annál többet kívánnak. Rettenetes a szenvedélynek a sódra akkor, amikor valaki gátlás nélkül átadja neki magát. Éppen napjainkban látjuk, hová jut az ember, ha szabadjára engedi szenvedélyeit, ha nincs erkölcsi gátlás! Megszünik minden társadalmi biztonság, minden társadalmi béke, vagyonbiztonság és boldogság. Az emberek egymáson gázolnak végig és valóra válik az, amit az angol filozófus Thomas Hobbes mon-

dott: az ember az embertársával szemben vadállat, farkas. — Homo homini lupus!

KARÓ ÉS NYESŐKÉS

Tehát ahhoz, hogy emberi életet éljünk önmehtagadás szükséges. Ezt már régen észrevették az emberek, még a krisztusi kinyilatkoztatás előtt. Ha igazán rendezett, tiszta emberi életet akarunk élni, a gyepelöt meg kell fogni, vágyainkat vissza kell szorítani. Hiszen ha hagyjuk, hogy a fa úgy nőjön magától, akkor sohase lesz szép sudár termete. Irgalmatlanul le kell nyesni a vadhajtásokat, karóhoz is oda kell kötni. Karó kell és nyesőkés szükséges a lelki életben is. Kemény karó: az engedelmesség; nyesőkés: az önmehtagadás. Nem szabad fölszisszenni, jajgatni, ha néha keményen bele kell vágni az önmehtagadás késével, nyeső ollójával szívünknek vadhajtásaiba!

A KULTÚRA ÖNMEGTAGADÁSON ÉPÜL FEL

Vannak vágyak és kívánságok, amelyeket vissza kell fojtani. Nézzük csak a népek életét! Amikor a görögöknél

legszebben virágzott a sportélet, az olimpiai versenyek idején, rájöttek arra, ha valaki győzni akar, annak önmegtagadó életet kell élnie. Ma az olimpiai versenyre készülő bajnokaink sajnos éppen nem ezt a példát követik. De komoly önmegtagadás kell a tanuláshoz is. Sőt nemcsak a szellemi tudás, hanem általában az egész kultúra fejlődéséhez önmegtagadásra van szükség. Kultúrjavainkat mind önmegtagadásnak köszönhetjük. Csak meg kell látni, hogy amíg az emberiség hozzájut valamely kultúreszközhez, mennyi lemondásra, mennyi önmegtagadásra van szüksége. Nemcsak a tudós részéről kellett önmegtagadás, míg rájött arra a törvényre, amelynek alkalmazása számunkra a kultúreszközt lehetővé teszi, hanem a vállalkozó, a gyáros, a munkás és kereskedő részéről is, akik mind hozzáadják a maguk munkáját, önmegtagadását, míg a kultúreszköz eljut hozzánk. Áldozat és önmegtagadás, önfegyelmzés kell a kultúra minden területén, ha valamit létre akarunk hozni, ha használni akarunk az emberiségnek. Általában minden nagy dolog létrejöttéhez áldozat kell. Az önmegtagadásnak tehát meg-

van a maga haszna, jelentősége, szükségessége az élet minden vonalán, de elsősorban az engesztelésben.

MILYEN ÖNMEGTAGADÁSOKAT VÉGEZZÜNK

Önmehtagadás engesztelésből lehet bármilyen kívánságnak a visszatartása, lefaragása. Nem bűnös, hanem megengedett vágyak kielégítéséről van szó. Ilyenek lehetnek egy kis korlátozás az étkezésben, a kellemetlenségek, sértések, megbántások türelmes elviselése, ilyen azoknak a szenvedéseknek türelmes, békés elviselése, amelyek az emberi élettel együtt járnak. Azután lehet önként vállalt szenvedés is, ezt vezeklésnek szoktuk mondani.

VEZEKLÉS ENGESZTELESBŐL

Volt idő, midőn a vezeklés szelleme olyan magasra lángolt, hogy egész tömeghisztériává fejlődött. Az engesztelő vezeklésnél nem arról van szó, hogy túlzásba essünk. De az bizonyos, hogy néha szükséges a magunk lelkiélete szempontjából is, hogy önként vállaljunk egy kis kellemetlenséget, áldozatot, fájdalmat. Itt-ott egy kis fájdalom-

nak elviselése nem fog bennünket sem idegessé tenni, sem hisztérikussá! Sokszor megborzadunk azoktól a hősi vezeklésektől, amelyekről például Árpád-házi Boldog Margitnál olvasunk. De ne feledjük, hogy vezeklésével, életáldozatával egymaga kieszközölte a jó Istentől, hogy irgalmazzon népének! Éppen ez a hősi vezeklés óvta meg a magyar nemzetet a belháborútól és a külső veszedelemtől, a második tatárjárástól. Ha nem is tudjuk őt ebben utánozni, egy kis önkéntes lemondás, külső, testi sanyargatás nekünk is szükséges az engeszteléshez. A modern élet is sok alkalmat nyújt a vezeklésre: mellőzés, félreismerés mindmégannyi alkalom arra, hogy az ember vezekeljen és oda tegye fájdalmát, szenvedését a paté-
nára!

NE FÉLJÜNK AZ ÁLDOZATTÓL!

Azt mondta a fatimai Madonna, hogy sok lélek megy veszendőbe, a pokolba, mert nincs aki áldozatot hozzon értük. Kérjük a Szűzanyát, ihlessen, segítsen bennünket, hogy ne féljünk az engesztelő áldozattól. Kérjük Őt, hogy neveljen bennünket rá, hogy tudjunk áldozatot hozni. Ne legyünk

olyanok, mint a kicsiny gyermek, amikor édesanyja szoktatja a mosdáshoz, csak az ujja hegyét meri a hideg vízbe mártani. Bizony nem könnyű áldozatot hozni, önmegtagadást gyakorolni, önkéntes vezeklést végezni. Van azonban valami, ami ezekben a szenvedéssel járó önmegtagadásokban és vezeklésekben örömet is okoz. Olyan testmozgás, ami eleinte fájdalmat okoz, ha soká gyakoroljuk, a végén már könnyen megy. Ha bátran nekimegyünk, ha nem törődünk azzal, hogy fáj, csíp vagy szúr, a végén bizonyos lelki örömet okoz, különösen, amikor valami magasabb lelki célt szolgál.

MIÉRT NEM FÁJ?

Amikor áldozatot hozunk, azért nem érezzük a fájdalmat, mert megédesíti az örömtudat, hogy ebből a szenvedésből kimondhatatlan nagy jó fakad az engesztelés révén. Az isteni Irgalom, az isteni Jóság hozzánk fordul és ki tudja hány ezer léleknek üdvösségét tudjuk ilyen kis szenvedéssel kieszközölni. Ha ezt igazán átgondoljuk, akkor megértjük: miért mosolygott és énekelt himnuszokat Szent Lőrinc,

amikor a rostélyon megsütötték. Miért tréfált Mórús Tamás. Nem a testi élet szenvedéseit látták, hanem azt az örömet és boldogságot, amely odaát várt rájuk, ez nyomta el a nagy testi fájdalmat. Ha mi is így az égre nézünk, látva a túlvilág örömét, — amit meg akarunk szerezni minden bűnösnek, — akkor bennünket is ugyanaz az öröm tölt el, mint a nagy szenvedő szenteket. Nem fogjuk érezni semmiféle vezeklésnek, önmegtagadásnak fájdalmát, mert elfojtja azt az öröm, hogy lelkeket keltünk természetfölötti életre.

FOGADD ÖKET! NEKED ADOM!

Azt mondja a Szentírás, hogy a mennyországban senkinek sem lesz nagyobb dicsősége annál a családatyánál, akinek nagy családja van, s mind bemutatta a mennyei Atyának: Ime ezek az én gyermekeim. Itt vannak Atyám, ezeket mind neked adom. Ne gondoljunk test szerinti atyaságra. Minden engesztelő lélek egy ilyen „páter familiae” lesz, aki az örök életben összegyűjti azokat a lelkeket, akiket az ő engesztelő áldozata mentett meg a kárhózzattól és azt mondja Istennek:

Atyám, nézd ezt a nagy családot, ezek
mind-mind enyéim, mind én mentet-
tem meg az örök életre! Fogadd őket!
Neked adom!

„*Túlon-túl!*“ . . .

AZ ÖTÖDIK JELENÉS

A mostani elmélkedésünk tárgyához bevezetésképpen keressük a történeti összefüggést, kapcsolatot a fatimai csodás jelenések egymásutánjában.

Az előző elmélkedések a negyedik jelenéshez kapcsolódtak. A következő, ötödik jelenés — ami szeptemberben történt, — elmélet szempontjából semmi különösebb dolgot nem tartalmazott. A Szűzanya most is a rózsafűzér imádkozását sürgette engesztelésképpen és a kis gyermekeknek nagyon a lelkükre kötötte, hogy az utolsó megjelenésre pontosan jöjjenek el. Azután Luciának kérésére, hogy egyes betegeket gyógyítson meg, azt felelte, hogy az isteni Gondviselés fog majd segíteni, egyesek meggyógyulnak, hogyha bűnbánatot tartanak és engesztelnek. Ennek a jelenésnek külső körülményei már meglehetősen különböztek a töb-

biektől. Óriási tömeg, kb. 20.000 ember jött ki, akiknek Isten külső jelet is adott. A Nagyasszony megjelenésekor fényes gömb jelent meg. Mindenki látta. Utána hópelyhek szálltak alá, meglehetősen sűrűn lepve el azt a helyet, ahol a Szűzanya megjelent. Ez többször is megisméltódott, amikor zarándokok jöttek ide, sőt egy ízben akkor is, amikor az egyházmegye főpásztora, Leiria püspöke is jelen volt.

A HATODIK JELENÉS

A hatodik és utolsó jelenés a Szűzanya ígérete szerint október havában történt. A Szűzanya megmondotta előre, az a szenvedés és üldözés, amelynek a kicsinyek ki voltak téve, arra volt jó, hogy az események híre annál jobban felébressze az emberek érdeklődését és kíváncsiságát. Tényleg a szabadkőműves sajtó annyit cikkezett, annyit gúnyolódott, gyermeki fantázia játékanak mondotta az eseményeket, népbolondítónak nevezte a papságot, pedig az nagyon elzárkózottnak mutatkozott az eseményekkel szemben. Ezzel elérte azt, hogy október 13-án oly nagy volt a megjelent kíváncsiskodók

és zarándokok száma, hogy nem lehetett megközelíteni Fatimát és a mezőt, ahol a jelenések történtek. A közlekedéstől távol esett az a hely, mégis hozzávetőleg 60—70.000-en jöttek össze. Olyan óriási tömeg gyűlt egybe, el se tudjuk képzelni, hogy fértek el ilyen kis helyen.

ESŐS NAP VOLT AKKOR...

Nagyon szürke esős nap volt október 13-a. Teljesen beborult az ég és sűrűn hullott az eső. Amikor a gyermekek odaérkeztek, imádkozni kezdtek, majd Lucia mondotta, hogy csukják le az ernyőket. A Szűzanya megjelenésekor a tömeg kis fehér felhőt látott alászállni, mintha tömjénfüst lett volna, Lucia szavait is megértette, amint a Szűzanyával beszélt, de a Madonna szavait senki sem hallotta.

RÓZSAFÜZÉR KIRÁLYNŐJE

A fatimai Madonna ez utolsó megjelenésében megmondotta, hogy Ő a Rózsafűzér Királynője és azt kívánja, hogy ezen a helyen — ahol annyiszor megjelent — templomot építsenek. Legyen e hely szentély, ahol őt tisztelik.

Azután ismételten a rózsafüzérnek elmondását sürgette engesztelésképpen és előre megmondotta, hogy a háború vége felé közeledik, nem sok idő múlva hazajönnek a katonák a harcterről. Lucia megint felhasználta az alkalmat, hogy a Szűzanya elé terjessze azoknak a kérését, akik betegeikért közbenjárást kértek. Szűz Mária erre azt felelte: igen, de szükséges, hogy engeszteljenek és bocsánatot kérjenek vétkeikért. Azután elváltozott az arca és szomorúan azt mondotta: „Ne bántsák többé a mi Urunkat, túlon-túl megbántották már Őt eddig is.”

Ez volt a fatimai Madonnának az utolsó szava. „Túlon-túl megbántották a mi Urunkat.”

TÚLON-TÚL

Egy pillanatra álljunk meg. A Boldogságos Szűzanya nagyon jól tudja, hogy mi történik itt a földön. Előtte nyitott könyv Jézus szentséges Szíve is, olvas benne. Mit olvashatott az Őr Szívében, ha azt mondotta, hogy túlon-túl megbántották már eddig is a szent Szívet. Az emberek olyan könnyen túleszik magukat a bűnökön, olyan könnyen azt mondják: nem tehetek

róla, mi közöm nekem ahhoz, hogy mások vétkeznek?! Nagyon könnyen átadják magukat a gondtalan életnek: jól megy a sorom, nincs miért aggódom! Pedig a Szűzanya nem hiába panaszkodott, hogy túlon-túl megbántják az Úr szentséges Szívét! Ez az amiért az ő anyai Szíve tövissel van koszorúzva, ez az ami fáj Mária Szívének! Mert ha túlon-túl megbántották a jó Istent, mi lesz akkor ezért a büntetés?

FIGYELMEZTETŐ JEL!

Amikor a légitámadáskor az első bomba leesett nálunk s a városmajori szentélyt rombadöntötte, többek életét kioltotta, mindannyian megdöbbentünk. Akkor kezdtünk csak ráeszmélni arra, hogy mit jelent az, amiről nap-nap után olvastunk már évek óta: itt is, ott is egy városrész elpusztult, utcások eltűntek, városok megsemmisültek! Valahogy olyan közömbösen vettük, mondtuk ugyan: „szegény emberek”, de azért igazán szívünkbe nem hatolt a szerencsétlenség, mely azokat érte, akik ott voltak, ott pusztultak vagy földönfutók lettek a szerencsétlenség következtében!

S amikor megisméltődött ez a veszedelem nálunk, akkor meglepődve láttuk, hogy az emberek kezdenek magukba térni. Olyanok is, akik a jó Istennel nem sokat szoktak törődni, akik nyugodtan mertek vétkezni, most nyilvánosan és hangosan indították föl a bánatot az óvóhelyen. Nem röstelték, hogy most bocsánatot kérjenek a jó Istentől. Azt hittük valami nagy, általános lelki újjászületés kezdődik, az emberek magukba szállnak, megtérnek és új hitélet következik. Tényleg ez is lett volna a logikus, hogy amikor a jó Isten figyelmeztető jelet küld, mindannyian magunkba szálljunk. Bármely pillanatban megtörténhet valamennyiünkkel hasonló szerencsétlenség. Nem tudjuk, hogy a pusztulás réme mikor ér utól bennünket, nem tudjuk mi fog következni!

A TITANIC KATASZTRÓFÁJA

Hányszor ismétlődik meg a történelemben, hogy könnyelmű emberek mulatoznak, vétkeznek, folytatják gonoszságukat akkor, amikor már ott leselkedik a halál a küszöbön! Gondoljunk a Titanic katasztrófájára. Az emberi al-

kötésnek büszkesége volt annakidején e nagy, hatalmas hajó. Első útján dözsöltek az emberek és mulatoztak, amikor már ott volt a halál angyala. Nem voltak a hajósok elég óvatosak, nem vigyáztak eléggé, összeütköztek egy nagy jégheggvel és mind elpusztultak.

*ITT VAN MÁR ISTEN BÜNTETŐ
OSTORA!*

Igy vagyunk mi is! Túlon-túl megbántják az Úr Jézus szentséges Szívét, túlon-túl vétkeznek az emberek s mi nem gondolunk arra, hogy ez mit jelent. Amikor már itt van Isten büntető ostora, még akkor is mi történik itt nálunk?! Az emberek olyan nyugodtan élnek és vétkeznek, olyan nyugodtan üzik gonoszságaikat, mintha minden a legnagyobb rendben volna. Túlon-túl vétkeznek és nem gondolják meg, hogy Isten irgalma egyszer majd véget ér és akkor következik az isteni Igazságosság.

MÁRIA SZIVÉN KERESZTÜL

De ne is ebből a szempontból elmélkedjük át a fatimai Madonna szavait, hanem az ő Szívén keresztül nézzük,

mennyire fájhat neki, hogy túlön-túl megbántják az Urat! Ezért töviskoszorus a Szüzanya Szíve. Fáj neki minden megbántás, mert hiszen azt éri, akit ő legjobban szeret és azoknak okoz biztos pusztulást, kárhozatot, akik szintén közelállnak az ő anyai Szívéhez! Szüz Mária Szívétől meg kell tanulnunk együttérezni az Úr Jézus Szívével, hogy fájjon nekünk az, ha vétkeznek az emberek, hogy ne legyünk közömbösek a világ gonoszságaival szemben. Ne gondoljuk azt, hogy mi semlegesek maradhatunk a bűnnel szemben. Azt se gondoljuk, hogy az engesztelés fatalizmus, mely lemondóan azt hiszi, ha nem tehetünk semmit, hát engesztelünk, egy kis imádságot elmondunk s ezzel mindennek eleget tettünk.

MIT TEGYÜNK

Az engesztelés annak a mély átérzéséből fakad, amit a fatimai Madonna mondott: „túlön-túl megbántották”. Ha túlön-túl vétkeznek, akkor nekünk túlön-túl kell engesztelni! Ezért mondja a Boldogságos Szüzanya, hogy szükséges az engesztelés. Sokszor, amikor a gonoszság fölbukkan, erőhöz jut és ter-

jed, akkor a jók megijednek, összeszorul a szívük: jaj, most mi lesz velünk? — Nagyobb erő az engesztelés, mint a gonoszság! Hatalmas tevékeny erő ez, nem pedig lemondó passzív ráhagyatkozás a Gondviselésre, hogy történjék, aminek történnie kell! Az engesztelés a legaktívabb szembezállás ennek a „túl-on-túl”-nak a logikus következményeivel.

AZ ENGESZTELES FRONTBASZÁLLÁS!

Ha van bűn, szembezállok vele!
Sok a bűn, nagyon szembezállok vele!
Ha túl-on-túl sok a bűn, túl-on-túl szembezállok vele! Hogy történik ez? Olyképpen, hogy nem elégséges ma egyszerűen engesztelni. Amit eddig elmondottunk az engesztelésről, azt tulajdonképpen minden időben el lehet mondani. Minden időben vannak bűnös emberek, akiknek a megmentésére engeszteléssel törekszik, iparkodik az Istent szerető lélek. De amikor túl-on-túl sok a vétek, mint ma is, akkor több kell, mint az egyszerű engesztelés! Ma nem elégséges, hogy valami kis imát végzünk engesztelésből, nem elég itt-ott engesztelő áldozatot hozni,

a rózsafűzért akár mindennap elmondani. Ha túlon-túl sok a vétek, akkor nekünk sokat, nagyon sokat kell engesztelni, vagyis akkor az engesztelésnek *hősi életfelajánlássá* kell magasztosulnia.

EGÉSZ ÉLETÜNK FELAJÁNÁLÁSA

Ma egész életünknek engesztelő életnek kell lenni. Azért, mert olyan sok a vétek, olyan nagy a bűn, hogy azt csak az egész élet áldozata tudja kiengesztelni. Miről van itt szó? Életáldozatról? Igen, ma nem elégséges egyszerű engesztelés, ma életáldozat kell! Ennek első foka az, hogy egész életünket engesztelő áldozattá tesszük. Hogyan? Úgy, hogy mindent, ami életemet betölti, áldozatul hozom, tehát az életemet úgy, ahogy van és ami még jönni fog, mindenestül felajánlom engesztelő áldozatul. Ez az engesztelő önfelajánlás. Nemcsak egyes cselekedeteket, egyes vezeklő önmegtágadásokat, imádságokat ajánlunk fel, hanem egész életünket; életünk ezután engesztelés lesz. Miért?

AZ IDŐK JELE SÜRGET

Túlön-túl nagy a vétek, olyan nagy a vétek, hogy talán a végpusztulást vonja maga után. Nem tudhatjuk, hogy mi fog következni. Az Úr Jézus nem mondotta meg előre az apostoloknak, hogy mikor lesz a világ vége, még az ég angyalai sem tudják! Leírta, hogy mi fog történni, de hogy mikor, azt nem közölte. Csupán annyit mondott, hogy váratlanul, amikor senki sem sejtí, mint a villámlás olyan gyorsan jön. Mikor? Nem tudjuk. Talán, talán most?!... Éppen azért, mert ilyen szörnyű idöket élünk, kell most nagyon hősi áldozat, az egész életnek a feláldozása.

ÖNKÉNTES ÁLDOZAT

Ne felejtjük azonban el, hogy ennek az életáldozatnak *önkéntesnek* kell lenni. Emlékezzünk vissza az első jelenésre, a Szűzanya megkérdezte a gyermekeket: „Akarjátok-e, vállaljátok-e az áldozatokat?” Tőlünk is megkérdezi a Boldogságos Szűzanya, akarjátok vállalni? Nem szükséges, nem kell, hogy vállaljuk! De hogyha együtt-érzünk a fatimai Szűzanya Szívével,

ha együtt dobog a szívünk az Úr Jézus Szívével, azt hiszem mindannyiunknak szívében, lelkében felébred a vágy: Igen Uram, legyen akkor az egész életem engesztelés!

*„ÉLŐ, SZENT ISTENNEK TETSZŐ
ÁLDOZAT“*

Miben áll egész életünknek engesztelő felajánlása? Abban, hogy a felajánlás pillanatától kezdve, egész életünk élő, szent, Istennek tetsző áldozattá, hostiává válik, egyesítve az Úr áldozatával. Ez annyit jelent, hogy most szó szerint megvalósítom amit Szent Pál apostol mondott a rómaiakhoz írt levelében: „Kérlek tehát benneteket, testvérek, az Isten irgalmasságára, hogy adjátok testeteket élő, szent és Istennek tetsző áldozatul.” (Róm. 12, 1.) Ebből az intelemből az Egyház kis röpimát szerkesztett, belekapcsolva Jézus szentséges Szívét is: „Jézus Szíve, a szeretet áldozata, tedd, hogy élő, szent, Istennek tetsző áldozatod legyek.” Az egész életünk ilyen élő, szent, Istennek tetsző engesztelő áldozat legyen.

NEM JELENT ÚJ ÉLETMÓDOT!

De ha ezt az önfelajánlást megtesz-
szük, akkor valami új életmódot, hi-
vatást, új életformát kell betölteni?
Nem! Azt az élethivatást, azt az élet-
programot, melyet Isten adott, amely-
be helyezett, azt kell odatennünk a
paténára, azt kell feláldoznunk, de
mindenestül! Ha így egész életünket
engesztelő áldozatul ajánljuk fel a jó
Istennek, ettől a perctől kezdve min-
den amit teszünk, engesztelő áldozattá
válík: minden munkánk, fáradozásunk,
minden gondunk, minden imádságunk,
minden vezeklésünk és lemondásunk,
minden szenvedésünk és fájdalmunk,
minden pihenésünk, minden szórakozá-
sunk. Egyszóval minden, ami nem bü-
nös, vagyis minden, ami Isten gondo-
lata, ami Isten Szíve szerint való.

EGÉSZEN A SIRIG

Tehát egész életünk engeszteléssé
válík, még akkor is, ha nem gondo-
lunk rá. Még akkor is, ha a felajánlást
nem újítom meg minden cselekedet
előtt. Ez a felajánlás ugyanis egész
életünk tartamára szól, mindaddig,
amíg vissza nem vonjuk. Fölfüggesztő-

dik, ha egy, vagy más cselekedetben visszavonom, de ha nem vonom vissza sem részben, sem egészben, akkor ható ereje egészen a sírig elkísér. Akkor minden, amit teszek, ilyen engesztelő áldozattá válik, egész életem minden jócselekedetével, sőt minden semleges cselekedetével együtt, mindenestül állandó engesztelés.

*SZABADSÁGOMAT IS A PATÉNÁRA
TESZEM!*

Természetes, hogy ennek az életfelajánlásnak lehet még egy értékesebb, egy szigorúbb formája is. Hogyha én úgy ajánlom föl magamat élő, szent, Istennek tetsző áldozatul, hogy még a szabadságomat is odateszem a paténára. Ha szabadságomtól is megfosztom magamat, úgy hogy vissza se vonhasam: ez fogadalom. Ez esetben nem egyszerű felajánlással, hanem fogadalommal megpecsételt önfelajánlás az életem, ami tehát annyit jelent, hogy soha vissza se vonhatom azt, hogy életem az utolsó lehellestéig engesztelő áldozat legyen.

HÖSI ÖNFELAJÁNLÁS

Még mindig nem a legnagyobb en-

gesztelő áldozat ez. Annak van még egy magasabb, hősibb foka. A *hősi följánlás* nemcsak egyszerűen odaadja életét, hanem meg is emeli azt. Magasabb piedesztálra emeli, magasabb erényességre fokozza fel életét, hogy többet adhasson, jobban engesztelhesen! Azért mert túlon-túl megbántják az én szerelmes Istenemet, én túlon-túl a jó Isten irgalmába vetem egész életemet és leszek szentségben, tisztaságban, szeretetben Istennek tetsző áldozat. Hogyan?

SZENTSÉGBEN

Az engesztelés frontbaszállás, szembehelyezkedés a bűnnel és a gonossággal. Minél jobban bűnbe esik az emberiség, minél jobban elterjed a gonoszság, tehát az Istentől való elszakadás, az engesztelő lélek annál jobban bekapcsolódik a jó Istenbe, annál jobban egyesül vele. Ez az Istennel való egybekapcsolódás, egybeforrás az életszentség. Minél gonoszabb a világ, annál szentebb leszek én. Egész életemen át a szentségre való törekvéssel engesztelek.

TISZTASÁGBAN

Ha körülnézünk és látjuk, hogy ez

a túlon-túl terjedő gonoszság ma főleg az érzékiségben, fajtalan kivánságban terjedt el, akkor ez a frontbaszállás azt sugallja, hogy annál tisztább legyenek én, annál osztatlanabb szívvel adjam oda életemet az Úrnak, minél erkölcstelenebb a világ! Tisztaságomban leszek engesztelő áldozat!

SZERETETBEN

Ha körülnézek a világban és látom, hogy ennek a világnak gonoszsága abban áll, hogy gyűlöli Istent, — nemcsak elszakadt tőle, — akkor frontba szállok vele és minél jobban gyűlöli Krisztust, annál jobban szeretem én! Szeretetben áldozom föl az életemet engesztelésül Istennek.

SZENTSÉGBEN. TISZTASÁGBAN, SZERETETBEN

A hősi felajánlásnak a foka: szentségben, tisztaságban, szeretetben!

Állandó törekvés *életszentségben* élni: minél jobban összeforrni Istennel és Istenben.

Állandó törekvés *tisztaságban* élni: letörni magamban az érzékiséget, teljesen tiszta és osztatlan szívvel a jó

Istennek élni. Eltávolítani szívemből az érzékiséget és a teremtményeket.

Allandó törekvés *szeretetben* élni, vagyis Istennel úgy egybekapcsolódva, hogy mindig jobban és jobban egyesüljek vele. A szeretet a tökéletesség fokán mindig magasabbra lendít, hogy minél jobban egybeforrhatok Istennel.

Szentség, tisztaság, szeretet ez az engesztelő áldozat hősi életformája. Aki rászánja magát, hogy visszavonhatatlanul szentségben, tisztaságban, szeretetben szenteli életét Istennek, az a legnagyobbat nyújtja, amit ember nyújthat engesztelésül.

ÉLETÜNKET ÉS VÉRÜNKET

Gyermekkorunkban olvastuk, hogy amikor veszélyben volt a haza s az asszonykirály karján a kis trónörökösrel megjelent a magyar főurak előtt, elpanaszolta nehéz helyzetét, a nemesek kardjukat kirántva azt kiáltották: „Életünket és vérünket.” Ez jut eszünkbe most is, amikor ott látjuk a fatimai Madonnát, aki figyelmeztet: túlön-túl nagy a veszély, túlön-túl sok a bűn, túlön-túl megnőtt a gonoszság! Ha most nem akadnak önzetlen, áldo-

zatos lelkek, akik a legnagyobb áldozattól sem rettennek vissza, hogy megengeszteljék a jó Istent, elégtételt nyújtsanak a bűnökért és megmentsek a bűnösöket, akkor rettenetes istenítélet következik!

NEM TUDHATJUK...

Úgy érezzük most mi is: legyen életünk, vérünk, engesztelő életfelajánlásunk hősi engesztelés. Hősi önfelajánlásunk nem jelenti szükségszerűen vérünk ontását, bár sohasem tudhatjuk, hogy Isten a hősi életfelajánlást nem ebben a formában fogadja-e el. A fatimai Madonna előre megmondotta, hogyha nem térnek meg az emberek, egyházüldözés is jön és a jók közül sokan mártirhalált fognak szenvedni. Gondoljunk csak vissza a spanyol eseményekre, hányan szenvedtek akkor vértanúhalált! A társadalom minden rétegéből, egészen egyszerű emberektől föl az előkelőkig megszámlálhatatlan azok sora, akik akkor vérüket ontották hitükért. Nem tudhatjuk, hogy Isten nem ezt kívánja-e most tőlünk is.

ÉS HA A KEHELYBE TESZI?...

Bizonyára hallottak Grafi Józsáról,

aki 1938-ban, amikor a háború veszélye fenyegette országunkat, életét áldozta fel engesztelésül, hogy ne törjön ki a háború. Boldog Margit példája lelkesítette őt. Röviddel felajánlása után súlyosan megbetegedett. Leírhatatlan szenvedései voltak; nincs is minden életrajzában megörökítve. Lelkiatyjának mondta az orvos, hogy fogalmunk sincs, elképzelni sem tudtunk. És mindezt mosolyogva viselte, juk, milyen rettenetes kínokat szenvedés- soha nem sírt, nem jajgatott, nem vett be csillapító szereket, tudatosan akart szenvedni. „Csak addig engesztelhetünk, amíg élünk!” — mondta. — Isten elfogadta életáldozatát. Magához vette lelkét — s a háború nem tört ki 1938-ban. Lehet, hogy a mi engesztelő áldozatunkat is a jó Isten így fogadja el, akkor a mi életáldozatunk szentségben, tisztaságban és szeretetben nem a paténára kerül, hanem a kehelybe. Ha az Úr Jézus életáldozatunkat a kehelybe teszi, akkor is szívesen ajánljuk fel azt! Nem tudhatjuk, hogy mi lesz. Talán az egészen közeli idők eldöntik már, hogy mi vár ránk, de ne nagyon gondolkozzunk, ne nagyon aggódjunk! Abban a pillanatban,

amikor bajban vagyunk, a jó Isten kegyelme megad nekünk minden segítséget, amire akkor szükségünk lesz.

NEM KESERŰ A HALÁL!

Annak, aki a Szűzanya szeplőtelen Szívével egybeforrott, aki együtt él Mária érzelmével, lelkével, gondolatával, annak még a halál sem keserű! Úgy gondol rá, mint ezek a kis pásztorgyermek, akik a fatimai jelenések tanúi voltak és alig várták, hogy a Madonna értük jöjjön. Biztosak voltak abban, hogy hozzájutnak a mennyországba, mert megígérte nekik, hogy odavezeti őket. Amikor a szindikusz azzal fenyegetődött, hogy elevenen megfőzi mindegyiküket a forró olajban, egyikük sem rettent vissza. Gondoljuk el milyen hősiesség kellett ehhez egy hétéves kisleánynak. Hasonlóan a fájdalmas Anyához a kereszt tövében, akit — bár nem halt vértanúhalált, — mégis a vértanúk királynőjének tiszteljük, mert lélekben kész volt meghalni Jézussal.

TEREMNEK-E HŐSÖK MA IS?

Készen kell lenni mindarra, amit a

jó Isten küld! Ha érezzük magunkban a kegyelem indítását a hősi engesztelő áldozatra, ne féljünk semmitől! Bizonyos, hogy minél áldozatosabb lélek lakik bennünk, annál több kegyelmet kapunk, annál több kegyelmet tudunk kieszközölni ennek a bűnös kornak. Nagy idők, nagy emberek! Hősök csak akkor teremnek, amikor nagy baj van! Az a kérdés, hogy teremnek-e hősök most is, közöttünk is?

*„JOB, HOGY EGY EMBER
VESSZEN A NÉPÉRT“*

Ha nem akadnak majd hősi engesztelők, lehet, hogy talán hamarabb meg fogunk halni és valószínűbb, hogy többen is meghalunk! A hősi engesztelésnek az a lényege, amit Kaifás főpap mondott, amikor az Úr Jézust el akarták fogni: „Jobb, hogy egy ember haljon meg a népért, mintsem az egész nemzet elveszen.” (Ján. 12, 50.) Nem tudta, hogy ő most eszköz az isteni Gondviselés tervében és hogy jövődőlést mond: előre jellemezte az Úr Jézus engesztelő áldozatát. Ránk is áll Kaifás szava: jobb, hogy egy haljon meg a népért! Ha akadnak hősi en-

gesztelők, akik akár életüket is, halálukat s odateszik az életáldozat oltárára, az Úr kelyhébe, hősi engesztelésük majd kieszközli a jó Isten bocsánatát és irgalmát az egész népnek.

A NAGY CSODA

A fatimai Madonnának ez volt az utolsó szava: „Túlon-túl megbántották a mi Urunkat!” Amikor ezeket a szavakat mondotta, újra széttárta kezét, újra csodálatos, földöntúli fényesség villant meg és Lucia elkiáltotta magát: nézzétek! Mindenki önkéntelenül feltekintett. A napot nem lehetett látni, mert esős idő volt, teljesen eltakarták a felhők. De abban a pillanatban bekövetkezett a csoda, amelyet a fatimai Madonna megígért. A felhők hirtelen széjjelszakadtak és a nap hihetetlen sebességgel kezdett körben forogni. Sugarai soha nem látott csodálatos fényt vetettek a földre. A színskála minden színe izzott ebben a hatalmas tűzcsóvában. Félelmetesen világította meg a felhőket és a nagy tömeget. Messze, kilométerekre is látni lehetett.

RAJUK ZUHAN A NAP

Eleinte sokaknak érdekes látvány volt, örömmel, csodálkozva nézték, élvezték. Azt mondják, nincs az a tüzi-játék, amely oly csodálatos szép lenne színeiben, jelenségeiben, mint ez a tűzcsóva volt. Azután egy pillanatra megállt, de a következő percben úgy látszott, mintha a nap rájuk szakadna. Emlékezünk, amikor a Zeppelin nálunk járt és alászállt, a katonáknak, akik a köteleket elkapták, az volt az érzésük, hogy a nagy test rájuk zuhan. Ez az érzés ragadta el azt a 70.000 embert is, amikor a nap úgy látszott, hogy rájuk esik. Tompa megdöbbenés vett erőt rajtuk, majd rémült kiáltás, zokogás, imádság hallatszott mindenfelé: „Csoda! Istenem! Irgalom! Hiszek benned Uram! Üdvözlégy Mária! Nem leszek többé hitetlen!” E jelenés háromszor egymásután megisméltődött, olyan leírhatatlan és olyan félelmetes hatása volt, hogy akik látták, lelkük mélyéig megrendültek. Abban a nagy tömegben igen sok hitetlen ember volt, mind megtörték és megtértek. Belátták, hogy Istennel szembehelyezkedni nem lehet.

A KIS JÉZUS MEGJELENÉSE

Amíg ez történt, azalatt a három kis pástorgyermek mást látott. Az előző megjelenéskor, szeptemberben, megígérte a Madonna, hogy megmutatja nekik a kis Jézust. Az első csodás jelenség után, mikor a nap majdnem rájuk esett, — akkor jelent meg a Szűzanya fön, magasan a felhők fölött, de csak a gyermekek látták! Jobb oldalon Szűz Mária, bal oldalon Szent József állt és közöttük a Jézuska kb. 2 évesnek tűnt föl. A kis Jézus felemelte kezét és megáldotta először az egész világot, utána megáldotta az ott összegyűlt tömeget. Ezután az egész látomás eltűnt.

AZ ORSZAG MEGTÉRÉSE

A kis Jézus áldásával fejeződött be a nagy fatimai csoda. Vagy mondjuk inkább: akkor kezdődött igazán! Még aznap csodás gyógyulás történt s attól kezdve a mai napig állandóan csodás gyógyulások, imameghallgatások történnek, akárcsak Lourdesban. A fatimai csodának oly nagy hatása volt, hogy egész Portugália megtért. Azelőtt hitetlen, szabadkőműves kormány uralkodott náluk és századok óta vallás-

ellenes irányzat rontotta a nép hitéletét. Itt pusztult el nyomorban és éhségben közel tízezer jezsuita, kiket bírói kihallgatás nélkül vetett Pombal börtönbe. Itt tört ki oly sokszor a csendes egyházüldözés, itt vert legerősebben gyökeret a szabadkőművesség, az utóbbi időkig. A fatimai események hatása alatt erőhöz jutott a katolicizmus, fellendült a vallásos élet, lerázta a szabadkőműves és kommunista uralmat és megszilárdította a nemzeti irányzatot, minden nemzetközi aknamunkával szemben. Azóta Fatima nemzeti zarándokhellyé vált. Egy-egy ilyen zarándoklaton 300.000-nyi tömeg is résztvett már. Az egész nemzet Fatimában tért meg. Nem győz a papság eleget gyóntatni és áldoztatni. Isten szólott a Boldogságos Szűz által és Portugália meghallgatta szavát, megtért és engesztelt. Meg is ígérte a Szűzanya, hogy meg fogja őrizni nitét és úgy is történt!

KÖZTUDOMASÚVA VALIK

Akármilyen hitetlen lélekkel nézték is a szabadkőművesek és istentelenek a fatimai jelenéseket, elsodorta őket az

a csodálatos esemény és annak folyamán a csodáknak az a megszámlálhatatlan sokasága, az imameghallgatások láncolata, amely azóta is tart. Azonban, hogy tulajdonképpen mi is történt Fatimában, csak a legutóbbi időkben vált ismeretessé, amikor a Szentszék a vizsgálatok egy részét nyilvánosságra hozta. Nemrég, néhány hónapja lett köztudomású, innen van, hogy mi is alig-alig ismertük s csak akkor figyeltünk fel reá, amikor a Szentatya beszédéből megtudtuk, hogy a világot felajánlotta a *Világ Királynője szeplőtelen Szívének*.

A FATIMAI ÉS MAGYAR ENGESZTELÉS

A Boldogságos Szűzanya Fatimában nem azért jelent meg, hogy jövendőljön, nem is azért, hogy csodákat műveljen, hanem hogy bennünket az engesztelésre buzdítson. Az a legcsodálatosabb, hogy éppen a pápa felajánlásából tudtuk meg, hogy ez a fatimai csoda és a fatimai engesztelés összefügg a mi magyar engesztelésünkkel. A *Világ Királynője* cím innen ered Magyarországból. A mi engesztelésünk bekapcsolódik a fatimai engesztelés-

be, mert a Szűzanya szeplötelen Szívének tiszteletét a szentséges Atya egybekötötte a Világ Királynőjének tartozó hódolattal és felajánlással. Nem mehetünk el a fatimai események mellett közömbösen, nem mondhatjuk, hogy érdekes történet csupán, a csodák érdekes láncolata. Számunkra több ennél a fatimai csoda. Láthatjuk, hogy az isteni Gondviselés tervében az engesztelés talán a *végző eszköz*. Nemcsak a portugál népet, hanem a mi kis népünket is eszközül akarja felhasználni az engesztelés nagy művéhez. Miért? — Talán mert a Szűzanya népe vagyunk.

RÁNK IS GONDOLT A SZÜZANYA

Amikor a fatimai események végéhez értünk, ébredjünk tudatára annak, hogy Szűz Mária hosszú ezer éven át *Patrona Hungariae*, népünknek védőasszonya volt. S most is az. Megemlékezett rólunk s azt akarta, hogy a nagy engesztelésben, amely ennek a szörnyű válságos időknek talán egyetlen mentődeszkája, jusson egy kis szerep az ő népének is, Mária országának, az ő gyermekeinek, Mária gyermekeinek! És máris megjutalmazott minket

azzal, hogy eddig is távortartotta a nagy bajt és veszedelmet fejünk fölül, mert tudta, hogy az ő anyai Szívének kívánságát teljesíteni fogjuk.

ÚGY LESZ!..

A Szűzanya kívánságának mi nem mondhatunk ellent. A Nagyasszony kívánságát kell, hogy teljesítsük! Ha a Szűzanya ránk gondolt az engesztelés művének megvalósításában, akkor nem csalatkozhat bennünk! Igen, jószágos Szűzanyánk, jól gondoltad! Mert a te néped, a te gyermekeid megértik szep-lőtelen Szívednek kívánságát, óhaját. Meg fogják vigasztalni Szívedet és a te Szíveden keresztül isteni Fiadnak szent Szívét! Ugye úgy lesz?!... Úgy legyen!

*„Gyümölcseiről ismeritek
meg!”*

KÖZEL VAN HOZZÁNK!

A fatimai jelenések olyan megdöbentő csodában fejeződtek be, amely megrázta nemcsak az ott jelenlevő nagy tömeget, hanem egész Portugáliát. Valljuk be, hogy a mi lelkünkre is mélységes hatást gyakorolt, amikor először hallottuk. Az ember szinte megkövül, amikor hallja, hogy milyen csodálatos, félelmes és rettenetes az a csoda, amellyel a fatimai Madonna tudomásra hozta a világnak, hogy ő jelen van, üzenetet küld, törődik velünk. Én legalább úgy voltam, hogy amikor ezeket a dolgokat elolvastam, igen megrázott. De a következő érzésünk már az, hogy a Boldogságos Szűzanya csoda nélkül is közelebb van hozzánk, mint a nagy fatimai tömeghez. Az a rengeteg ember, aki Fatimába kizárándokolt, csodát akart látni és várta,

hogy valami rendkívüli dolog történjék. Pedig sokkal közelebb áll a Szűzanya mindnyájunkhoz, semhogy oda kelljen zárandokolnunk, ahol megjelent. Hiszen éppen a lelkigyakorlatok alkalmával átelméltük, hogy milyen közel jön szívünkhöz, lelkünkhöz, hogy mennyire szeret bennünket.

MEGFÉLEMLITI ELLENSÉGEIT

Abban a csodában inkább az ő félelmes nagysága domborodott ki. Mondja is róla az Irás és a liturgia megismétli: olyan mint a félelmes és jól rendezett hadsereg. A Szűzanya az Úr ellenségeit is megfélemlíti.

MAGAHOZ VONZZA GYERMEKEIT

De mi nem vagyunk az Úr ellenségei, mi az Úr barátai vagyunk és a Szűzanyának hűséges gyermekei. Úgy érezzük szívünk, lelkünk mélyén, hogy a Szűzanya nagyon közel van hozzánk, sőt nemcsak közel van hozzánk, hanem együtt van velünk, itt van velünk és bennünk, s mi vele és benne vagyunk, mozgunk és élünk. Szeplőtelen Szíve és a mi szívünk a csoda nélkül is, vagy mondjuk inkább: a kegyelem

csodája folytán eggyé olvad, egy életet él. Ez a benső egyesülés sugallja az engesztelés áldozatát, teszi könnyűvé a legnagyobb lemondást, a legnagyobb vezeklést és a legnagyobb életáldozatot. A Boldogságos Szűzanyával minden könnyűvé válik! Mária úgy megerősíti az ember lelkét, hogy megszűnik emberi gyengeségünk és gyarlóságunk. Egyszerre érezzük, hogy valami más erő működik, dolgozik bennünk. Megszűnik a mi gyarló emberi mivoltunk és eleven életet kezd élni bennünk a Szűzanyának élete, a Szűzanyának Szíve, a Szűzanyának gondolata, akarata. Vajjon mi az, ami a Szűzanyának szívevágya, gondolata, érzése, ami visz bennünket az Úr Jézushoz, ami odakapcsol bennünket az Úr Szívéhez, összeforraszt bennünket a minden kegyelem Forrásával, az isteni Üdvözítővel?

„*VIDEO MELIORA...*“

Hányszor panaszkodunk mi a lelki életben megtérésünk kezdetén: jaj, én úgy szeretnék jobb lenni, előre menni, de nem tudok! Elsírta ezt klasszikus formában már a pogány költő Ovidius is: *Video meliora proboque, deteriora*

sequor! Látom én a jobbat és helyeslem is, de a rosszabbat követem! Jaj, hányszor elsírja ezt az ember, úgy szeretnék jobb lenni! Szeretnék, megvan bennem ez a vágy, ez a hajlam, ez az akarás! Némely lelkiatya meg is feddi lelkigyakorlatos gyermekeit, hogy a pokol is ilyen jófeltételekkel és elhatározásokkal van kirakva, mert bizony az ember a lelkigyakorlatok után sokszor újra csak a rosszat követi.

„*ÉN HISZEK CSODA NÉLKÜL IS!*“

Azonban, ha a Szűzanya életébe kapcsolódunk, ha valóra váltjuk szep-lőtelen Szívének tiszteletét, nemcsak külsőleg, hanem szívvel, lélekkel egybeforrunk vele, akkor úgy vagyunk, mint IX. Lajos, a híres francia király. Ismerjük a történelemből szent alakját. Ő volt, akinek szent édesanyja azt mondotta: „Fiam, inkább lássalak meghalva, mintsem, hogy egy halálos bűnt is elkövess.” Nem is követett el egy halálos bűnt sem egész életében. A királyi palota mellett volt egy kápolna. Egy alkalommal, amint ott miséznek, mise közben, Úrfelmutatáskor, amikor a pap felemeli a Hostiát, az

Oltáriszentséget, egyszerre bámulva látja, hogy nem az ostyát tartja kezei között, hanem a kis Jézust. Annyira megdöbbsent e csodás jelenésen, hogy nem merte leemelni a kezét. Az egész templomban mindenki látta a csodát és mély megindultság vett erőt a híveken. Az udvari embereknek eszükbe jutott, hogy szólnak a királynak, átszaladnak a palotába: „Uram, jöjj azonnal, nagy csoda történt!” — „Mi történt?” — „A kis Jézus van ott láthatóan az ostya helyén!” — „Úgy — mondja Szent Lajos — hát csak menjenek oda azok, akik nem hisznek az Oltáriszentségben, én nem megyek, mert én hiszek csoda nélkül is!” És nem ment megnézni a csodát.

*CSÓDA NÉLKÜL IS ÉREZZÜK.
HOGY SZERET!*

Mi is így vagyunk, ha igazán szeretjük a Szűzanyát és tiszteljük az ő tisztaságos Szívét! Azt hiszem: ha biztosak volnánk, hogy Fatimában nekünk is meg fog jelenni a Szűzanya, azt mondanánk, amit Szent Lajos, menjen oda, aki nem hisz! Én csoda nélkül is hiszem! Igen! Mi hiszünk

csoda nélkül is és érezzük, hogy a Szűzanya szeret bennünket, itt van velünk és bennünk. Nem mutatkozik ugyan olyan félelmetes nagyságban, nem tesz olyan megdöbbenő csodát, mint Fatimában, de annál bensőségebben egyesül velünk. Szerető, tisztaságos Szívéhez emel gyöngéden bennünket, segít, gyámolít, hogy ne legyünk olyan tehetetlenül gyöngék és esendők.

NEM SIROK A POGÁNY KÖLTŐVEL!

Ne úgy énekeljünk tehát, mint a pogány költő: gyöngé, gyarló vagyok, látom a jót, de a rossz úton megyek. Hanem ezt dalolja lelkünk: én látom a Szűzanyát és megyek utána, akármi-lyen gyöngé és gyarló vagyok! Ha a Szűzanyába kapaszkodom, ha vele egyesülök, akkor tudom, hogy szeplőtelen Szívének vágya teljesedik. Az ő vágya pedig az, hogy én az Úr Jézusé legyek s vele eggyé váljak. Igen, egyesülni fogok vele holnap mindjárt, a szentáldozásban! Sőt nem is kell holnapig várni, azonnal is egyesülhetek vele, mihelyt szívemben rá gondolok, vágyódom utána. A Szűzanya Szíve

rögtön odavisz minket az Urhoz és az Úr azonnal pótolja azt, ami bennünk hiányzik, amiben gyöngék vagyunk. Minél gyöngébbek vagyunk, annál többet ad. Ha valaki nagyon gyöngé, annak nagyon sokat ad, ha valaki teljesen erőtlén, minden szükséges erőt, kegyelmet megkap.

MI VAN A KRISTÁLYPOHÁRBAN?

Képzeljünk el egy gyönyörű szép, csiszolt kristály poharat. Töltsük meg színültig salakkal, s próbáljunk bele tiszta, tüzes bort önteni. Nem megy, mert salakkal van tele. Ha elveszünk egy ujjnyit abból a salakból, egy ujjnyi bort tudunk beleönteni. Ha két ujjnyit, két ujjnyit tudunk tölteni. Ha egészen színültig tele akarjuk tölteni tüzes borral, fenékig ki kell üríteni. A jó Isten is így tesz velünk. A lelkünkben sok salak van, ha kiürítjük, akkor megtölti a jó Isten szeretetének borával. Az Úr Jézus megmondta Menendez Jozefának a *Szeretet-szózatában*: olyan a lelkünk mint egy váza, csak hagyjuk, hogy megtöltse az Úr az ő kegyelmével és szeretetével. A Boldogságos Szűzanya gondoskodik róla, hogy színültig legyen!

A LEGNAGYOBB CSODA

Közöttünk egy sincs, aki olyan gyöngé és olyan tehetetlen kezdő volna a lelki életben, mint az a három kis pástorgyermek Fatimában. A lelki életben egy kicsit mégis előbbre vagyunk, mint ők voltak. Nos hát lássuk, a Szűzanya hogy segített rajtuk, hogyan alakította át, hogyan kapcsolta össze őket az Úrral! Nem a csodás jelenések, gyógyulások a legnagyobb fatimai csoda, hanem ennek a három kis gyermeknek lelki átalakulása! Nagyobb csoda ez, mint a nap csodája, amit az a 70.000 ember látott és ami lelkük mélyéig megrázta őket. A kegyelemben úgy átalakulni, mint ez a három kis gyermek, ez a kegyelem legnagyobb csodája. Ezek a kis gyermekek szentek lettek. Lucia él még, róla ne nyilatkozunk, de a másik kettőről, akiknek a Szűzanya megígérte, hogy hamarosan magával viszi őket, azokról tudunk egyetmást.

„MINDEN JÓ FA JÓ GYÜMÖLCSÖT
TEREM“

Életükben szó szerint igazzá válik és beteljesedik az, amit az Úr Jézus mon-

dott. „Gyümölcsseikről ismeritek meg őket, vajjon szednek-e a tövisbokorról szőlőt, vagy a bojtorjánról fűgét? Így minden jó fa jó gyümölcsöt terem, a rossz fa pedig rossz gyümölcsöt terem. Nem hozhat a jó fa rossz gyümölcsöt, sem a rossz fa jó gyümölcsöt nem teremhet. Minden fát, amely jó gyümölcsöt nem terem, kivágnak és tűzre vetnek. Azért tehát gyümölcsseikről ismeritek meg őket.” (Mt. 7, 15—20.)

A fatimai jelenségek csodálatos hatását a lélek gyümölcsseiről ismerjük meg a három gyermek lelkében. Lásuk egy kissé!

CSODÁS ILLAT

A kicsiny gyermekeknek első és legnagyobb szenvedése az volt, hogy szüleik nem hittek nekik. Már szó volt arról, hogy Lucia mennyit szenvedett, mert édesanyja sokáig nem hitte el azt, amit a gyermek mondott, azt hitte, hazudik és becsap mindenkit. Nagyon keményen elővette, állandóan szidalmazta miatta, többször ki is kapott. Balhiedelmében az édesanya elvitte Luciát, hogy gyónja meg a bűnét, mert annyi sok embert bolonddá tett és most mindenki ideszalad és állandóan

zavarja őket. Egészen a negyedik jelenésig nem hitt neki. Akkor történt, hogy a gyermekek arról a bokorról letrörték két ágat, amelyen a Szűzanya lába pihent és mutatták otthon: „Ime ezen pihent a Madonna egyik lába, ezen a másik!” Lucia édesanyja Mária-Róza kételkedve vette kezébe az ágat, de elakadt ajkán a korholó szó, mert egyszerre csodálatos — nem földi — illat csapta meg az orrát. Akkor kezdett meginogni eddigi merev ellenállásában. Férje is és mindenki érezte azt a csodálatos, igen kellemes, földöntúli illatot. Lucia édesatyja, aki régebben vallásilag közömbös volt, most leánya védelmére kelt. Attól kezdve a szülők részéről nem volt kellemetlenségük, de annál több az emberek részéről, állandóan zaklatták őket, nemcsak hívő és jámbor emberek, hanem mindenféle hitetlen szabadkőművesek is.

CSODÁLATOS TEOLÓGIAI TUDÁS A KIFEJEZÉSEKBEN

Lucia, Francisco és Jacinta írni, olvasni nem tudó egyszerű gyermekek voltak, akik a hit elemeit édesanyjuk oktatásából ismerték meg. Csodála-

tos, hogy milyen jártasak lettek a hit, a lelkiélet dolgaiban, mióta a Madonna megjelent nekik. Érdekes megfigyelni szavaikat, nyilatkozataikat, tetteiket, amióta e rendkívüli jelenségek történtek. Ha az ember a tudós és teológus szemével nézi mindazt, amit a történetkről és a hallottakról elmondottak, csodálni lehet a kifejezések és ismeretek teológiai szabatosságát, amelyet képzett teológusoknál is megdicsérenénk. Honnan tudták ezt, mikor nem tanulták? Nem mástól, mint a Szűzanyától magától!

CSODÁLATOS LELKI ÁTALAKULÁS

Látjuk, hogy a Boldogságos Szűzanyával való érintkezés, az általa közvetített kegyelmek vétele lassankint átalakította egész lelkületüket, gondolkozásukat, kifejezéseiket. Olyan csodálatos fejlődésen mentek át, ami aztán nemcsak gondolkozásukat és kifejezésüket alakította át, hanem az egész életüket. Csodálatos, hogy ezekben a kicsiny gyermekekben az erényességnek és hősiességnek ilyen példáját látjuk!

Valóban, aki Szűz Máriával kapcsolatba kerül, az a Szűzanya Szívéből, lelkéből merít, önkéntelenül is átveszi lelkének szépségét, Szívének erényeit. Mária Szíve emberi szív, hogyan lehet, hogy emberi szív ilyen hatással van reánk? Jézus Szívének hatását megértjük, mert isteni erő van benne. De Mária Szívének hatása sem emberi, mert az ő Szíve a legtisztább, szeplőtelen és malasztal teljes Szív. Az Egyház szerint a Szűzanya olyan mint a hold. A holdnak fénye a naptól van, a Szűzanya erényessége is a Naptól, az Úr Jézustól, az ő visszfénye. Ha a hold rásüt valakire, az is megvilágosodik. Ha Szűz Mária lelkének világossága, erényeinek szépsége valakinek lelkét érinti, az önkéntelenül átalakul és eltanulja Máriától erényeit, lelkének nemes vonásait. Ha valaki egyesül Mária Szívével, önkéntelenül kialakul benne e szeplőtelen Szív minden erénye, érzelme, nemessége, tisztasága. Ez történt a kicsiny gyermekekkel is. A Szűzanyával való érintkezés a kicsik lelkét olyan csodálatosan átalakította, hogy egészen rövid idő alatt valóságos

kis hősei, szentjei lettek a lelki életnek. Lássunk egy pár mozzanatot életükből!

„ANNYI BÜNT MONDOTT...”

Volt egy részeges asszony Fatimában, aki úgy látszik, gyakran látogatta a kocsmát. Egy ilyen alkalommal, midőn onnan kijött, találkozott a három kis gyermekkel. Máskor is állandóan szidalmazta, csúfolta, bántotta őket, de most, hogy többet öntött föl a garatra, szörnyű káromlásokkal, csúnya, piszkos szavakkal rontott rájuk, bántalmazni, ütni, verni kezdte őket. Nagy nehezen kiszabadultak kezei közül szegénykéék és elszaladtak. A kis Jacinta erre azt mondotta Luciának: „Tudod, nagyon szükséges, hogy ezért a nőért sokat imádkozzunk a Madonnához és sok áldozatot hozzunk érte, mert annyi *bűnt mondott*, hogyha meg nem gyónja, akkor egészen biztosan a pokolba fog kerülni.” A 7 éves Jacintának első gondolata: engesztelni.

„... A BÜNÖSÖK MEGTÉRÉSÉÉRT!”

Néhány nappal később játszottak az utcán. Egyszer csak a kis Jacintának

eszébe jut valami, megkérdezi Luciát: „Mondd csak, holnap hányadika lesz?” „Tizenharmadika, feleli Lucia, az a nap, amikor a Szűzanya kirendelt minket, hogy meg fog jelenni!” Azt mondja erre Jacinta: „Ne játsszunk tovább, hanem hozzuk meg ezt az áldozatot a bűnösök megtéréséért!” Abba hagyták a játékot a kis Jacinta javaslatára s mivel azt hitték, hogy senki nem látja őket, a kis leány széttárta karját, földre rogyott és mondta: „Ó Jézusom, irántad való szeretetből a bűnösök megtéréséért!” Valaki mégis látta ezt. Az a részeges asszony, aki a napokban bántalmazta őket, a szomszédban lakott és zárt ablakok mögül figyelte, amint a kis Jacinta széttárt karokkal, átszellemült arccal engesztelő imáját mondotta. E látványra az isteni kegyelem úgy megragadta ezt a megrögzött alkoholistát, ezt a káromkodó öregasszonyt, hogy megtért és bocsánatot kért a gyermekektől. Arra kérte őket, imádkozzanak érte és kérjék a Szűzanyát, hogy a jó Istentől irgalmat nyerjen számára!

NEM MEGY A JÁTÉK!

Azt hinné az ember, ilyen csodás

dolgok után annyira megváltoznak a gyermekek, hogy kivetkőznek gyermeki mivoltukból. Egyáltalán nem, megmaradtak eleven, élénk, jókedvű gyermekeknek, akik szerettek játszani, mint minden gyermek. Azonban lelkükben nagy átalakuláson mentek át, mindjárt az első látomás után. Másnap, május 14-én, amikor kiterelték a báránycákat a mezőre, nem ment a játék. Nem volt kedvük játszani, még a két idősebbnek, Franciscónak és Luciának igen, de a kis Jacintának sehogy sem. Leült egy köre és ott magába mélyedt. Bátyja, Francisco rögtön odament, megkérdezte, miért nem jön játszani? „Ma nem akarok játszani”, mondotta a kicsi. „Miért?” „Azért, mert folyton az jár az eszemben, amit a Madonna mondott, hogy nekünk engesztelésül a rózsafüzért kell imádkozni a bűnösök megtéréseért. Ó én azt hiszem, jó lesz ezentúl — mondotta a kis Jacinta — végig imádkozni a rózsafüzért.” Azelőtt ugyanis nem imádkozták végig, csak az első két szót mondották: „Ave Maria, Ave Maria!”, hogy így minél többször elmondhassák. Ezután már rendszeren végig imádkozták.

„MI AZ ÁLDOZAT?”

„Azonban én azt nem értem, — mondotta tovább a kis Jacinta — mit akar a Madonna azzal, hogy *áldozat*? Mi az az áldozat?” Ezt nem értette meg ő a hétéves kis eszecskejével. Gondolkoztak rajta. Végül fejére ütött Francisco. „Tudod mit, én már tudom mi az az áldozat. Anyus adott uzsonnát, adjuk oda a báránycáknak! Ez áldozat, egyék meg mihelyettünk.” Úgy is lett, lemondtak az uzsonnáról áldozatból. Ez volt az első tudatos áldozatuk. Annak az uzsonnának érdekes sorsa lett ezután.

AZ UZSONNA SORSÁ

Néhány nappal később, amint terelik a kis nyájat és mennek ki arra a mezőre, ahol legeltetni szoktak, találkoznak egy nagyon szegény családdal. Rájuk néz a kis Jacinta, — ő volt a legelevenebb és legaktívabb, — és azt mondja: „Adjuk oda az uzsonnánkat ezeknek a szegényeknek a bűnösök megtéréséért!” Rögtön oda is adták mind a hárman, minden ellenvetés nélkül. Meglepődtek ezek a szegény istenadták, nagyon megörültek az uzson-

nának, hálásan megköszönték a kis gyermekeknek, akikről ők is tudták, hogy mi történt velük. Másnap, harmadnap, mikor véletlenül megint összehatalálkoztak, ugyanez ismétlődött meg. Most azután csodálatos módon úgy intézték a szegény emberek a dolgot, hogy lehetőleg mindennap találkozzanak velük és az uzsonna lehetőleg mindig az övék legyen.

*„ÉPPEN AZÉRT ESZEM, MERT
KESERŰ!”*

Alighogy kiértek a mezőre, érkezett az uzsonna ideje, kicsit bizony megéhezett a három kis pásztor. „Sebaj, majd eszünk makkot helyette. Én majd fölászom a fára!” mondotta Francisco. Föl is mászott, rázott kis hűgának és unokanővérének makkot, azok ették is és nem vágtak keserű arcot hozzá, pedig ugyancsak keserű volt. Ám nem szóltak semmit. De mikor Francisco lejött a fáról és megízlelte, összehúzta a száját. „Hallod, — mondja nővérének — ez nagyon keserű, ne edd meg!” Erre azt mondja a kis Jacinta: „Éppen azért eszem, mert keserű!”

LEMONDÁS ÖNMEGTAGADÁSBÓL

Ettől kezdve napirenden volt a lemondás édességről, uzsonnáról, gyümölcsről. Egy alkalommal a két kis gyermek elment Lucia szüleihez. Már várta őket Mária-Róza, a mama, szép nagy szőlőfürtöt tett félre a gyermekek részére. El is fogadták, meg is köszönték, de nem ették meg. Mikor kimentek, odaadták a szegényeknek. Más alkalommal egy kosár fűgét kaptak. Az is a szegényeké lett.

„IGYÁL TE ELŐBB!”

Egy alkalommal, amikor megérkeztek Lucia szüleihez, Mária-Róza szörppel kínálta meg őket. Először Franciscót, aki nyúlt is már a pohárhoz, de hirtelen eszébe jut az engesztelés. Erre odaadja Jacintának. „Tudod mit Jacinta, igyál te előbb!” Jacinta gyanútlanul veszi a poharat, s mikor ivott belőle, át akarja adni Franciscónak. Igen ám, de az már nincs sehol. Közben eltűnt. Kezdenek kiabálni, hívják, szólítják. Nem felel. Nincs sehol, eltűnt, elpárolgott. A mama is kiabál, de Francisco nem kerül elő. A két leány nem szól semmit, elbúcsúzik a mamától. Tudták ők jól, hol szoktak ők

együtt imádkozni, egyenesen odamentek. Persze, hogy ott találták Franciscót. „Miért szöktél el? — kérdezték — nem hallottad, hogy mi és a mama többször is kiabáltunk, hogy gyere, szörpöt akar neked adni!” „Igen, tudom, hallottam, csak eszembe jutott, amikor a pohárhoz nyúltam, hogy most kellene a bűnösökért áldozatot hozni, azért mondtam, hogy igyál te előbb, hogy így majd nem kell nekem inni, mert közben megszököm.”

EGÉSZNAPOS BÖJT

Egy alkalommal igazán nagy áldozatot hoztak. Nagyon meleg, forró nyári nap volt, oly erősen tűzött a nap, hogy szüleik meghagyták nekik, ne is jöjjenek haza, hanem az uzsonnához mindjárt az ebédet is hozzáadták. Maradjanak csak kinn, lehetőleg árnyékban. Vigan el is indultak kora reggel a kis nyájjal. Amint mentek, mendegéltek, találkoztak a szegényekkel, elhatározták, hogy ma nemcsak az uzsonnát, hanem az egész napi eleséget odaadják. Úgy is tettek. Gondtalanul tovább mentek, játszadoztak, imádkoztak. Amint elérkezett a dél, eszükbe jutott

az ebéd, hiszen az éhség pontosabban harangoz, mint a harangozó bácsi szokott némelykor. Meleg volt, izzóan tűzött a nap. Éhesek voltak, dehát ma lemondtak az ebédről a bűnösökért, engesztelésül.

„*IGYAL TE! ÉN NEM!*“

Délután felé kezdtek ellankadni, éhség is, szomjúság is nagyon gyötörteket. Visszahúzódtak a nyírfa árnyékába és csendben, bágyadtan üldögéltek. Még az éhséget valahogy elbírták volna, de a szomjúság kibírhatatlan volt. Végre aztán kisütötték, hogy nem messze tőlük a szomszédban van egy major, ott kút is van. Lucia elment oda vízért. Bekopogott. Az öreg néni kijött, barátságosan fogadta, hozott poharat, sőt egy darab kenyeret is adott. Lucia merített a vízből, vitte a gyermekeknek. Kínálja Jacintának: „Nem, én nem iszom!” — Franciscónak: „Nem, én sem iszom!” „De szomjasak vagytok!” — „Igyál csak te Lucia!” Lucia rájuk nézett, elszégyelte magát, hogy unokatestvérei önmegtagadóbbak nála. Gondolt egyet, kiöntötte a vizet a báránycák vályujába. Lemondtak aznap még a vízről is.

„NE CIRIPELJENEK!“

Szenvedniök kellett szó szerint, mert nagyon-nagyon rosszul érezték magukat. Egyszerre csak megszólal a kis Jacinta: „Te Francisco, mondd meg azoknak a békáknak, meg a tücsköknek, hogy ne karatyoljanak, ne cincogjanak, ne ciripeljenek itt, mert már szédül a fejem, nem bírom már halalni!” — „Hát nem akarsz már engesztelni tovább?” — kérdezi Francisco meglepődve. „Igen, igen, — feleli megszégyenülve Jacinta, — ne szólj semmit, csak hagyd őket!” És tovább szenved engesztelésből. Annyira tudatosan szenvedtek és vezekeltek, hogy felnőtt embert is csodálatba ejt, honnan jött a kis gyermekeknek ehhez az ötletük. A Szűzanya tanította meg őket a vezeklésre, engesztelésre!

MIRE JÓ A VASTAG KÖTÉL?

Egy alkalommal, amint hazafelé terelik a nyáját, az út porában találnak egy hosszú, nagy kötelet. Azt mondja Lucia: „Nézd, hogyha ezt a karomra szorítanám, még fájdalmat is okozna!” Na, ez nem is rossz gondolat, akkor lehetne ezzel is engesztelni. Aztán ki-

mérték, egy éles kővel három részre osztották és vezeklő övet csináltak belőle. Éveken át hordották. A kis Jacinta, mikor a kórházba került, levette, nehogy megtudják, s megkérte Luciát, hogy dugja el, mert véres volt. Nagyon megszorították és olyan sokat szenvedtek tőle, hogy a kis Jacinta gyakran felszisszent. Lucia ilyenkor ajánlotta neki: „Vesd le!” — „Dehogy vetem, — mondotta — nem is fáj már!” És hordta tovább. Eleinte éjjel is hordották, de a Szűzanya azt mondta, éjjel nem szabad hordani, csak nappal. Mikor Lucia zárdába lépett, mind a két övet elégette, nem merte magával vinni.

„HA AZ EMBEREK TUDNÁK!...“

Mi vezette őket e sok önmegtagadásban, szenvedésben? Állandóan az a gondolat, hogy a lelkek elpusztulnak, a kárhozatba jutnak, ha nem vezekelnek értük. Jacinta már a harmadik jelenés után, mikor a poklot látták, mélyen elgondolkozott, sokszor mondogatta: Milyen borzasztó dolog a pokolba kerülni. Ha az emberek tudnák azt, hogy mit jelent a pokolba kerülni, ak-

kor másképp élnének! Miért nem mutatja meg a Madonna ezeknek az embereknek is a poklot, hogy ne vétkezzenek?! Mondotta is Luciának: „Kérd meg a Madonnát, mutassa meg nekik is, hogy többé ne legyen kedvük a bűnre!”

A SZÜZANYA KIS BIZALMASA

Olyan tudatosan vezekelt és engesztelt a bűnösökért a kis Jacinta, hogy az ember igazán a lelke mélyéig meghatódik. Ez a kis Jacinta nagyon bizalmasa volt a Szűzanyának, mert az októberi látomás után sem szűnt meg a Szűzanya vele találkozni, de erről már nagyon keveset tudunk. Később megbetegedett és kórházba került. Nővérek voltak ott, akik nagy gonddal, nagy szeretettel ápolták, de ő tudta, hogy nem fog meggyógyulni. Eljön majd a Madonna és elviszi magával a mennyországba. Lesték minden szavát, a tisztelendő főnöknő külön magának tartotta fönn ápolását és mindent feljegyzett, amit tőle hallott. Így tudtuk meg, hogy a kicsi előre megmondta a spanyol forradalom idejét.

Egyszer jön be a tisztelendő főnöknő, le akar ülni az ágya szélére. Ja-

cinta, aki egyébként udvarias volt, most eltessékeli, nem, ne üljön oda, ott a Szűzanya ült, oda nem szabad másnak ülnie! Más alkalommal éppen beszélgettek. Egyszerre csak kezdi kitessékelní látogatóit, tessék csak kimeneni, jön a Szűzanya, most nem érá mással foglalkozni, majd azután!

EGYÜTT MARIÁVAL

Csakis az isteni kegyelem tudja a lelket ennyire megérlelni. Az isteni kegyelem, amelyet a Szűzanya közvetített. Benső kapcsolatban lenni Máriával, ez biztosítja a szükséges kegyelmeket nekünk is. Akarunk a lelki életben nagyon jártasak, erősek lenni? Akkor a Szűzanyával kössünk jó barátságot, vele egyesülve éljünk mindig, majd ő megtanít mindenre és megszerzi, közvetíti mindazt a kegyelmet, amire rászorulunk. Sokan panaszkodnak, hogy nem megy az elmélkedés, máskor tudunk az Úr Jézusra gondolni, de amikor akarunk, pont akkor megáll az eszünk, nem megy. Kössünk csak jó barátságot a Szűzanyával, ő majd segít, sugall és pótolja azt, amit mi nem tudunk magunktól meg-

tenni. Ő majd elvezet az Úr Jézushoz és azt mondja: Figyelj és tedd azt, amit Fiam mond neked. Ha nem halanók meg az elmélkedésben az Úr Jézus szavát, majd megsúgja azt a Szűzanya, megmondja amit az Úr Jézus üzen. Nem megy az önmegtágadás, nem tudjuk legyőzni rossz hajlamainkat? Felajánljuk ezt is a Szűzanyának, kérjük, láncolja oda az Úr Jézus Szívéhez. Meglátják, hogy a rossz hajlamnak ez az első megmozdulása is lassankint elcsitul, és akkor a lélek első megindulása a Szűzanya Szívétől ered s nem a bűn felé, hanem a jó Isten felé visz. Mária visz bennünket, ő tart kezében, mint ezeket a kis gyermekeket is. Sőt még jobban! Igaz, hogy ezek a kis gyermekek választottai voltak a Boldogságos Szűzanyának, eszközei, de hát az engesztelő, a tökéletességre törekvő lelkek nem választottai-e?

KI TUDJA? ...

Nem tudhatjuk, hogy a Boldogságos Szűzanya mire használ fel bennünket. Nem mindig azok a legnagyobb hősök, a legkiválóbb emberek, akik a világtörténelem nagy alakjai, akiket a tör-

ténelem dicsér! Sokszor éppen a legigénytelenebb, a legismeretlenebb, a legkisebb lelkek azok, akik talán engesztelésükkel és életáldozatukkal korszakokat állítanak meg, vagy egész korszakokat indítanak más irányba. Ki tudja, hogy a legegyszerűbb, kicsiny kis munka, kicsiny kis írás, tanítás, főzés, söprés, vagy bármi más, amelyet engesztelésül az Úr Jézusnak ajánlottak föl, nem fogja-e a legnagyobb bűnösöket megtéríteni, a legnagyobb viharokat elcsendesíteni. Lehet, hogy a világtörténelem folyásának kialakulására és Isten felé való terelésére éppen közülünk van valaki kiválasztva. A Boldogságos Szűzanya látszólag csak kis áldozatokat kér tőle, s ha megtagadja, nem is tudja, nem is sejti, milyen nagy dolog megy veszendőbe!

RAJTAD MULT!

Faber híres munkájában „Mindent Jézusért” olvastam ezt a gondolatot. Gondolkodjunk rajta sokat: Képzeljük el, — mondja Faber — hogy Isten öröktől fogva kiválasztott egy lelket, akit üdvözíteni akar, s őt a mennyországban a legnagyobb dicsőségbe, a

legnagyobb boldogságba akarja helyezni. A Szűzanya már alig várja, hogy a mennyországba fogadja és bevezesse őt abba a dicsőségbe, amelybe a jó Isten akarja helyezni. De mindez egy feltételhez van fűzve, ahhoz, hogy te engesztelj és imádkozz érte. Ezt persze te nem tudod, csak arra kapsz indítást, hogy engesztelj. Ha elmulasztod, az a lélek nem fog eljutni arra a dicsőségre és boldogságra, amelyre a jó Isten őt rendelte és amire a Boldogságos Szűzanya várja. Nem is sejtéd, hogy egy kis engesztelés, melyet Isten kér tőled, amelyet oly könnyen elhárítasz magadtól, az volt a föltétele ennek a nagy dicsőségnek és kitüntetésnek! Pedig mi mily könnyen elhárítunk sokszor magunktól ilyen engesztelési alkalmat. Gondolkozzunk rajta, szívleljük meg! Megdöbbentő, megrázó gondolat! Hányszor küldi Isten az alkalmakat, érezzük, hogy a jó Isten, a Szűzanya kér tőlünk áldozatot, engesztelést, vezeklést. Magunk se tudjuk, hogy miért, de nem hozzuk meg! Hát-ha éppen ezen az engesztelésen múlik valami nagy dolog, nem egy-két ember üdvössége, hanem talán népek sorsa. Nem úgy méri a jó Isten a vi-

lágtörténelemet, mint ahogyan mi emberek!... Az bizonyos, hogy az engesztelés, vezeklés a rossz ellen hatalmas erő! A Szűzanya érdemei, az Úr Jézus szentséges Szíve adja hozzá az erőt.

SEMMIT SE TAGADJUNK MEG TŐLE!

Igérjük meg a Boldogságos Szűzanyának, hogy semmit se tagadunk meg, akármit kér, akármit kíván tőlünk! Ha ilyen készséges, áldozatos, odaadó, szerető lélekkel kapcsolódunk a Szűzanya életébe, Szívének minden kívánságába, vágyódásába, úgy átalakít bennünket, mint ahogy ezeket a fatimai gyermekeket átalakította. Akkor nem is kell olyan nagyon erőlködni és olyan kétségbeesett, nagy munkát kifejteni azért, hogy jól elmélkedjünk, az erényeket gyakoroljuk és hibáinkat legyőzzük! A Szűzanya mindent könnyűvé fog tenni, ő segít és mozgat minket, hogy elmondhassuk: „Élek én, de már nem én, hanem él bennem — a Boldogságos Szűzanya által — az Úr Krisztus.”

„Elrejtett Istenség“

PER MARIAM AD JESUM

A Szűzanya által jutunk el az Úr Jézushoz. A Szűzanya szeplőtelen, tisztaságos, jóságos Szíve vezet el minket az Úr Jézusnak szeretettől lángoló isteni Szívéhez. Ez volt az alap gondolata a lelkigyakorlatnak, a fatimai csodás események csak külső keretet adtak hozzá. E lelkigyakorlatos tárgyunk annyira életbevágó, annyira szükséges és fontos, hogy ez egyszer maga a Boldogságos Szűzanya jött el és maga mondta meg: mi a legsürgősebb, a legszükségesebb és legfontosabb. Az engesztelés!

Az engesztelés egész lelki életünket magában foglalja és átalakítja. A fatimai Madonna közvetítésével a jó Isten engesztelő áldozatai leszünk. A Szűzanya az Úr Jézussal kapcsol össze és így Isten életébe bekapcsolódva, akaratlanul is átalakulunk Isten gondolata szerint.

Előző elmélkedésünkben a kis Jacintáról volt szó, most bátyjáról, Franciscóról szólunk egy pár szót, hogy lásuk, miként jutunk el a Szűzanya segítségével egészen az Úr Jézushoz, hogy lelki életünk hogyan nyeri biztosítékát tőle éppen az Oltáriszentségben.

„*MA NEM JÁTSZOM*“

Amikor ezek a csodás események történtek, Francisco, a kis pásztorfiú kilenc éves volt. Egyik nap azt mondja unokanővérének: „Ti most vigyázzatok a báránykákra, én ma nem akarok veletek menni és játszani. Most egyedül akarok maradni a jó Istennel.” Kérdezték: „Hát miért?” Mi lelte, mi az, ami most visszavonulásra készíti? Francisco azt feleli, hogy a jó Isten olyan szomorú. Ezt látta a Szűzanyának a megvilágosításában, amikor a Szűzanya széttárta karjait és annak fényénél meglátták a jó Istent.

A kisfiú azután elvonult. A leányok nem sokat törődtek vele, el is felejtették. Délután felé jutott eszükbe, nini egész nap nincs velük Francisco. Kiáltottak: „Francisco, nem jössz játszani velünk, nem jössz uzsonnázni?” — „Nem!” — „Hát a rózsafűzért elimád-

kozni?” — „Azt már igen — mondta, — de inkább ti jöjjetek ide egy kicsit imádkozni.”

ANNYIRA SZOMORÚ AZ ÚR!

Elindult tehát Lucia és a kis Jacinta és megtalálták egy barlangban, amelyben éppen csak térdepelni lehetett. Egész nap ott volt. „Mit csináltál itt?” — kérdezték tőle. Mit felelt? Azt mondotta: „Egész nap a mi Urunkkal voltam, mert annyira szomorú a bűnök miatt.” Azután hozzátette: „Oh, ha csak megvigasztalhatnók Őt!”

Az Úr vigasztalására fordította az egész napot ez a kilenc éves gyermek.

A kontempláció, a szemlélődés nemcsak nagy szentek, szerzetesek kiváltsága. A kis Francisco egész nap abban a barlangban térdelve kontemplált, vagyis látta a lélek szemével a hit világosságánál, hogy a jó Isten mennyire szomorú és igyekezett megvigasztalni Őt.

A vigasztalás az engesztelésnek első ténykedése.

AMI LEGJOBBAN TETSZIK FRANCISCÓNAK

Amikor azután elkezdtek beszélgetni

egymással a gyermekek, akkor azt mondotta Francisco: „Nagyon tetszett nekem látni az angyalt. Még jobban tetszett látni a Madonnát, de — tette hozzá — legjobban tetszett nekem a jó Istent látni annak a fényességnek világosságában, amit a Madonna mutatott nekünk keblén. Nekem olyan nagyon tetszik az Úr! De Ó nagyon szomorú a sok bűn miatt. Ne is kövessünk el többé semmi bűnt!”

A KIS GYERMEK LOGIKÁJA

Egy nap Lucia azt kérdezte: „Te, Francisco, mi tetszene neked jobban: egész életedben vigasztalni a jó Istent, vagy megtéríteni a bűnösöket, hogy ne kerüljenek a pokolba?”

A kis Francisco azt felelte: „Én elsősorban a jó Istent szeretném vigasztalni. Nem vetted észre, hogy a Madonna az utolsó hónapban mily szomorú lett, amikor mondotta, hogy ne bántsák meg többé az Urat, mert túlon túl megbántották Őt?! Én inkább akarnám megvigasztalni az Urat, a mi Urunkat s azután megtéríteni a bűnösöket, hogy ne bántsák meg Őt többé.” Kilenc éves gyermeknek a logikája: Először vigasz-

talni akar és csak azután bűnösöket téríteni!

*BETEGÁGYÁN IS VIGASZTALJA
AZ URAT!*

Valóban ez a kis fiúcska nagyon mélyre hatolt azokban a titkokban, amelyeknek ismeretére a fatimai Madonna elvezette őt. Nem állt meg a lelki életben annál a boldogságnál, hogy látta a Madonnát. Mondotta is, mily boldog, hogy láthatta, milyen nagyon tetszett neki, jobban mint az angyal. De még ennél is jobban tetszett neki az, hogy a Madonna megmutatta a természetfölötti fény világánál Istent, az Urat, aki annyira szomorkodik a bűnök miatt. S amikor már beteg volt, halálához közel, akkor is minduntalan ez jutott az eszébe. Azt mondotta Luciának, — hozzá volt bizalommal — „Olyan nagyon szomorú az Úr még most is! Annyira fáj nekem, hogy szomorkodik. Minden lehető áldozatot meghozok, csakhogy megvigasztaljam őt! Máskor nem menekülök a látogatók elől, csakhogy áldozatokat hozzak!” A halálos beteg kis fiúcska mondja ezt!

NEM IS CSODA!

Nem is csoda, hogy ő, aki a Szűzanyának közvetítésével látta Istent, ő, aki egyszer meglátta a kicsi Jézust és vette áldását, ennyire igyekezett megvigasztalni, az Urat, ennyire behatolt az Úr Jézus szentséges Szívének a titkaiba! A Madonna milyen hamar megtanította arra, hogy együtt érezzen az Úr Jézus Szívével és megérezze ennek a szent Szívnek minden érzését, minden szomorúságát, minden fájdalmát. Valóban, tudjuk az Úr Jézus szentséges Szívének kinyilatkoztatásából és történetéből, hogy a szent Szív keresi azokat, akik megvigasztalják őt és sokszor nem találja. A Boldogságos Szűzanya most megkereste ezt a három kis gyermeket. Közöttük elsőnek épen Francisco ismeri fel hivatásul azt, hogy megvigasztalja az isteni Szívet!

„A KIS ÖREG”

Pedig még nem is hatoltunk egészen a kis fiú lelkének a mélyére. Attól kezdve, hogy Francisco így elmélyült Isten titkaiba, ő volt mindig a „kis öreg” közöttük. Akármilyen kérdés merült fel, mindig ő döntötte el, ő

mondotta ki az ítéletet. Pedig Lucia idősebb is volt és ő beszélt mindig a Szűzanyával. Sőt Francisco nem is hallotta a Madonna szavát, csak látta őt. De a Szűzanya mindig meghagyta Lucianak, hogy közölje Franciscóval mindazt, amit mondott neki. Mégis anélkül, hogy hallotta volna a Szűzanyát beszélni, megértette, amit mondott és talán legjobban az ő szívébe hatolt. A kis Jacintánál csodáltuk azt a tüzes temperamentumot, az odaadást, önmegtagadást, nagy találékonyságot: Azért eszi a makkot, mert keserű. Amikor a kötelet találták, akkor is neki jutott legelőször eszébe, hogy vezeklő övet lehetne abból csinálni. Francisco nyugodtabb, lassúbb, soha nem mond el- lent, az önmegtagadáshoz való alkalmakat is ő keresi, de az ő lelke inkább elmélyülő, Istenbe merülő. Neki mintha a Madonna csodálatos világossága többet mutatna, mintha a lélek szeme többet látna. Nem az ismer meg többet Istenből, aki hallja a Madonna szavát, hanem akinek a kegyelem világossága többet mutat! A kis Jacintának soha- sem jutott eszébe, hogy egész nap ví- gasztalja a jó Istent. Ahhoz az ő élénk, virgonc természetének nem lett volna

clég türelme. Gondoljuk csak el, félórai elmélkedés sokszor mekkora küzdelmet jelent! Francisco, a kilenc éves kisgyermek egész nap kontemplált a barlangban. Egész nap vigasztalta a szenvedő isteni Szívet és szomorkodott vele az emberek bűnei miatt. Sokkal mélyebbre hatolt az isteni kegyelem világánál a szent titkokba, mint a tüzes, buzgó Jacinta!

AZ ELREJTETT ISTENSÉGNÉL

Amióta a kis Francisco ezeket a titkokat a Szűzanyától megtudta, azóta lelkének középpontja az Oltáriszentség lett. Pedig ő még nem volt első áldozó, mint Lucia. Igaz ugyan, hogy az angyal csodálatosan megáldoztatta őt is, nővérét is a fatimai jelenések kezdete előtt, de első áldozó természetesen rendes módon még nem volt. Mégis az Oltáriszentség lett ennek a kicsiny gyermeknek mindene. Szíve-lelke ott csüngött — ahogy ő fejezte ki magát — az „elrejtett Istenségnél”.

Elrejtett Istenség! Csodálatos mélység! E kicsiny gyermek, aki írni-olvasni sem tudott, milyen teológiai szakkifejezést használt! Ezt is a Madonna iskolájában tanulta!

*„NEKEM NEM SOKAT HASZNÁL
A TANULÁS!”*

Amikor Luciát a Madonna parancsára beadták az iskolába, hogy megtanuljon írni-olvasni, sokszor mondotta neki Francisco: „Menjünk és hozzunk áldozatot, engeszteljük az elrejtett Istenséget!” Akkor elkísérte Luciát az iskolába, de ő nem ment be vele, hanem a templomba tért be. Azt mondta Luciának: „Te csak menj az iskolába, neked tanulnod kell, én addig majd itt maradok az elrejtőzött Jézussal!” És hozzátette: „Nekem úgy sem sokat használ a tanulás, mert én nemsokára úgyis felmegyek az égbe. Ha hazajössz az iskolából, jöjj be értem és hívj haza!”

ÜGYTALÁLTA. AHOGYAN OTTHAGYTA

Igy ment nap-nap után. Ha nem kellett kimenni a legelőre a báránnyakkal, Francisco minden idejét az Oltáriszentség előtt töltötte. Lucia, amikor hazament az iskolából, ámulva látta, hogy úgy találja őt, ahogy ott hagyta: a szentély egyik sarkában az oltár felé fordulva. Rászegezte szemét a tabernákulumra és látta a hit szemével

az elrejtözött Űr Jézust, beszélt vele és vigasztalta Őt.

AMI LEGJOBBAN FÁJ

Megtörtént, hogy a kis Francisco beteg volt, rosszul érezte magát, a betegség mindig jobban és jobban erőt vett rajta. Tudta, hogy ez mit jelent: a Madonna értesítése, hogy nemsokára jönni fog. Néha olyan rosszul volt, hogy alig állt a lábán: „Űgy fáj a fejem, és űgy érzem, hogy elesek!” — panaszkodott. Lucia meg nem állhatta, azt mondta neki: „Akkor hát maradj itt-hon!” „Nem, nem! — felelte tüstént, — jobb szeretem, ha a templomban maradok az elrejtett Jézussal, amíg te az iskolában vagy.”

Amikor azután a betegség teljesen erőt vett rajta, az fájta neki legjobban, hogy nem mehetett többé imádásra. „Ami legjobban fáj nekem — mondta — az, hogy nem lehetek kicsit az elrejtett Jézussal!” Meg is hagyta Luciának: „Menj te helyettem a templomba és mondj el mindent az elrejtett Jézusnak!”

Mélyen megilletődve látjuk ennek a kicsiny gyermekléleknek ezt a mélységét, szeretetét, élő hitét az Oltáriszent-

ségben rejtőző Istenség iránt! A Szűzanya nevelte őt erre és megmutatta, hogy valóban Jézushoz vezet bennünket, aki itt van velünk az Oltáriszentségben és várja, hogy megvigasztaljuk őt. Vigasztaljuk meg őt, de nemcsak az imádásban, hanem a szentáldozásban is, amikor szívünkbe fogadjuk. Franciscónak is ez lett volna minden kívánsága, minden vágya!

ÚJ VILÁGOSSÁGOT!

Az Oltáriszentségben az Úr Jézus minden kegyelmét hozza a léleknek. Új világosságot teremt. Nemcsak a szívet tölti el új érzéssel, hanem a lelket is új világossággal. Amikor áldozni megyünk, mindig azt várjuk az Úr Jézustól, hogy felgyullassza, lánggra lobantsa szívünket és ha nem érezzük azt a mélységes szeretetet és átizzott tüzet, azt hisszük, hogy szentáldozásunk nem volt jó. Pedig az Úr Jézus nem mindig adja azt az érzést, hogy elteljék a szívünk édességgel. Sokkal inkább azt a világosságot akarja kigyullasztani a lélekben, amelyre szükségünk van, hogy lássuk őt! Szükségünk van erre, hogy hitünk világánál éljünk, hiszen

láttuk a lelkigyakorlatok folyamán, hogy imádság, önmegtagadás, lelkiélet mind attól függ, vajjon megvan-e lelkünkben a hitnek ez a világa, ez a kegyelmi fény, amely számunkra megvilágítja a dolgokat, az életet, a bennünk élő Istent, a teljes Szentháromságot. Ha igen, akkor egyszerre megindul az értelem, akarat, szív és élet. Akkor élő és eleven valóság a bennünk lakozó és velünk együtt élő Isten. Egyébként pedig nem tudunk belekapcsolódni az Isten életébe.

MI VÁR OTTHON?

Az Oltáriszentségben jelenlévő és szívünkbe betérő isteni Üdvözítő minden kegyelmet meghoz számunkra, amelyre a lelkiéletben szükségünk van! A lelkigyakorlatoknak is minden kegyelmét biztosítja. A szentáldozás állandóan felfrissít, megújít, ha majd kimegyünk a lelkigyakorlatból s megint visszatérünk a mindennapi élet forgatagába. A lelkigyakorlat végén már előre mondogatjuk: „Jaj, csak ne kelene visszamenni! Kezdeni megint a szürke életet, nyomorúságot, bajt, nehézséget, amit otthon hagytunk!” Mindez ott vár reánk! Érezzük, hogy a lelki-

gyakorlat kegyelmi hatását kitörli a lelkünkéből.

De nemcsak az élet ügyes-bajos gondja vár otthon, hanem vár a szent-ségi Jézus is! Aki mindennap a szívünkbe jön, ha befogadjuk Őt. A Szűzanya mindig oda akar vezetni, csak fogadjuk be őt! Valahányszor szívünkbe fogadjuk, mindannyiszor nemcsak a lelkigyakorlat minden kegyelmét fogja megújítani, hanem állandóan gyarapítani fogja azt. Franciscónak is mindig többet és többet adott, mindig több kegyelmet, nagyobb világosságot! Mindig jobban és jobban betöltötte szívét, lelkét és életét!

NEM EGYETLEN SZENTÁLDOZÁS!

A lelki életnek azt a színvonalát tartani, amelyet itt a lelkigyakorlatban a Boldogságos Szűzanyától kaptunk, nem olyan nagyon nehéz, ha a szentáldozás tényleg ilyen egybeolvadás, egybeforrás az Úr Jézussal. Egyetlen szentáldozás elegendő volna ahhoz, hogy a legnagyobb szent váljék belőlünk, ha így áldoznánk. Fellelkessedtünk, hogy szent-ségben, tisztaságban, szeretetben fogunk engesztelni. Ez a kegyelmi meg-

hívás elég ahhoz, hogy egész életre kihasson. S ha lankadnánk, az Úr Jézus a szentáldozásban mindig új és új indítást ad. Nem egyetlen szentáldozás vár reánk, hanem sok, ha mi is így akarjuk! A Szűzanya azt szeretné, hogy minél többször szívünkbe fogadjuk, hogy állandóan szívünkben hordozzuk az ő szent Fiát, szerelmes Krisztusunkat.

SZENTÁLDOZÁSBÓL ÉLNI!

Az, aki a szentáldozásból él, nem érzi a lelkiéletnek a súlyát. Aki a szentáldozásban az Úr Jézussal tudatosan egybeforr, az könnyűnek fogja találni a lelki életet. Sőt, éppen az lesz neki nehéz, ha nem tud egészen úgy élni, ahogy az Úr Jézus kívánja, mert szíve-vágya állandóan üzi, sarkallja és soha nem hagy neki nyugtot.

CSAK NE VOLNÉK SZÓRAKOZOTT!

Tudom nagyon jól, amit lelkünk egyik sarkában tartogatunk: jó, ez mind igaz, csak ne volnék olyan szórazott, amikor áldozom, ne üldözne az a sok mindenféle külső gond, baj, érzés, ami egészen az oltár lépcsőjéig, az

áldoztatópadig szokott kísérni! Bárcsak ne érezném, hogy minden szentáldozásnál mintha egy fal ereszkednék le közém és az Úr Jézus közé, hogy ne lássam őt, hogy ne élvezsem az ő jelenlétét! Mi okozza ezt a nehézséget lelkünkben? Ne gondoljuk, hogy az Oltáriszentség holt tőke, amelyet kapunk. Ha kamatoztatjuk, kamatozik, csak ha parlagon hagyjuk, nem élvezhetjük hatását. Ha jószándékkal és a kegyelem állapotában fogadjuk az Úr Jézust szívünkbe, maga az a tény, hogy Krisztus szentségileg szívünkbe tért, megszenteli a lelket még akkor is, ha nem tudok úgy fellelkesezni, szívemmel, lelkemmel átkarolni az Urat, mint szeretném. Hát még hogyha nemcsak arra hagyatkozunk, hogy úgyis kegyelmet hoz az Úr; úgyis átalakít, hanem egész szívünkkel, lelkünkkel, értelmünkkel megyünk az Úr elé és a hit világosságában fogadjuk őt! A Szűzanya hozzásegít, hogy jól tudjuk eltölteni azt a pár percet, amikor az Úr Jézus szentségileg van velünk! A Madonna segít, hogy jól tudjuk eltölteni azt a napot, amikor az „elrejtett Isten-ség” kegyelmével velünk marad a közvetkező szentáldozásig.

MAJD A SZŰZANYA!,...

Nem tudsz lelkesedni? Itt van a Boldogságos Szűzanya szeplőtelen Szíve, majd lelkesedik ő helyetted! Nem elég nagy a szereteted? Szeresd az Úr Jézust a Szűzanya szeplőtelen Szívével, úgy sem tudja senki sem úgy szeretni, mint ahogy a Szűzanya Szíve szereti! Nem tudsz odafigyelni? Nem baj, majd a Boldogságos Szűzanya figyel reá, majd vele lesz, beszél vele helyetted, úgyis egygé olvadtál a Szűzanyával! Nincs semmi mondanivalód?... Majd elmondja a Szűzanya helyetted is, amit mondanod kellene! Sokat szeretnél mondani, csak nincs szavad? Kérd meg a Szűzanyát: édes jó Szűzanyám, nézd, itt a legszentebb perc, itt van az Úr, olyan vagyok, mint a süketnéma, vagy mint a vak! Te áldjad Őt helyettem, Te imádd, üdvözöld Őt és azután majd súgd meg nekem a nap folyamán, hogy és mint történt. — Csak a Boldogságos Szűzanyával egyesüljünk, majd ő segít mindenben! Nem naiv elgondolás ez, immár élő valóság! Mert ha a kegyelem világa összeforraszt a Szűzanyával, miért ne alkalmazzánk a vele való egyesülést éppen a szent-

áldozás magasztos perceiben?! Csak el ne szakadjunk tőle, csak egy maradjon a szívünk a Madonna szeplőtelen Szívével!

TELE HIBÁKKAL!

De van egy más nehézség is! Milyen gyarló vagyok, tele hibával, emiatt nem tudok úgy az Úr Jézussal lenni, ahogy kellene, ez tart vissza kissé tőle! A vágy a fontos! Szent Ágostonnak van egy imádsága: „Noverim me, noverim te, nihil aliud cupiam, nisi te!” Ez az imádság az Úr Jézushoz szól, amelyben Szent Ágoston ezt mondja: „Megismerem magamat, megismerlek Téged! Más után ne is vágyódjam, csak utánad!”

„NOVERIM ME, NOVERIM TE!”

Megismerem magam, hogy gyenge vagyok, hogy gyarló vagyok, hibáim vannak, hiányzik ez az erény. Ha jól megismertem magamat, ez az ismeret az Úr Jézus ismeretére vezet. Lássuk hogyan?

Valami hiba van bennem, valami erény hiányzik nálam! Ha ezt megismertem, akkor megkeresem az Úr Jézusban annak a hiánynak, annak a

hibának megfelelő erényt, tökéletességet, ami az Úrban biztosan megvan, megvan a Szűzanyában is. Mihelyt megismertem magamban valami hibát, azonnal az Úrra nézek, látom, hogy benne az ennek megfelelő erény tökéletességben, a leggyönyörűbb, teljes isteni szépségben ragyog. Megismerem pl., hogy türelmetlen vagyok, azonnal meglátom, az Úr Jézus milyen türelmes. Minél jobban látom, mennyire türelmetlen vagyok, annál jobban látom, mennyire türelmes az Úr és milyen szép az ő türelme. Sokszor azonnal ébred a vágy bennem a türelmem után, az Úr Jézus türelme után!

„*NIHIL ALIUD CUPIAM, NISI TE*“

Ha a saját hibáink és gyarlóságaink elvezettek az Úr erényeinek, tökéletességeinek ismeretére, akkor ellenállhatatlan vágy ébred az Úr Jézus erénye, tökéletessége után. A vágy több mint az ismeret, a vágy több mint a szeretet, a vágy szenvedély, amely ellenállhatatlanul odavisz, odavonz, odaköt az Úr Jézus erényeihez, személyéhez. Ha ez a vágy megvan bennem az Úr Jézus türelme, vagy más erény után —

éppen azon erénye és tökéletessége után, ami bennem hiányzik, — akkor egyszerre megváltozik a lelki életem, mert a holnapi szentáldozásban alig várom már, hogy az Úr Jézus jöjjön hozzám és hozza azt az erényt, ami után annyira vágyódom. Ha nagyon kérem, megteszi, elhozza s nekem adja! Amikor szívembe tér, enyém az Úr türelme, enyém az Úr tökéletessége, ő majd pótolja erényeivel minden hibámat, betölti az én türelmetlenségemet az ő türelme.

VÁGYÓDJUNK UTÁNA!

Mondjanak olyan hibát, gyarlóságot, amelynek ellenkezője ne volna meg a leggyönyörűbb, legtökéletesebb, végtelen ragyogó fényességben az Úr Jézusban! Vágyódjunk utána és egész lelki életünket úgy állítsuk be, hogy azonnal az Úrra nézzek, amikor magamban hibát látok! Jaj hát nyomorult vagyok, hiúság, szenvedély, indulat, ellenszenv, rokonszenv, irigység van bennem! Ha ilyen vagy, nézd az Urat! Nézd erényét és vágyódjál utána! Minden szentáldozásban megkapod, a tied lesz az Úr Jézus türelme, tisztasága, szeretete, jósága, szelidsége. Akármilyen erényt,

ami benned hiányzik, az Úr Jézus rögtön hozza, neked adja! Miért ne használjuk fel akkor ezt az adakozó jószágot?! Milyen más lenne akkor a szentáldozás!

NE ÁLLJUNK ELLEN!

A Szűzanya meg fog bennünket tanítani arra, hogy jól használjuk fel a szentáldozás szent perceit. Csak engedni kell, hogy az Úr Jézus türelme, szeretete, jósága és minden erénye átalakítson! Ne álljunk ellen neki! Akkor a szentáldozás élő, eleven valósággá válik bennünk, akkor az Úr Jézus él tovább bennünk! Megvalósítja bennünk életét, erényeit, tökéletességét. Minden erényt, minden tökéletességet, minden lelki szépséget ő maga alakít ki bennünk, mert hozza magával. Minél jobban vágyódunk utána, annál jobban és gyorsabban tudja lelkünket átalakítani.

RÖVID IDŐ ALATT ÁTALAKIT

A szentáldozás egyszerre más, ha a Boldogságos Szűzanyával együtt végezzük. Ő gyorsan rávezet bennünket arra, hogy mit nézzünk, mit keressünk és lássunk az Úrban, hogy mit kapunk a szentáldozásban. Akkor az Eucharisz-

tia valóban a lelki élet forrása lesz, nemcsak azért, mert az Úr Jézus személyesen jön hozzánk, mert az Úr Jézus Szíve egyesül velünk, hanem azért, mert ő magával hozza erényességét, tökéletességét, magával hozza erejét. És az ő erényeinek, tökéletességének ereje úgy átgyúr engem, hogy rövid idő alatt teljesen megváltozom, gyors léptekkel haladok előre a tökéletesség és az életszentség útjain. Úgy mint a kis Francisco, akit az elrejtőzött Úr Jézus néhány hónap alatt teljesen átalakított. Pedig ő csak imádhatta az Oltáriszentséget. Nekem mégis csak több jutott ennél, nekem szabad áldoznom is!

ENGESZTELESRE NEVEL

Az engesztelő életnek forrása az Oltáriszentség. Az engesztelő életre is az Oltáriszentség, a szentáldozás fog ránevelni bennünket. Hiszen Jézus az igazi engesztelő, ő az élő *Hostia*. Ő az, akinek engesztelése valóban megvigasztalta a mennyei Atyát és kiengesztelte őt bűneinkért. Ő az, aki eleget tett minden bűnért, ki kikönyörögte a bűnösök megtérését. Az ő engesztelő áldozatával egyesülünk a szentáldozás

pillanatában. A szentáldozás tulajdonképpen szerves része a szentmisének, amelyről tudjuk, hogy lényegénél fogva engesztelő áldozat. A szentáldozásban az Úr Jézust vesszük magunkhoz, tulajdonképpen az ő engesztelő áldozata száll le hozzánk. Az Úr engesztelő áldozata mint egy hosszú kar lenyúl hozzánk, hogy bennünket is megfogjon, egyesítsen magával, odavonzzon az ő Szívéhez és egyesítse az ő engesztelő áldozatával a mienket.

MINDENT MEGKÖNNYIT AZ ÁLDOZÁS!

Ha nehéz az áldozat, akkor az édes Jézus, aki hozzánk jön, édessé, könnyűvé fogja tenni. Az édes Jézus segít bennünket, hogy ne is érezzük a szenvedést, a lelki életnek, az engesztelésnek a súlyát. Ha az Úr Jézus velünk van, akkor minden könnyű. Ha a szentáldozásban az édes Jézust ilyen tudatosan veszem magamhoz, akkor a lelki életemben többé nincsen nehézségem.

AZ IGAZI BEFEJEZŐ A SZENTÁLDOZÁS

A lelkigyakorlatot Te Deum-mal szoktuk bevégezni. Most is el fogjuk mondani a Te Deum-ot mindjárt.

Azonban mégsem a *Te Deum* legyen ennek a lelkigyakorlatnak igazi befejezője, hanem a holnap reggeli szentáldozás, amelyben az Úr Jézust magunkhoz vesszük. Ebben a szentáldozásban éledjen fel most az a nagy vágy az isteni Üdvözítő, az Úr Jézus után, amely vágy egyúttal átalakító erő. Minél inkább érezzük, hogy az Úr Jézus engesztelő áldozatokká akar bennünket átalakítani, annál inkább vágyódjunk utána, mert így az ő engesztelő áldozatának részeseivé válunk. Minél inkább fellelkesedtünk a lelki életnek a magas ormaira lépni, annál nagyobb vágyódással fogadjuk az Úr Jézust a szívünkbe, mert Ő majd felsegít minket, hiszen a Boldogságos Szűzanya megkérte, hogy az ő gyermekeinek minden kegyelmet megadjon, ami szükséges ahhoz, hogy lelki életük szép, tökéletes, szent, tiszta és isteni szeretettől lángoló legyen.

A SZÜZANYA SZÍVÉVEL

A Boldogságos Szűzanya szeplőtelen Szívével egyesültünk ebben a lelkigyakorlatban, hogy eljussunk az Úr Jézus Szívéhez. Holnap reggel eljutunk oda. E szentáldozásban lelkünk össze-

forr Jézus lelkével, vágyunk egyesül az isteni Mester vágyával, szívünk egybeolvad az Úr Jézus Szívével.

*AMI MÉG HIÁNYZIK AZ ÚR
SZENVEDÉSÉBŐL*

Szent Pál apostol azt mondja, azért akar szenvedni, hogy benne kitökéletesedjék és kiteljesedjék az, ami még hiányoznék Jézus Krisztus szenvedéséből. Igen, valamennyien Krisztusnak, Krisztus titokzatos testének tagjai vagyunk. Valamennyien belekapcsolódunk abba a misztikus nagy testbe, amelynek feje Krisztus. Minden élet és kegyelem Krisztusból, a főből származik. Mint Krisztus tagjai, mint engesztelő áldozatok, mi is továbbfolytatni és kiteljesíteni, kitökéletesíteni akarjuk azt, ami hiányzik még Krisztus szenvedéséből, hogy ez a mai bűnös kor engesztelő áldozatunk kegyelmi hatásait véve, megtalálja a Krisztushoz visszavezető utat és megmentse nemcsak a maga lelkét, hanem a kultúrát, az emberiség szebb és jobb jövőjét!

Ezt kívánja tőlünk a fatimai Madonna, a *Világ Királynője!* Ezt kívánja tőlünk a Nagyasszony szeplőtelen, tisztaságos Szíve!

„Eljövök értük! . . .“

KÉT VIRÁGSZÁL

A fatimai csodás jelenések legkedvesebb alakjai kétségtelenül a kis pástorgyermekek, akiket már elmékedéseink folyamán közelebbről megismertünk. Gyermeki egyszerűségükben és ártatlanságukban ők a legcsodálatosabb bizonyítékai e jelenések természetfölötti jellegének! Megcsodáltuk már azt a lelki átalakulást, azt a neki lendülést és emelkedést, melyet a Szűzanyával való találkozás és érintkezés bennük kifejtett. Valóban megszentültek a szentek Királynőjének társaságában! Két szép virágszál, a kis Jacinta és bátyja, Francisco, akiknek a Madonna megígérte, hogy hamar eljön értük és elviszi haza, oda, az ő boldog országába, a mennyországba! Luciának még itt kell maradnia, neki más hivatást szánt a Szűzanya, de Jacinta és Francisco hamar hazaérnek.

ELSŐ BETEGSÉGÜK

1918-ban, egy évvel a jelenések után mindketten megbetegednek spanyolnáthában, mely akkor egész Európán végigsöpört. Mindketten jelnek vették, a Madonna jelzi, hogy jön értük! Elcsendesednek, elmélyülnek. Készülnek átköltözni a Madonna országába. Lucia hűségesen látogatja, vigasztalja őket, csupa részvétből kérdi, nagyon szenvednek? „Igen, feleli Francisco, de az Úr és a Madonna iránti szeretetből szívesen.” Francisco betegsége mind komolyabbá válik, ő tudja, hogy ez jel a Szűzanyától. Pedig még nem jön érte, hiszen előre megmondta, hogy még sokat kell a rózsafüzért imádkoznia engesztelésből. Ő egy cseppet sem türelmetlenkedik, nem panaszkodik. A Madonna ígéretét bírja, hogy életében még egyszer meglátja a helyet, hol megjelent nekik.

A JELENÉSEK HELYÉN

A Madonna megsegítette őket, felépültek és boldogan mehettek a jelenések helyére. Még egyszer e földi életben!... Útközben ismerősökkel, rokonokkal találkoznak. Csupa részvét,

szeretet sugárzik róluk: „No, hát meggyógyultatok?!” Francisco csak a fejét rázza: „Nem egészen!” A szent helyen, hol annyiszor láthatták a Szűzanya arcát, elvégezték engesztelő imájukat, azután elbúcsúztak tőle. Többé már nem jöhetnek vissza, mert az idő rövid! Édesanyjuk aggódva figyelni fiának viselkedését, szívébe markol, amit mond, hogy nem teljesen gyógyult meg! Fogadalmat akar tenni, hogy a Szűzanya közbenjárását kieszközölje: az ottani szokás szerint annyi búzát akar felajánlani a Madonnának, ha megsegíti, amennyit fia nyom. „Édesanyám, hiába! — tiltakozik Francisco. — A Szűzanya mondta, hogy eljön értünk!”

A BETEGSÉG VISSZAJÖN

Francisco csakugyan hamarosan visszasaesik a betegségbe s állapota válságosra válik. Jacinta is rosszul lesz, hivatja Luciát és közli vele, hogy nála volt a Madonna és újra megerősítette, hogy most már hamarosan eljön értük. Franciscót azonban előbb viszi magával. Francisco hallja ezt, megkétszerezzi buzgóságát az imádságban. Szívesen készül a nagy útra, pedig van még

egy nagy szomorúsága: nem volt még első áldozó. Órákat tudott eltölteni a legméltóságosabb Oltáriszentség előtt az „elrejtett Istenség” imáadásában, s most, hogy újra az ágyhoz szegezi a betegség, legnagyobb szenvedése az: nem mehet imádni őt.

ELSŐÁLDOZÁS A BETEGÁGYON

Április havában, mikor betegsége válságosra válik, megkéri Luciát, jöj-jön el, valami titkot akar vele közölni. Lucia siet felkeresni kis öccsét, aki bizalmasan megsúgja neki, hogy már nem sok idő van hátra, menjen a plébániára és kérje meg a plébános urat, jöjjön el, gyóntassa meg s hozza el az elrejtett Urat! Lucia sietve eleget tesz kívánságának s örömtől kipirult arccal újságolja, hogy mindjárt jönni fog Isten szolgálja. Francisco ekkor mindenkit kitessekel a szobából, egyedül akar beszélni Luciával. Azt kérdi tőle: „Mi mindig együtt voltunk, nem vettél észre valami bűnt nálam?” „Egyszer kiszöktél a mezőre, pedig a mama megtiltotta!” Megköszönte a figyelmeztetést, mert az esetet már elfeledte. Majd Jacintát is behívatta és őt is megkér-

dezte: Ő már többet tudott, apró kis torkosságot a régi időkből, hibákat, melyek a megjelenések előtt fordultak elő. Francisco komolyan feleli: „Ezeket meggyóntam már, de soha többé nem tenném, ha meggyógyulnék, mert most már tudom, hogy mennyire fáj az Úr Szívének.”

„NEM LEHETNE MÉGEGYSZER?”

Az első szentáldozás a betegágyon csakhamar megtörtént. Az „elrejtett Isteniség” engesztelő áldozata egészen átszellemült. Mikor röviddel utána Lucia belép hozzá, földöntúli boldogságban találja őt. Kipirult arccal mondja neki: „Én vagyok a világon a legboldogabb, mert szívemben az elrejtőzött Jézus! Olyan jó dolog vele együtt lenni! Mondd Lucia, nem lehetne még egyszer megáldozni?”

„NEM MEREM MEGIGÉRNI!”

Francisco állapota mind rosszabbra fordul, többé már nem fogadhatja szívébe az Urat. „Én most a mennybe megyek, mondja Luciának, a viszontlátásra az égben!” Lucia könnyes szemmel kéri, imádkozzék érte, majd

ha fenn lesz. Francisco komolyan feleli: „Nem merem megigérni, attól félek, hogy elfelejtem, mert ott fenn csak egy gondolatom lesz: vigasztalni a jó Istent!”

„VILÁGOSSÁGOT LÁTOK!”

A kis Francisco tizenegyedik életévét járta s mily tudatosan néz át a másvilágra, hol földi hivatásának folytatását reméli: engesztelni Istent, vigasztalni és kárpótolni az emberek hátlátlanságáért. Nem fél a haláltól, hiszen ő a Szűzanyához tartozik, aki biztosította, hogy üdvözülni fog!

1919 április 4-én, kora reggel ott ül a betegágya szélén az édesanya, elmereng fiának láztól kipirult arcán. Francisco az ajtóra néz: „Édesanyám, — szólal meg, — olyan világosságot látok ott!” Anyja is odanéz ijedten, de nem vesz észre semmit. „Eltűnt már”, mondja a beteg s azután anélkül, hogy arca elváltoznék, kicsit lehell s e lehellettel lelke is elszáll az égbe: engesztelni!

Eljött érte a fatimai Madonna, amint megigérte!

*„ÜDVÖZÖLD HELYETTEM AZ
URAT ÉS A MADONNÁT!”*

A kis Francisco halála nagy szomorúságot okozott szüleinek, de legjobban fájlalta elvesztését kis húga, Jacinta. Nemcsak a vér köteléke fűzte őket egybe, hanem a közös kegyelem, melyben a Szűzanya részesítette őket! A kis élénk Jacinta maradt tovább e földön, a csendes, szemlélődő Francisco megelőzte őt, de nem baj, gondolta Jacinta, majd elviszi az üzenetemet oda át: „Üdvözöld helyettem az Urat és a Madonnát, — kérte bátyját az utolsó percekben: Mondd meg, hogy a bűnösök megtéréséért és engesztelésül azokért a megbántásokért, melyekkel illetik Mária szeplőtelen Szívét, annyit szenvedek, amennyit csak ők kívánnak tőlem!!!” Testvére halála észrevehetően hatott reá. Sokszor, mikor gondolataiba mélyedve találták, megkérdezték: min gondolkodik olyan nagyon? „Franciscóra gondolok, felelte, úgy szeretném látni!” S ilyenkor szemei könnyekkel teltek meg!

*„ÜGY ÖRÜLÖK, HOGY
SZENVEDHETEK! ...“*

Jacinta tudta, hogy nem soká kell távol lenni szeretett bátyjától, hiszen a Madonna neki is megígérte, hogy hamar eljön érte. A spanyolnátha nála is hagyott hátra szervi elváltozásokat, csakhamar ő is nekidőlt az ágynak. Kórházba kellett vinni a kis beteget. Mikor Lucia meglátogatta és kérdezte, hogy szenved-e, kipirult arccal felelte: „Sokat, de mindent örömmel a bűnösök megtéréseért és engesztelésül a megbántásokért, mellyel Szűz Mária szeplőtelen Szívét illetik.” Nem is tudott másként az engesztelésről beszélni, mint a legnagyobb lelkesedés és öröm hangján. Az Úr és a Madonna szeretete éltette hosszú és kínos betegségében. „Ügy örülök, mondta Luciának, hogy oly sokat szenvedhetek irántuk való szeretetből! Ők nagyon szeretik, ha itt szenvedek a bűnösök megtéréseért!” Ezt a nagy szeretetét a bűnösök megtéréseért mindig fokozódni látjuk nála! Hiszen hivatása szenvedni engesztelésből, hogy minél több bűnöst térítsen meg és mentsen meg a kárhozattól.

„NE MONDD MEG SENKINEK!”

Égett a vágytól szenvedni engesztelésből, de szenvedéseit és engesztelő áldozatait titkolta mindenki előtt, még anyját sem avatta titkaiba. Egyedül Lucia volt bizalmasa: „Ne mondd meg senkinek, kérte őt, hogy szenvedek, még anyámnak se, mert nem akarom, hogy sokat szenvedjen miattam!” Ő maga igyekezett gyermeki egyszerűségében megvigasztalni édesanyját: „Ne sírj édesanyám, mondá, jól érzem magam!” Máskor így igyekezett vigasztalni a megtört anyát: „Ne aggódj miattam, hiszen én a mennybe megyek és sokat fogok érted imádkozni!”

ENGESZTELŐ ÁLDOZAT

A kis Jacinta örült betegségének, pedig sokat szenvedett. Szent hivatásának teljességét látta benne. Hivatása: engesztelni a bűnösök megtéréséért és ezért minden kínálkozó alkalmat felhasznált, hogy engesztelhesen! Betegségében sokszor mondotta Luciának, mennyire szenved, de mindent felajánlott engesztelésül a Madonnának. „Olyan szomjas vagyok, panaszkodott egyszer neki, de nem akarok

inni. Felajánlom Jézusnak a bűnösökért! Egész természete irtózott a tejtől, pedig az orvosok azt akarták, hogy igyék és erősödjék tőle. Édesanyja ismerve irtózását, nem sürgette, inkább szőlővel kínálta. „Nem, nem édesanyám, tiltakozott a kis beteg, nem kell a szőlő! Maradjon neked, nekem meg add csak a tejet!” A mama boldog volt, azt hitte, hogy megváltozott ízlése, de mikor kiment, Jacinta elárulta Luciának: „Úgy szeretem a szőlőt és nagyon nagy áldozatomba került meginni a tejet. De fel akartam ajánlani ezt az áldozatot is az Úrnak!” Ágyában is talált alkalmat a legnagyobb önmegtagadásokra. Éjekén át mozdulatlanul fekszik a legnagyobb kínok között, hogy ezzel is engeszteljen és fokozza engesztelő áldozatának értékét. Éjjelenként alig várja, hogy egyedül maradhasson. Mikor azt sejti, hogy már senki sincs mellette, leszáll ágyáról és imádkozza az engesztelő imát, amit az anyjától tanult. „Csak azt sajnálom, vallja be Luciának, hogy nem tudok arccal a földre borulni, mindjárt szédülök, csak térdelve tudom az engesztelő imát mondani!” Mikor a lelkiatya ezt megtudta és

megtiltotta, azzal nyugtatta meg magát, hogy ha Jézusnak nem tetszik, akkor többé nem kel fel ágyából.

LÁTOGATÓT KAP

Jacinta legtöbbit szenvedett az egyedüllétől. De csakhamar kapott látogatót. Maga a Madonna jött el hozzá több ízben. S a kis Jacinta a maga naiv egyszerűségében olyan természetesnek találta, hogy a Madonna eljön hozzá. Egyik nap azzal fogadja Luciát, hogy Lisszabonba fog menni, a Madonna előre mondta neki. Más kórházba kerül, honnan nem fog többé visszatérni. Sokat fog ott szenvedni és egyedülletben fog meghalni. De a Madonna vigasztalta, hogy ne féljen, ő maga jön érte és az égbe viszi! Sírva ölelte át Luciát: „Nem látlak többé, nem jöhetsz el meglátogatni, mert én egyedül fogok meghalni!...” Ez a gondolat nagy szenvedést okozott neki. Sokszor siránkozott miatta. Lucia ki akarta verni a fejéből: „Ne gondolj rá többet!” „Hadd gondoljak rá, kérlette unokanővérét, mert minél többet gondolok rá, annál jobban szenvedek s én szenvedni akarok Jézus iránti szere-

tetből és a bűnösökért! Meg aztán... — mondá, — nem tesz semmit! Jézusom, most sok bűnöst téríthetek meg, mert ez az áldozat igen nagy!”

BÚCSÚZÁS

A Madonna csodálatosan gondoskodott Jacintáról. 1920 januárjában Lisboa Henrik, híres specialista zárandokolt Fatimába és meglátogatta a kis beteget is. Megvizsgálta és úgy találta, hogy Lisszabonba kell mennie, szak-szerű klinikai kezelésre. A szülőket rábeszélte, hogy egyezzenek bele. s maga gondoskodott a beteg felvételéről. Így került Jacinta a „Mi Urunk” árvaházba, majd onnan az Estefania kórházba, hol operálni akarták. Szívettpő volt búcsúja Luciától: „Imádkozzál sokat értem, hogy a mennybe mehessek. Ott majd imádkozom én is érted. A titkot ne mondd el senkinek, még akkor se, ha meg akarnak ölni. Szeresd nagyon Jézust és Szűz Mária szeplőtelen Szívét és sok-sok áldozatot hozzál a bűnösökért!” Jacinta egész lelkülete sugárzott e szavakban.

A MADONNA KEDVENCE

Az árvaházban mindenki szerette és kényeztette Jacintát, különösen a kedves nővérek. De a Madonna sem feledkezett meg róla, több ízben eljött hozzá, beszélt vele, tanította, készítette a nagy útra. A főnöknő, aki igen szerette kis pártfogoltját, minden szavát följegyezte, hiszen tudta, hogy a kegyelem gyermeke. Egy alkalommal meglátogatta a betegen fekvő Jacintát, de ő kitessékelte: „Jöjjön később, kedves anya, mert most a Madonnát várom!” S tekintete máris mereven tapadt a helyre, honnan jönni látta. Máskor, mikor a főnöknő ágya szélére akart ülni, elküldte azzal, hogy oda ne üljön, az a Madonna helye! Mondásai annyi bölcseséget árultak el, hogy mindenki csodálkozott. Meg is kérdezték, ki tanította minderre. „A Madonna — felelte, — de némelyiket én magam gondolom el, úgy szeretek gondolkodni!”

SÚLYOS OPERÁCIÓ

Betegségében nem állott be a remélt javulás, az operáció elkerülhetetlen volt. Két oldalbordáját kellett kivenni.

Igen fájdalmas műtét volt. A műtétet 1920 február 10-én végezték, a kis beteg előtte, február 2-án meggyónt, megáldozott. Az orvosok meg voltak elégedve a műtét eredményével, de a remélt gyógyulás nem állott be. A kis beteg sokat szenvedett: „Oh Szűzanyám!” ez volt egyetlen sóhaja. Önmagát biztatta, mikor kínjai fokozódtak: „Türelem! Mindannyiunknak szenvedni kell, hogy a mennybe jussunk!” De a legnagyobb vigasztalást a Madonna hozta. Négy nappal később azt mondta a főnöknőnek: „Nem panaszkodom többé a szenvedés miatt. A Madonna megjelent újra és azt mondta nekem, hogy hamar eljön és magával visz. A szenvedéseket is elvitte.” E perctől kezdve tényleg nem szenvedett többé.

UTOLSÓ PERCEI

Most már nyugodtan várja a Madonna látogatását a kis beteg. Ott fekszik betegágyán és szembe néz a túlvilággal. Készülni kell. Megkéri a főnöknőt, hogy sietve hívják el a plébános urat, mert itt az idő. Ő maga sürgeti, érzi, hogy közeledik az utolsó perc. Nagy sietve jön is a plébános: Pereire dos

Reis, meggyóntatja, de úgy találja, hogy a szentáldozást majd csak holnap reggel végezze a beteg. Este hat óra. Jacinta szomorúan néz reá. Lemond erről a vigaszról is! Lassan múlnak a percek, belemennek az éjszakába. Ő tudja, hogy mit hoz az számára. Fél tizenegykor csendben, észrevétlenül átköltözik az égi hazába, 1920 február 20-án eljött érte a Madonna! Az engesztelő áldozat teljes, most már ott fenn engesztel értünk az égben!

Két kis engesztelő lélek! Két kis kegyeltje a Madonnának! Engeszteljétek sokat, mert sok a bűnös e földön! Imádkozzatok sokat, mert sokan tekintenek fel oda hozzátok, az égi hazába! Minden engesztelő lélek a ti pártfogástockat, közbenjárástockat várja e nehéz időkben!

II.

ENGESZTELJÜNK MÁRIÁVAL

Elmélkedések a péceli lelkiigyakorlatos ház évi rekollekcióján 1943 január hó 6-án.

„LÁTTUK CSILLAGÁT!”

Láttuk csillagát napkeleten s elindultunk utána. Kerestük őt. Ez a napkeleti csillag vezette — a mai ünnep emléke szerint — a bölcseket, a Krisztust kereső, szomjazó lelkeket Betlehembe az Ur jászolához. Ez a napkeleti csillag vezette most az én drága jó Testvéreimet is ide, ehhez a Betlehemhez, a Manrézába, ahol legtöbben már egyszer vagy több ízben közelhúzódtak a kicsiny Jézus jászolához. Valami úgy vonzotta a szívüket s mikor meglátták a csillagot, elindultak utána. A Manréza magánya. csendje és a Manréza ma-

gányában az a drága kicsiny Jézus szeretettel öleli most mindannyiukat keblére! Szeretettel üdvözli az a lelkiatya is, akinek a Gondviselés éppen úgy osztotta ki, hogy egészen véletlenül ő üdvözölhesse most önöket, akik az elmúlt esztendő folyamán itt lelkigyakorlatot tartottak.

HOVÁ VEZET?

Ez a napkeleti csillag, amelyre önkéntelenül is gondolnunk kell a mai ünnepen, nem az Úr Jézushoz vezette először a bölcseket, hanem „megállapodék ama hely fölött — olvassuk a Szentírásban — ahol a gyermek vala.” Ahogy a csillag megállapodott Betlehemben, az istálló fölött, tudták már a napkeleti bölcsek, hogy most itt kell kopogni, ide kell bemenni.

A SZÜZANYA FOGAD!

Amikor belépnek, kivel találkoznak? Nem az Úr Jézussal, hanem a Szűzanyával, aki szívesen fogadja, szeretettel üdvözli őket. Őt a kis Jézus maga előtt küldi, mert az ő hivatása, hogy Jézust nekünk hozza, nekünk adja. Látják Testvéreim, nem csoda, hogyha

most, amikor az önök lelke szomjazza és keresi a kis Jézust, a lelkiatya is először a Szűzanyáról szól. — Először Szűz Mária fogja meg a lelkünket, a kezünket s azt mondja: Most szépen csendben, halkán közeledjünk, alszik a kis Jézus, fel ne keltsük! Itt van Ő, de addig majd beszélgetünk, amíg fölébred. Beszélgessünk a Szűzanyával addig, amíg az Úr Jézust szívünkre ölelhetjük!

Út az isteni Szívhez

SZÜZ MÁRIA SZÍVE

A Boldogságos Szűzanya, jóságos anya, akinek meleg, anyai szíve van. Az édesanyák, akik itt vannak, tudják legjobban, hogy az anyai szív szeret, az anyai szív gyöngéd, jóságos, aggódó. Az anyai szív ha tudja, hogy az ő gyermeke valahol ott kinn a keleti harctéren vagy az élet küzdelmeiben bajba kerül, veszély fenyegeti, úgy összeszorul, fáj és vérzik. Talán jobban szenszenved, mint gyermeke, aki bajba kerül és életveszedelem között él. A Szűzanya is édesanya és ilyen édesanya. Van neki Szíve, jóságos, anyai Szíve, szerető, gyöngéd Szíve! Az ő Szíve már ott van a mennyországban, a jó Isten kegyelméből már megdicsőült szív, tehát átalakult, megdicsőült, úgy, ahogy mi is egyszer meg fogunk dicsőülni. Ennek a megdicsőült Szívnek olyan tulajdonságai vannak, mint a lélek Lel-

kének, aki örökre egyesült vele. Tud mindent, nem magától, hanem a jó Istentől. Előre lát mindent, előre látja azt, aminek jönnie kell, látja azt is, ami jöhet. Biztosan tudja előre, hogy valami elkerülhető, ha valamilyen feltételt teljesítünk.

LÁTJA A BAJT ELŐRE

A Boldogságos Szűzanya jóságos Szíve ott fönn az égben mindent előre lát, mert a jó Isten mindent megmutat neki. Az ő anyai Szíve aggodásában, jóságában, szeretetében egyszerre meglátja gyermekei sorsát itt a földön. Látja, hogy most bajba kerülnek, veszélybe jutnak, szomorodva látja, hogy a kárhozat útjára indulnak, hogy terjed a gonoszság, a lelkek ezrei, százezrei, talán milliók és milliók térnek a bűnnek útjára és el fognak kárhozni, ha itt valami nem történik!

SEGÍTŐ ANYÁNK Ő!

Képzeld el azt az édesanyát, akinek fia a keleti harctéren harcol; ha ez az édesanya megtudná, megsejtené, megérezné jóságos szívével, hogy tehet valamit a fiáért és ha megteszi, azzal megmentheti a biztos veszedelemtől, a

haláltól! Mondjuk, tudná előre, hogy ha mindennap egyszer elimádkozná a rózsafüzért, a jó Isten akkor erőben és egészségben biztosan visszavezérelné a fiát. El tudjuk képzelni, hogy ez az édesanya elmulasztaná a rózsafüzért mindennap elmondani? Ugye nem! A Boldogságos Szűz ott fenn az égben, ahol az ő tisztaságos, szeplőtelen anyai Szíve megdicsőült boldogságban él, mindent előre lát, érez, előre sejt. Látva a mi bajainkat, mindjárt tudja azt is, hogy hol lehet itt segíteni. S el tudjuk-e képzelni, hogy a Szűzanya ezt látva, nem törődne velünk és nem mondaná meg, mit tegyünk, hogy elkerüljük azt a nagy bajt, azt a nagy büntetést, amelyet az isteni Igazságosság mértéke szerint megérdemel a bűnös emberiség? Ugye, a Boldogságos Szűzanya szerető Szíve azt súgja neki, hogy figyelmeztessen bennünket?!

HOGYAN MONDJA MEG?

A Szűzanya meg is tette ezt csodálatos módon, huszonöt évvel ezelőtt. Kiszeközölte a jó Istentől az engedélyt arra, hogy többízen megjelenhessék a földön, kiválaszthasson magának lelke-

ket és közölje velük azt, ami az ő anyai Szívének fája, elmondhassa azt, amit tennünk kellene, ha el akarjuk kerülni a nagy veszedelmet, a lélekpusztulást, sőt nemcsak a lélek pusztulását, hanem azt a földi és testi veszedelmet is, amelyet az isteni Igazságosság ránk bocsát, ha tovább terjed ez a bűnös áradat. Három egyszerű kis pásztorgyermeket választott ki a Szűzanya arra, hogy a portugáliai Fatimában közölje velük mindazt, amit nekünk üzen.

MAGYAR ENGESZTELÉS

Mindannyian, mint Mária népe, mint Nagyasszonyunknak hűséges gyermekei kell, hogy buzgó szívvel és buzgó lélekkel fogadjuk az ő üzenetét, annál is inkább, mert a Szűzanya gondoskodott arról, hogy az engesztelés gondolata — ha nem is a fatimai események során jutott el hozzánk — mégis nálunk is meginduljon. Ismerik mindannyian a Szív újságából a magyar engesztelést, amely egészen párhuzamos a fatimaival. Ebből a magyar forrásból is fakadt valami, amit az Úr Jézus kívánt itt egy nagyon istenszerető lélektől. Azt kívánta, hogy a Boldogságos Szűzanyát,

mint a *Világ Királynőjét* is ismerje el a világ. Amikor ezt a Szentséges Atyával közölték, elrendelte, hogy vizsgálják ki az ügyet és az összes iratokat, naplójegyzeteket, leírásokat hivatalosan terjesszék fel a Szentszékhez. A Szentséges Atya már a feleletében használta a *Világ Királynője* címet. Október 31-én pedig a fatimai események 25 éves jubileuma alkalmából a Szentatya rádiószózatot tartott a befejező ünnepségen. Ebben a szózatában az egész világot — nemcsak a kereszténységet — a Szűzanya, mint a *Világ Királynője szeplőtelen Szívének* ajánlotta föl. Összefogta a Szentséges Atya a fatimai és a magyar engesztelést. Fatimában a Szűzanya az ő szeplőtelen Szívének tiszteletét sürgette, nálunk az Úr Jézus a Boldogságos Szűzanyának, mint a *Világ Királynőjének* tiszteletét kívánta. A Szentséges Atya, mint Krisztus helytartója az Egyház nevében ezt a kettőt egybefogta és azt akarta, hogy értsük meg az idők szavát és a Boldogságos Szűzanya Szívének kívánságát!

MIT KIVÁN MÁRIA SZÍVE?

A rekollekció, a lelkigyakorlatos jófeltételek átfontolása és a lelkigyakor-

latos nekibuzdulások fölfrissítése azt hiszem, szebb formát nem is ölthetne és nagyobb biztosítékot nem is kaphatna, mint hogy arról elmélkedünk egy kicsit, amit a Szűzanya tőlünk mindannyiunktól kíván. Mit kíván a Boldogságos Szűzanya? Azt kívánja, hogy amikor a csillag elvezetett hozzá, ne csak üdvözljük őt, amint a házba lépve köszönteni szoktuk azt, aki az ajtónál áll, hanem meleg benső kapcsolattal kapcsolódjunk össze vele. Szűz Mária nem akárcsak Isten országában, hanem a legkedvesebb, a legszebb, a legdrágább, ő a mennyország Királynője. De az Úr azt akarja, hogy ő az egész Világnak is Királynője legyen. Ha tehát most találkozunk a Szűzanyával, akkor elsősorban azt fontoljuk meg, amit ott Fatimában és itt nálunk sürget a jó Isten: Szűz Mária különleges tiszteletét és azt, amit a Szűzanya különleges módon kíván tőlünk.

MIT MONDOTT JACINTÁNAK?

A Szűzanya tudtára adta a gyermekeknek, hogy Jacintát és Franciscót hamarosan magával viszi, megígérte, hogy eljön értük és a mennyországba kerül-

nek. Lucia, a legidősebb szintén szeretett volna mielőbb a mennyországba menni, de a Boldogságos Szűz megmondta, hogy neki itt kell még maradnia a földön, mert még feladat vár reá; hirdesse azt, amit a Szűzanya kíván tőlünk.

A kicsiny Jacinta, amikor a nagy jelenések tanúja volt, látta a Szűzanyát, hallotta szavát, de nem beszélt vele. Szépen visszahúzódott, Luciának engedte át, hogy beszéljen a Madonnával. Azonban tudjuk, hogy a Szűzanya később sokszor megjelent neki külön is és sokat beszélt vele. Amikor betegségében kórházba került, a főnöknő, aki őt ápolta, minden szavát feljegyezte s e feljegyzésekből tudjuk, hogy a kis Jacinta előre megmondta a spanyol forradalmat és az új világháború kitörésének idejét. A Szűzanyától tudta. Mást is beszélt a Szűzanyával, de azokból csak nagyon keveset tudunk. Amikor már nagyon közel volt a halála, kiküldött mindenkit a szobából és Luciát szólította. Elbúcsúzott tőle és azt mondotta: „Nemsokára megyek a mennyországba. Te itt maradsz még egy ideig, mert tudomására kell hoznod a világnak, hogy az Úr meg akarja honosítani

Mária szeplőtelen Szívének a tiszteletét. Ha majd beszélned kell, ne rejtőzél el, mondd meg mindenkinek, hogy Isten az ő kegyelmét Szűz Mária szeplőtelen Szívének közvetítésével adja. Jézus Szívének az az akarata, hogy az ő Szívével együtt tiszteljék Mária szeplőtelen Szívét is. Kérjék a békét Szűz Mária szeplőtelen Szíve által, mert Isten reá bízta azt.”

Ennyit tudunk Lucia feljegyzéséből!

ENGESZTELJÜNK MÁRIA SZÍVÉVEL

Elmélkedjünk most afelett, ami Jacinta szavaiból ránk vonatkozik!

Először is azt mondja a kis Jacinta: „Mondd meg mindenkinek, hogy Isten az ő kegyelmeit Szűz Mária szeplőtelen Szívének közvetítésével adja.” Mária a kegyelmek Anyja s minden kegyelem a Kegyelmekek Anyja révén jut el hozzánk. Ez mindenkor hite volt az Egyháznak. Aki által mi az Úr Jézust kaptuk, az által kapjuk a jó Istennek kegyelmét is. Nem szimbólum volt csupán az, hogy az Úr Jézus az első csodáját a Szűzanya közbenjárására tette Kánában a menyegző alkalmával! A kis Jacinta is ezt tudta meg a Szűzanyától,

hogy ő a Kegyelmek Anyja. Az ő jószágos Szívén keresztül adja meg a jó Isten minden kegyelmét. Az Egyház feje azért ajánlotta hivatalosan is, hogy a Szűzanyának mint a Világ Királynőjének szeplőtelen Szívét tiszteljük. Mária szeplőtelen Szívének tisztelete által jussunk el az Úr Jézus Szívéhez és így Mária Szívével együtt engeszteljük.

*KIS PATAK A NAGY FOLYÓBA
ÖMLIK*

Most már tudjuk, hogy a Boldogságos Szűzanya életébe, lelkébe mélyen bele kell hatolnunk, nem elégséges, hogy egyszerűen tiszteljük, segítségül hívjuk, a rózsafüzért elmondjuk, hanem kell, hogy az ő szeplőtelen Szívével összekapcsolódjék a mi életünk is! Azt akarja a Szűzanya, hogy akik szeretik őt, akik megértik Szívének jószágát, szeretetét, melegét, egyesüljenek vele lélekben a kegyelem segítségével. Itt a földön nem egyesülhetünk másval — csak erkölcsi kapcsolatban, — azonban a kegyelem világában lélek egyesülhet lélekkel. Azt akarja a Boldogságos Szűzanya, hogy az ő szeplőtelen Szívének a tisztelete által gyerme-

kei jobban kapcsolódjanak bele anyai Szívének minden óhajába, minden vágyódásába, minden kívánságába. Azt akarja, hogy a mi életünk mint kicsi patak, ömöljön bele a nagy folyóba, az ő Szívébe, mert ez a nagy folyam majd beleömlik a tengerbe: a végtelen Istenbe. — Egészen bizonyos, hogy hamarabb megtalálja a kis patak a tengerbe vezető utat, ha beleömlik a nagy folyóba, mert a nagy folyó erős sodrával nagyobb erővel viszi a tenger felé, Isten felé.

EGYÜTT TISZTELNI A KÉT SZÍVET!

Azt mondja a kis Jacinta, hogy az Úr Jézus szentséges Szívének akarata az, hogy az ő isteni Szívével együtt tiszteljük a Boldogságos Szűzanya szeplőtelen Szívét is. Tehát az Úr Jézus szentséges Szívének akarata és óhaja, hogy most Jézus Szíve tisztelete mellé tegyük oda a Szűzanya szeplőtelen Szívének tiszteletét is. Hogy ne csak úgy futtában üdvözljük Máriát a betlehemi jászol mellett, hanem úgy menjünk az Úr Jézushoz, hogy előbb Anyjával egyesüljünk, előbb érezzük meg az ő Szívének jóságát, melegét.

Akkor közelebb jutunk az Úr Szívéhez is! Azt akarja az Úr Jézus, hogy a Szűzanyának tisztaságos, jóságos, erényes Szíve neveljen bennünket arra, amit ő kíván tőlünk. Vezessen bennünket Mária Szíve mint lépcsőfok az Úr Jézus szent Szívének lelki magaslatára. Ha nagyon magasnak, elérhetetlennek tűnik fel a lelkiség legmagasabb csúcsára emelkedni, menjünk oda a Szűzanya szeplőtelen Szívéhez, egyesüljünk vele, egyszerre könnyűvé válik az elérhetetlen is.

SEMMI RENDKÍVÜLIT NEM TETT

Figyeljük csak meg a Szűzanya szeplőtelen Szívét, amikor itt dobogott lenni a földön! E tisztaságos Szív nem tett semmi különlegeset, semmi rendkívülit. Semmi nagyszabású, világraszóló esemény nem fűződik Mária életéhez. Szinte ráismerünk benne a magunk életére. Jó anya volt, gondozta a kis názáreti otthont, gondoskodott a ruháról, élelemről, tisztaságról, a család melegségéről. Sokszor megsimogatta a kis Jézus fejét, megfésülte, megmosdatta, amikor kicsi volt. Támasza, vígasza volt Szent Józsefnek. Csupa olyan dolgok, amit minden jó édesanya meg-

tesz. Akik pedig nem édesanyák, de odahaza, a családi körben élnek, dolgoznak, segítenek, vagy ha nem családi körben, hanem valami más munkakörben dolgoznak, azok is azt a kötelességet teljesítik, amelyet a Gondviselés szánt nekik. A Boldogságos Szűzanya is csak azt tette, de belevitte abba az ő tisztaságos, szeplőtelen Szívét, Istent szerető lelkét. Ha a Szűzanya Szívével egyesülünk, minket is megtanít arra, hogy úgy éljünk a mi kis családi körünkben, kisebb, nagyobb munkakörünkben, mint ahogy ő élt abban a munkakörben, ahová a Gondviselés helyezte. A názáreti otthonban csak harminc évig élt, három évig kísérte az Úr Jézust, azokkal a jámbor nőkkel együtt, akiknek a szolgálatát az Úr elfogadta. Jézus mennybemenetele után pedig az apostolok körében élt, szent János fogadta magához, akire rábízta az Úr a keresztfán. A hagyomány szerint kb. 72—74 éves korában halt meg, és vitte föl a mennyországba a jó Isten. Látjuk tehát, hogy a Boldogságos Szűzanya szeplőtelen Szíve milyen szépen megrajzolta a mi életünk útját, és megélte számunkra az életünk ideális formáját.

A Boldogságos Szűzanya azt akarja, hogy úgy egyesüljünk és úgy éljünk vele, a mi földi életünk szűkebb vagy tágabb keretei között, mint ahogy ő élt: a jó Istennel egyesülve. Az Úr Jézus szent Szívének akarata az, hogy a Szűzanya Szívével így egybeforrijunk, egybeolvadjunk, együtt éljünk. Ehhez már nagylelkűség, a kegyelem világába emelkedettség kell. Aki csak külsőséges életet él, csak a földi, az érzéki vágyak után szaladgál, az messze áll az ő szentséges Szívétől. A Szűzanya bár itt élt a földön, törődnie kellett neki is a földi javakkal, de nem tapadt hozzá semmihez a Szíve. Ha szívünk egyesül az övével, mi sem tapadunk hozzá a földhöz, a földi javakhoz, hanem eszköznek fogjuk használni azokat. Élnünk kell velük, de ne engedjük, hogy hozzá tapadjon a szívünk, a lelkünk, még kevésbé engedjük, hogy az örökkévalóságunkat, üdvösségünket veszélybe sodorják. Mert ha Mária szeplőtelen Szívével egyesülünk, a mi szívünk is önkéntelenül úgy jár, mint az a kis patak, amely beleömlik a nagy folyamba és a

nagy folyam ellenállhatatlanul magával ragadja.

MINDENT JÉZUSÉRT!

Szeressük a Szűzanyát! Próbáljunk vele lélekben egyesülni, próbáljuk a kegyelem erejével összekötni szívünket, életünket az ő Szívével, életével, akkor azonnal megindulunk a lelki életben magasabbra, magasabbra, míg oda nem érünk ahová vonz a Szűzanya Szíve. Hova húz e tisztaságos Szív? Az Úr Jézus, az isteni Üdvözítő Szívéhez! Földi életében, amikor dolgozott, fáradozott, viselte az élet terhét, mindenkor előtte volt az, akiért dolgozott, az akiért fáradozott és szenvedett: az ő imádott Jézusa. Mihelyt a mi szívünk és életünk összeforr a Szűzanya Szívével, életével, azonnal tudatossá lesz a mi életünkben is, hogy miért kell tennünk mindezt! Mindent az Úr Jézusért! Mindent az Úr Jézus iránti szeretet fog vezetni, mert a Szűzanya Szíve mindent odairányít. Ez az ő Szívének élete, egyetlen vágya és gondolata. Ha már földi életében is így volt, még inkább ott fenn a mennyországban, ahol nincs más érzelme, nincs más vágyódása, mint az,

hogy egészen a jó Istené legyen és ebben a nagy óceánban teljesen elmerüljön.

A NAGY ÓCEÁN FELÉ!

A Szűzanya szeplőtelen Szívének a tisztelete tehát Isten akarata. Foglaljon helyet lelki életünkben Jézus Szívének tisztelete mellett a Szűzanya Szívének tisztelete is! Ez a tisztelet ne csak abban nyilvánuljon, hogy kiakasztjuk az Úr Jézus szentséges Szívének képe mellé a Szűzanya szeplőtelen Szívének a képét is, ne csak abban, hogy néha egy-egy fohászt elmondunk. Hanem abban, hogy az ő Szíve a mi életünk legyen, beleolvadjon a szívünk az ő Szívébe. A kis patak ömöljön bele a nagy folyóba, hogy az magával ragadja. Mi történnék ha a kis patak bele ömölnék a nagy folyóba és visszafelé akarna folyni? Megpróbálhatná, de hiába csobog olyan elevenen a kis patak: a nagy folyam lassan folyik ugyan, de nem lehet ellenállni neki. Ha bekapcsolódunk a Szűzanya Szívébe, mi is megpróbálkozhatunk visszafelé haladni, nem sikerülne, mert ő nyugodtan, szelíden, jóságosan, de mégis erőteljesen odavezet bennünket

a nagy Óceánba. A Szűzanya sohasem hagy elszakadni minket az ő Szívétől.

MENTŐDESZKA

Ezért jelent meg Szűz Mária Fatimában, ezért akarta, hogy az ő szeplőtelen, tiszta Szíve legyen most a mentődeszkája ennek a kornak. Kapaszkodjunk bele, azt akarta! Terjed nagyon a bűn, a szennyes áradat, egészen elpogányosodik ez a kor, hatalomhoz jut a gonoszság, most már nem elégszik meg azzal, hogy tanít, csábít a bűnre, most kényszeríteni akar, sokszor nemcsak erkölcsi kényszerrel, hanem bizony nem ritkán a legszörnyűbb külső kényszerrel is! A Boldogságos Szűzanya azt akarja, hogy legyen egy olyan erős mentődeszkánk, amelybe bele tudunk kapaszkodni az áradat ellen. Szembeszállni az árral! Ne féljünk, ne essünk kétségbe, ne gondoljuk, hogy a világ romlottsága magával tud sodorni bennünket. Az ő szeplőtelen Szívébe kapaszkodjunk és ne feledjük, hogy a nagy folyó ellenállhatatlanul viszi a kis patakot a végtelen Óceánba, az Úr Jézus Szívébe.

SZEMBESZÁLLNI

Látják, most érintettük az engesztelésnek az alapját. Nem valami kis könnyörgés az engesztelés, hanem szembezállás az árral! Sodor bennünket a gonoszság, sodor a bűn és hatalomhoz jutott az ördögi erő, a romlottság, az elvetemültség. Én szembezállok, azért sem úszom az árral! Magam is szembezállhatok? Elég erős vagyok-e magamban a világ áradatával ellenkezni? Igen, ha a Szűzanya szeplőtelen Szívébe kapaszkodom, hogyha a Szűzanya Szívével egyesülök, ha beleolvadok, ha a kis patak elvész a folyóban!

MINÉL... ANNÁL...!

Az engesztelés tehát szembezállás a gonoszsággal: 1. Minél rosszabb a világ, minél több a bűn, — én annál jobban egyesülök a Szűzanya Szívével, hogy egyesülhessek a jó Istennel! Ez az életszentség feladata! Tehát minél rosszabb a világ, annál szentebb életem élek! Szembezállok a bűnnel, még akkor is, ha életemre tör, legfeljebb csak földi életemet tudja elvenni tőlem. Halálom is engesztelés, ez is eszköz arra, hogy még szentebb legyek,

még tökéletesebben egyesüljek Istennel.

2. A Szűzanya azt akarja, hogy szembeálljunk az árral, de különösen az érzékiséggel. Minél jobban romlik ez a világ és terjed a testiség, annál jobban forduljunk el tőle. Minél erkölcstelenebb, érzékiesebb, annál tisztább szívűek legyünk, mert az ő Szíve tisztaságos. Aki egyesül, aki egybeolvad Mária Szívével, annak a szíve is tiszta lesz, nem fogja kikezdeni a világ romlottsága, erkölcstelensége, mert megőrzi a fertőtől a Szűzanya tisztaságos Szíve.

3. Minél jobban gyűlöli ez a világ a jó Istent, Krisztust, annál jobban szeretem én. A Boldogságos Szűz szeplőtelen Szíve ránevel bennünket Istennek mindenekfölött való szeretetére, mely elindít a tökéletesség útján. Ez a szeretet sürget, hogy mindjobban tisztuljunk meg, sürget, hogy tökéletesedjünk és teljesen egyesüljünk Istennel. Így válik a szeretet a tökéletesség kötelékévé!

*A SZŰZANYA NAGGYÁ TESZI AZ
ENGESZTELŐK TÁBORÁT!*

Ha engesztelő életet akarunk élni,

szeressük nagyon a Szűzanyát, szívleljük meg az ő üzenetét és bízzuk rá magunkat egészen. Ha mindnyájan megtesszük ezt, akik itt a lelkinapon résztveszünk, akkor nagyon megnövekedik az engesztelők száma. A Szűzanya összehozza övéit, és olyan hatalmas táborot támaszt az engesztelők sorából, hogy az majd megállítja a bűnnek az áradatát, a gyűlötségnek ezt a szörnyű csapását, amelyet úgy neveznek, hogy háború; mert a háború a gyűlötség gyümölcse. Akkor megértjük, miért mondja a kis Jacinta, hogy a Boldogságos Szűzanya szeplőtelen Szíve által nyerhető el a béke. Mert ott, ahol szentség, Istennel való egyesülés van, ahol tisztaság van, ahol a jó Isten szeretete és nem a gyűlötség van, ott rátalálnak az emberek a szeretetben egymásra és a jó Istenre.

MÁRIA SZÍVE URALKODNI FOG

A Szűzanya szeplőtelen Szíve majd békét hoz, tartósabb békét, mint amit szerződésekkel lehet biztosítani. Azon az úton, amelyen most a világ halad, csak a pusztulásba, csak a kárhozatba lehet jutni. Ha ettől meg akarunk sza-

badulni, akkor a Szűzanya Szívéhez forduljunk, ő majd megtanít arra, hogy a jó Istennel egyesüljünk szentségben, tisztaságban és szeretetben. Szeplőtelen Szíve sugallja, hogy engeszteljünk a bűnösökért és eszközöljük ki megtérésüket. Akkor a Szűzanya szeplőtelen Szíve uralkodni fog, nem ágyúkkal és tankokkal, nem kormánypálcával és erőszakkal, hanem jóságos szeplőtelen Szívének gyöngédségével, melegségével, jóságával! Akkor lesz majd ő valóban a *Világ Királynője*.

Mária Szívével!

MIT TEGYÜNK?

Amikor úgy igazán szívvel és lélekkel hallgatjuk meg a Boldogságos Szűzanyának azt a kívánságát, hogy egy kicsit közelebb jussunk az ő Szívéhez, akkor önkéntelenül ébred az a kérdés mindannyiunk lelkében, de hát hogyan? Jó Szűzanya, mutasd meg, hogyan tegyük meg azt, amit most kívánsz tőlünk, mondd meg mit csináljunk, mit tegyünk?! Mert hiszen olyan szép dolog az, olyan fönséges, olyan lelkesítő, hogy egybeforrjunk a te szeplőtelen drága Szíveddel! Együtt-érezni veled, egybeforrni gondolataiddal, Szíved vágyával! De hogyan?!...

Mintha a Szűzanya lelkünkben olvasna, mintha látná ezt az igényt, már eleve gondoskodott róla és előre megmondotta, hogy mit tegyünk. A fatimai jelenésekkel ugyanis a Madonna üzenete még nem zárult le. A kis Jacinta

és Francisco a látomások után nem-sokára átköltöztek az égi hazába. De még él ma is Lucia, akit a Szűzanya biztosított arról, hogy ő is el fog jutni hozzá, de egyelőre itt kell maradnia a földön, mert rá még szerep vár. Kis unokahúga is biztatta őt, hogy ha eljön az ideje, legyen apostola annak, amire a Szűzanya kiválasztotta. Nagyon keveset tudunk a jelenések után történekekről, csak a legutóbbi időkben tették közzé a még most is élő Luciának egy későbbi látomását, amelyben a Szűzanya az engesztelésnek egy közelebbi, kézzelfoghatóbb formáját sürgeti.

„NÉZD, MILYEN SZOMORÚ!”

A Szűzanya 1925 december 10-én ismét megjelent Luciának a kis Jézussal. A Szűzanyának a Szíve töviskoszorúval volt övezve, úgy mint a második jelenése alkalmával Fatimában. A kicsiny Jézus megszólalt és azt mondotta Luciának, hogy együtt érző szívvel szeresse a Szűzanyának Szívét. „Nézd, milyen szomorú a Szűzanyának édes Szíve!” S akkor Szűz Mária a következőket mondotta: „Nézd, én gyermekem, tövissel koszorúzott Szíve-

met, amelyet a hálátlan emberek minden pillanatban átszűrnek káromlásokkal, hálátlanságukkal. Legalább te igyekezzél megvigasztalni és hirdesd, hogy én megigérem: segíteni fogom őket haláluk órájában, hogy az üdvösséghez szükséges kegyelmet megkapják mindazok, akik őt egymásután következő első szombaton gyónnak, áldoznak, elmondanak egy rózsafüzért s elkísérnek engem 15 percen át elmélkedve a rózsafüzér titkain azon célból, hogy engesztelő elégtételt nyujtsanak.”

A Boldogságos Szűzanya szavain elmélkedjünk most egy kissé!

„NÉZD!”

A Szűzanyával való lelki kapcsolat, a Szűzanyának megvigasztalása és általában az engesztelés ott kezdődik, amikor az ember nézni és látni kezd. A bűnösök azért rohannak vakon a kárhozat útján, mert nem nézik a Szűzanya Szívét, nem nézik a lelküket, nem néznek a jó Istenre, nem nézik az emberi életnek igazi értelmét és végcélját, hanem behúnyják szemüket és vakon rohannak. Úgy tesznek, mintha nem volna Isten és nem volna lel-

kiismeret, úgy tesznek, mintha nem volnának felelősek cselekedeteikért.

„NÉZNI ÉS LÁTNI A LÉLEK
SZEMÉVEL!”

„Nézd!” Nézni és látni kell nem is annyira testi szemmel, mert hiszen kinek jut az osztályrészül, hogy olyan csodának legyen a boldog élvezője, mint Lucia. De nem is szükséges! Mi a lélek szemével nézzük és látjuk a Szűzanya tisztaságos Szívét, az Úr Szívét és a jó Istent, anélkül, hogy csoda történne velünk. Nem a csoda az, amit a lélek igényel és nem a csoda az, ami szívünket és lelkünket a Szűzanyához és a jó Istenhez vonzza. Csodát művelt az isteni Üdvözítő, hogy tanújelét adja annak, hogy ő Isten küldötte, „legatus divinus”, csodajelét művelt a Szűzanya is Fatimában, hogy jelét adja annak, hogy az égből jött, az ég küldötte, üzenetet hoz és hihetünk neki. De nem csodára van a lelki életben szükség! Nem a csoda viszi az embert a lelki élet magaslataira, hanem a lélek szemlélődése: nézni, látni kell a lélek szemével! Nem feltétlenül szükséges, hogy akivel csoda történik,

lelkileg is mindjárt megjavuljon. Nem mindig szokott az, aki meggyógyult, lélekben is megváltozni, átalakulni. Ahhoz, hogy valaki egészen átalakuljon, bensőleg megtisztuljon, nem külső csoda kell, hanem az, hogy nézzen és lásson a lélek szemével. Most mi is nézni fogunk, nem testi szemmel, nem emberi módon, nézni fogunk a lélek szemével. Nézni fogunk abban a megvilágításban, amelyben a hit, a kegyelem, vagyis Isten világossága világítja meg a dolgokat. S akkor egyszerre más színben látunk mindent. Akkor egyszerre a lelkünkbe hat az, amit a Boldogságos Szűzanya mondott.

MIT IS MONDOTT?

„Nézd az én tövissel koszorúzott szívemet, amelyet a hálátlan emberek minden pillanatban átszűrnak!” Lássuk meg a lélek szemével, hogy a Szűzanyának Szíve fáj, valami szomorúságot okoz neki! Nemcsak egyszerű szomorúságot, hanem nagyon nagy szomorúságot, mert hiszen a *„tövissel átkoszorúzott szív”* igen nagy fájdalmat jelent.

A Boldogságos Szűz földi életében

nem szenvedett vértanú halált, az ő Szívét nem szúrták át, mint az Úr Jézus szentséges Szívét. Szűz Mária nem szenvedett tövissel való koronáztatást és mégis azt mondja: „Nézd az én tövissel koszorúzott Szívemet!” Nyilvánvalóan mást kell látnunk benne, mint a testi életnek tövisét: lelki szomorúságot, lelki szenvedést, amit a Szűzanyának tisztaságos Szíve akkor érez, amikor látja, hogy az emberek Istent megvetik, káromolják, bűneikkel megbántják. A tövis, a szívnek sebe nagyon halványan fejezi ki azt, ami a Szűzanya Szívében történt. Lássuk meg a lélek szemével, mi az, ami a Boldogságos Szűzanya Szívének is nagyon, nagyon fáj!

A hétfájdalmas Szűz tisztelete eléggé el van terjedve az Egyházban s azok, akik a fájdalmas Szűzanyát e címen különös módon tisztelik, nagyon jól tudják, hogy bár nem szenvedett keresztthalált, mégis 7 tör verte át a Szívét, — így szoktuk mondani. E kifejezésnek az az értelme, hogy a Szűzanya elkísérve keresztútján az Úr Jézust, Szívében végigszenvedte a keresztthalál minden gyötrelmét, minden fájdalmát. Amidőn, az Úr Jézust megostorozták,

ez jobban fájt anyai Szívének, mint ahogy fájt magának Jézusnak. Amikor az Úr Jézust tövissel koszorúzták, az a töviskoszorú az ő Szívét előbb szorította össze. Amikor az Úr Jézust keresztrefeszítették, jobban szenvedett, mintha őt magát feszítették volna keresztre. Amikor az Úr szentséges Szívét átdöfték, az a tör előbb okozott a Szűzanya szerető, jóságos édesanyai Szívének mérhetetlen fájdalmat, mint az Úrnak. Ezért tiszteli őt az Egyház a Vértanúk Királynőjének.

VÉRTANÚI SZÍV

Lehetséges-e, hogy Szűz Mária vértanúhalál nélkül is ugyanannyit szenvedett, mintha őt kínozták és feszítették volna a keresztre? Ezt csak az kérdezheti, aki nem ismeri az anyai szív jóságát, szeretetét. Mert az anyai szív együttérez, együttél gyermekével. Ha gyermeke boldog, ha jól megy sora, akkor az édesanya is boldog. De ha gyermekének valami fáj, valami csapás érte, jobban szenved tőle az anyai szív, mint gyermeke. A Szűzanyának Szíve anyai szív, jóságos szív, résztvevő szív, már földi életében is,

még inkább ott fenn az égben, ahol nemcsak a mennynek Királynőjévé rendelte őt Isten, hanem a mi Királynőnké is. S a Boldogságos Szűzanyának ez a résztvevő, jóságos Szíve azért szenved, azért van átdöfve, mert az emberek megbántják az ő isteni Fiát, mert nem szűnnek meg vétkezni s ezzel önmaguk is az örök kárhozat útjára lépnek.

FÁJHAT A SZÍVE OTT IS?

Azonban ez a fájdalom, ami a Szűzanyának Szívében van, nem zavarja meg mennyei örömét, örök boldogságát. Sokszor ébred a kétség, hogyan lehet az, hogy az Úr Jézusnak vagy a Szűzanyának Szíve fáj, holott a mennyországban nincs fájdalom, nincs szenvedés? Bizonyos, olyan szívbeli fájdalom, éles, metsző szenvedés, mint itt szokott lenni, az ott nincsen. Azonban a mennyországban is van sajnálkozás, lelki fájdalom, amikor látják, hogy valaki elkárhozik, amikor látják, hogy valaki a jó Istent bántja és a maga vesztébe rohan. Ne gondoljuk azt, hogy a mennyországban örülnek annak, ha itt a földön vétkeznek az emberek. Az öröm és szomorúság a lélekben is

megvan, nemcsak az érzékben és a szívben. De az Úr Jézus és a Szűzanya Szíve, mint emberi szív is ott van a mennyországban. Csakhogy nem úgy érez, mint a földi életben, mert egészen megdicsőült, mert egészen a szellemnek és a léleknek tulajdonságait vette fel. Van tehát szomorúsága, sajnálkozik, de ez nem rontja meg és nem csökkenti örök boldogságát!

EMBERI SZAVAKBAN BESZÉL

Tehát amikor a Boldogságos Szűzanya így, érzékelhető módon megjelenik, akkor úgy mutatja meg nekünk szívét, hogy a mi gondolkozás- és érzésvilágunkhoz mértén lássuk és felfogjuk: mennyire sajnálkozik és mennyire fájlalja azt a sok bűnt, gonosz-ságot, káromlást, amelyet az emberek elkövetnek. Azokat a kifejezéseket használja, amelyeket mi szoktunk használni, amelyekből meg szoktuk érteni a dolgokat. Mert mi a megdicsőült életnek, a túlvilági életnek magasztos világát és beszédmódját földi fogalmazásokkal megközelíteni nem tudjuk. Ami keveset tudunk, az a kinyilatkoztatásból világos, az Úr Jézus tanított

meg rá. Azt is úgy kellett neki szavakba önteni és elmondani: emberi módon, hogy megértsük, mert isteni módon, úgy, ahogy a túlvilágban van, nem mondhatta el, nem értettük volna meg. Majd meglátjuk akkor, amikor oda mi is eljutunk.

MI FÁJ NEKI?

Ne is azon gondolkozzunk, hogy hogyan fájhat a Szűzanyának Szíve, hanem inkább azon, hogy mi fáj neki! Az fáj neki, hogy az emberek annyi bűnt követnek el és a bűnösök így rohannak a maguk vesztébe, a kárhozatba. Hálátlannak nevezi azokat az embereket, akik vétkeznek, mert az isteni Jóságnak, Szeretetnek adományait hálátlannul visszautasítják.

Azután azt mondja a Szent Szűz: „legalább te igyekezzél megvigasztalni.”

„LEGALÁBB TE!”

Ezt a kifejezést mi már ismerjük. Az Úr Jézus akkor használta legelőször, amikor szentséges Szívét megmutatta Alacoque Szent Margitnak és kérte az engesztelésre: „Legalább te szerezd meg nekem azt az örömet,

hogy amennyire töled telik, kárpótold az emberek hálátlanságát." Most a Szűzanya újra ezt a kifejezést használja: „Legalább te, Lucia vigasztald meg az én anyai Szívemet!"

KEVESEN VAGYUNK!

Hányszor el fog bennünket a kétség, amikor úgy a lelkünkre nehezedik, hogy milyen sokan vannak a gonoszak és milyen kevesen vannak a jók és hogy a rosszak elnyomják a jókat! Ilyenkor elfogja az embert a tehetetlenségnek tudata: mit tehetek én, hiszen olyan kicsi vagyok! Olyan senki vagyok én a nagy tömeghez képest!...

Kedves Testvéreim, sohase panaszkodjunk emiatt! Nézzük csak mennyien vagyunk itt és milyen boldogok vagyunk, hogy ily szép számmal összejöhettünk! Ám újra hallom a kislelkűek sopánkodását: De mi ez ahhoz a sok-sok millió lélekhez, akik az országban élnek. S ha az egész földkerekség bűnöseire gondolunk, még jobban ránehezedik az ember lelkére ez az érzés: kevesen vagyunk!

MENNYI ELÉG?

De az engesztelésnek éppen ez a vi-

gasztalása: nem baj, ha kevesen vagyunk, az se baj, ha egyedül maradunk, „*legalább én*” vigasztalom a Szűzanya Szívét és egyesülve vele vigasztalom az Úr Jézus Szívét! Elszakadhat az egész világ, hűtlen lehet az egész emberiség, legalább egy valaki marad! Legalább te! Valamikor az Ószövetségben, amikor az Úr előre megmondotta, hogy elpusztítja Szodomát és Gomorrát és Ábrahám kérlelni kezdte, akkor az Úr azt mondotta: ha legalább ötven igazat talál, megkegyelmez. Ábrahám félni kezdett és alkudozott: hátha nem lesz ötven!?... Jó, mondta az Úr, legyen negyven! Jaj, hátha nem lesz negyven, mondta Ábrahám, legalább harminc! Ebbe is belement az Úr: jó, legyen harminc, legalább harminc! Megint kétsége támadt a pátriárkának: Jaj, az is sok, legyen csak húsz! És végül megalkudtak tízben. De nem találtak még tíz igaz sem és elpusztult Szodoma és Gomorra!

RAJTAM NE MÚLJÉK!

Látják, most a Boldogságos Szűzanya azt mondja: legalább te, tehát legalább egy! Egész bizonyos, hogy a Szűzanya

a mi lelkünknek is azt mondja: *legalább te!* Én? — Igen! Te! Nem tudjuk, hogy hányan legyenek az engesztelő lelkek most ezekben a vészterhes időkben, amikor bekövetkezett az, amittől a fatimai Madonna vissza akarta tartani az emberiséget! Kitört ez a második háború is, mert nem engesztelték elegen az Urat. Nem tudjuk, hogy *most* vajjon hánynak kellene lenni! Annak a kiválasztott léleknek azt mondta az Úr Jézus: „Ha nem akadnak ebben az országban sokan szentéletű, engesztelő lelkek, akkor ez az ország sem kerüli el Isten igazságos büntetését, ez is el fog pusztulni az áradatban! „Sokan!” Nem tudjuk hányan! De ugye, *ne múlték azon ez a szörnyű katasztrófa, hogy nincs elég engesztelő!* Egyénenként, külön-külön is mindannyian érezzük, hogy a Szűzanya most hozzánk is szól és azt mondja: „*legalább te!*” Ne törődjünk azzal, hogy más jön-e, csatlakozik-e, engesztel-e! Legalább én csatlakozzam, legalább én engeszteljek! Ezért mondja a Szűzanya: „Nézd és lásd meg, hogy mennyire fáj nekem a bűn és a bűnös veszte! Engesztelésseddel legalább te vigasztalj meg engem!”

„NE SÍRJ ÉDESANYÁM!”

De még mást is jelent, hogy a Szűzanya azt mondja: „Legalább te!” E nagy szomorúságban ki tudná a Szűzanyát igazán megvigasztalni? Ki tudna valamit tenni, hogy a Nagyasszony ne legyen szomorú?

Emlékeznek arra a bájos családi jelenetre, amikor az édesanya oly nagy szenvedések között gyötrődik, hogy nem tudja eltitkolni. Meglátja kis gyermeke, nem érti meg, hogy anyuska miért szomorú, miért könnyezik, odamegy, megsimogatja és mondogatja: Ne sírj anyus!... Nem tudja, hogy miért sír, meg sem értené, de odamegy s mivel a gyermeki szeretetnek naív közvetlenségében mást nem tud tenni, hát megsimogatja: Ne sírj anyus!

Úgy szeretnénk ilyenkor elfojtani bánatunkat, hogy a gyermek ne lássa, de amikor az a kis csöppség mondja: „Ne sírj”, nincs lelkierőnk hozzá. Ilyenkor érezzük, mégis van valami nagyon vigasztaló abban, hogy a kicsiny gyermek odahúzódik az édesanyjához, megsimogatja arcát és azt mondja: „Ne sírj édesanyám!” Van

valami a gyengéd gyermeki szeretetben, együttérzésben, odaadásban, ami jól esik, ami megvigasztal. A Boldogságos Szűzanya azt kívánja, hogy legyünk mi is ilyen jó gyermekek, akik hozzá húzódnak és ha mást nem is tudunk tenni, legalább azt mondjuk neki: ne szomorkodjék!

NE SZOMORITSUK MEG ÖT!

Legalább mi ne okozzunk neki szomorúságot. Legalább te!... Legalább én!... Legalább mi, soha ne okozzunk szomorúságot neki. Legyen életünk olyan, hogy a Szűzanya örömét találja bennünk. Ha szomorúságot okoz neki ezer és ezer, millió és millió ember itt a földön, legalább néhány olyan jó gyermeke legyen a Szűzanyának, aki együtt érez vele és elkerül mindent, amivel megszomoríthatná őt. „Együtt-érezni”... látják Testvérek, ez az engesztelés pszichológiája, lélektana! Csak az tud igazán engesztelni, aki együtt-érez a Szűzanyával és vele egyesülve az Úr Jézussal, aki érzi azt, hogy ez most fájdalom, ez most szomorúság a Szűzanyának, ez szomorúság az Úr Jézus Szívének. Aki ezt nem látja a lé-

lek szemével és nem érzi melegen
éző szívével, az lélek nélkül vezekel,
lélek nélkül engesztel. Annál az en-
gesztelés külsőség, melyből hiányzik a
benső tartalom és a lélek. A Boldog-
ságos Szűzanyát megvigasztalni csak
úgy lehet, ha együtt érziünk vele!

ENGESZTELNI!

Együtt érezni Máriával! Az együtt-
ézésből nemcsak vigasztalás fakad.
Nemcsak azt súgja nekünk a Szűzanya,
hogy egy-két szóval vigasztaljuk meg
öt, mint az a kis gyermek anyuskáját:
Ne szomorkodj Szűzanya, szeretünk
azok helyett, akik nem szeretnek, hűek
leszünk hozzád és az Úr Jézushoz azok
helyett, akik rosszak! Mi majd össze-
forrunk Istennel és éljük az istenfiúi
életet azok helyett, akik elszakadtak
tőle; mi majd tisztán élünk, osztatlanul
odaadjuk szívünket Istennek azok he-
lyett, akik elmerülnek az érzékiség
fertőjében; mi majd szeretni fogjuk az
Urat azok helyett, akik gyűlölködnek
Istennel és az emberekkel.

Tehát látják: a vigasztalásból önként
következik az engesztelés, az elégtétel.

ELÉGTÉTELT NYUJTANI!

Elégtételt nyújtani a bűnért és bűnösök helyett mi nem vagyunk képesek, mert hiszen elegendő elégtételt nyújtani a megsértett isteni Fölségnek csakis az isteni Üdvözítő tudott. Hiszen azért jött közénk az Úr Jézus, azért egyesítette az isteni és emberi természetet, mert ember vétkezett, embernek kellett elégtételt nyújtani, de mert Istent sértett meg, azért ennek az elégtételnek végtelennek kellett lennie. A véges ember sohasem tudott volna elegendő elégtételt nyújtani, erre csak Ő volt képes.

VÉGTELEN ÉRTÉKŰ ENGESZTELÉS

Amikor mi önmagunkat, önmegtagadásainkat, egyéb vezeklésünket felajánljuk engesztelésül, a Szűzanyával és a Szűzanya által, akkor mi engesztelésünket egyesítjük az Úr Jézus engesztelő áldozatával, mert enélkül engesztelni hathatósan nem tudnánk, enélkül elégtételt nyújtani a bűnökért nem lehetne. Hiába vezekelnénk, hiába vennők magunkra az összes elképzelhető szenvedéseket, hiába adnók oda életünket és vérünket, mindez nem

volna elegendő csak egyetlen egy súlyos bűnért sem. Sőt, egyetlen bocsánatos bűnnek a kiengesztelésére sem. Azt mondja a Boldogságos Szűzanya: „*legalább te*”, mert ha akárki életét, szívét, lelkét engesztelésül, vezeklésül önként odaadja és egyesíti az Úr Jézus Szívének engesztelésével, akkor annak a gyarló emberi engesztelésnek, elégtételnek értéke olyan nagyra növekedik, amekkora értékű magának Krisztusnak áldozata. Az pedig végtelen értékű. Akkor elég ha *legalább egy* valaki tud engesztelni úgy, hogy Istennek tetsző áldozat legyen az ő engesztelése.

Az Ószövetségben ez nem volt lehetséges, de az Újszövetségben, Krisztus áldozatával egyesülve, igen lehetséges. A Boldogságos Szűzanya azért toboroz engesztelőket, hogy *legalább egy valaki* legyen, aki szívből engesztel!

AZ ENGESZTELÉS GYAKORLATAI

Hogy ez az engesztelés ne legyen olyan elérhetetlen, ne legyen olyan hihetetlen nehéz, azért a Szűzanya megmondta egész határozottan: mit tegyünk. A fatimai jelenésekben az engesztelés

gyakorlatai közül a Boldogságos Szűzanya kettőt említett. Az egyik, amit mind a hat jelenéskor sürgetett, hogy imádkozzuk el a szentolvasót naponta engesztelésül. Ezt át is elmékedtük a lelkigyakorlatban. A másik pedig az volt, hogy egyesüljünk az engesztelő Szűzanyával a hó első szombatján, vagyis a mi engesztelésünket kapcsoljuk össze a Jézus Szíve engeszteléssel. Mert a Jézus Szíve-péntekét, az első pénteket az egész földkerekségen minden buzgó és jó lélek engesztelésül el szokta végezni. A Szűzanya azt kívánja, hogy az első szombatot is csatoljuk hozzá engesztelésül és hogy engeszteljük övele. Az 1925. évben történt jelenéskor a Szűzanya egy harmadik gyakorlatot kívánt: öt egymás után következő első szombaton éppenúgy, mint a nagykilenced első péntekén, engeszteljük vele egyesülve. Ezen az öt első szombaton gyónást, áldozást, rózsafüzért és legalább 15 perces elmékedést végezzünk, engesztelésből.

ELMÉLKEDJÜNK!

Figyeljük csak meg, hogy írja körül a Szűzanya az elmékedést! Azt mond-

ja: „Kísérjenek el engem 15 percen át elmélkedve a rózsafüzér titkain azon célból, hogy engesztelő elégtételt nyujtsanak.”

Kedves jó Testvéreim, itt egy kicsit meg kell állnunk! Az elmélkedésről előző lelkigyakorlatainkban is csak futólag emlékeztünk meg, most vegyük egy kicsit bővebben!

Hogy is kezdte a Szűzanya ennél a jelenésnél? Azt mondta: „Nézd!” Ha nézni akarunk, valamit látni a lélek szemével, akkor elmélkedünk. A lelki életben előbbre jutni, tökéletesedni nem lehetséges, csakis elmélkedéssel. A Szűzanya azt akarja, hogy ne csak egyszerűen tartózkodjunk a bűntől, hanem kapcsoljuk be az engesztelés művébe a magasabb lelkiségre való törekvést is, és ehhez az elmélkedés eszközét is használjuk.

HOGYAN ELMÉLKEDJÜNK?

A Boldogságos Szűzanya kedves kifejezést használ: „kísérjenek el engem a rózsafüzér titkain”. Tehát elmélkedünk a rózsafüzér titkain, amelyek tulajdonképpen a Szűzanya életének a mozzanatait, Szívének a legnagyobb

örömét, boldogságát és szomorúságát foglalják össze. Olyképpen elmélkedjünk, hogy elkísérjük a Szűzanyát a titkokon keresztül.

Az intenzívebb lelkiélet szempontjából nagyon fontos, hogy megtanuljunk elmélkedni, megtanuljuk látni a Szűzanyát, elkísérni őt a rózsafüzér titkain keresztül. A rekollekció is azért van, hogy megtanuljunk elmélkedni. A rekollekciós jófeltételek között első dolog, amit mindig meg kell vizsgálnunk, az, hogy vajjon elmélkedtünk-e az elmúlt időben, mert ez a gyakorlat fokmérője a lelki életnek, a lelki elmélyülésnek.

CSEND, MAGÁBASZÁLLÁS!

Elmélkedni annyit jelent, mint a jó Istennel találkozni, ránézni, beszélni vele, meghallgatni, amit ő mond és kérdezni tőle olyasmit, amit még nem tudunk, de szeretnénk tudni és látni.

Ahhoz, hogy jól tudjunk elmélkedni, ki kell nyitni a lélek szemét, el kell homályosulni, meg kell semmisülni számunkra a külső világnak. Ehhez pedig csend, magábaszállás kell. A lélek magánya az elmélkedés megszentelt perce, amikor a lélek magába-

száll, Istennel akar lenni és senki mással. Nem akar hallani mást és nem akar látni mást, csak Istent és azt, ami Istenhez vezet. Végezzük az elmélkedést úgy, hogy szakítsuk ki magunkat a világ ölelő karjaiból, szórakozásaiból, lármájából. Vonuljunk vissza a lélek magányába, hogy semmi ne vonjon el bennünket a Szűzanyától.

NÉZZÜNK REÁ!

Amikor aztán találkozunk lélekben a Szűzanyával, először is nézzünk rá! Nem sikerül az elmélkedés, ha nem nézünk rá. Ha behunyjuk a szemünket, nem látunk, hiába süt a nap. A lelki életben is így van, ha az elmélkedésben nem megy a dolog, azért nem megy, mert nem látunk. És miért nem látunk? Mert nem nézünk! Hogyan kell nézni a lelki életben? A lélek szemével! A jó Isten, a Szűzanya jelenlétébe kell helyezni magunkat! Miért kell „helyezni”? Nem vagyuk-e mindig Isten jelenlétében? Igen, ott vagyunk, csak a tudatunkban nincs meg! A Szűzanya ott van velünk és bennünk, ha igazán egyesülve élünk vele. Csak a tudatunkban nincs. Az elmélkedés pedig nem más, mint ennek a dolognak az

átélése. Isten életében részesedem, Isten bennem van és én ő benne, csak ezt át kell vinni a tudatunkba. Amikor ez a tudatomban van, akkor már látom azt, amiről elmélkedni akarok. Szívvel, lélekkel mondjuk a rózsafüzért, ha látjuk a lélek szemével Máriát és követjük őt a titkokon keresztül, ahogy ő akarja és kívánja. — Így megelevenedik lelki szemeink előtt alakja, élete. Lélekben látom őt, amint első adorálója az isteni Kisdednek, amint fogadja a napkeleti bölcseket. Látom lélekben és hallom is, amit mond.

ISTENI KEGYELEM MŰVE

Ha más igazságról elmélkedem, annak az igazságnak kapcsán mindig a jó Istent, a Boldogságos Szűzanyát állítom a tudatomba. Nem is annyira a jó Istent állítom oda, hanem a tudatomat állítom oda a jó Istenhez. Megnyitom a tudatomat és a lélek szemét. Ehhez isteni kegyelem kell, azért kell imádkozni a Szentlélekhez, hogy segítsen meg. Az elmélkedés mindig a jó Isten kegyelmével és annak felhasználásával lehetséges. Ha nem használjuk fel a kegyelmet, elmélkedésünk nem sikerül.

rül, ellenben ha jól felhasználjuk, akkor Isten mindig többet és többet ad kegyelméből, mindig nagyobb és nagyobb világosságot juttat világosságából. Minél nagyobb fény áraszt el, annál jobban leköti lelkünket, annál több lelki táplálékot találunk az elmélkedésben.

SZEMLÉLŐDÉS

Az elmélkedésben vannak fokozatok. A Szűzanya az elmélkedés kapcsán mindig jobban és jobban visz bennünket Istenhez közelebb, azzal, hogy több kegyelmet, több világosságot juttat a léleknek. Ez a világosság nemcsak az értelmünket világosítja meg, hanem szívünket is, akaratunkat is. Az egész lélek benne él, mert egészen leköt bennünket. Ekkor már szemlélődik a lélek. A szemlélődés magasabb fokán a jó Isten kegyelme annyira birtokába veszi a lelket, hogy az elfelejtkezik arról, ami körülötte van, egészen leköti Isten, Istennek fölséges igazsága. Akkor igazán nem érdekel már semmi más. A lélek csak készségesen nyújtja, adja magát, hogy befogadja a kegyelmet, a világosságot, azt a ráható isteni erőt,

ami felemeli és Istenhez köti őt egészen. Ez az elmélkedés legmagasabb fokozata, amelyben olyan erővel zúdul rá, olyan erővel hat rá az isteni kegyelem, mint a Niagara vízesése, mindent magával sodor, a lelket is, a képességeit is. Úgy látszik, mintha nem is élne már a földön. A jó Isten megengedi, hogy ne használja értelmét, eszét, ne okoskodjék, ne a képzelete dolgozzék benne, hanem az isteni kegyelmet alázatos lélekkel fogadja, ahhoz igazodjék, engedje, hogy a jó Isten kegyelme átalakítsa a maga hasonlatosságára.

A Boldogságos Szűzanya sokakat segít az elmélkedés legmagasabb fokára, akik nagyon szeretik őt, akik a földi életben nem az érzékiek és a földiek után futkosnak, hanem akik a lelkiekben keresik a legfőbb örömeiket és boldogságukat.

A MAGASSÁGOK ÚTJA

Pieter van der Meer, ragyogó tollú holland író: *Das weisse Paradies* c. művében leírta beszélgetését karthauzivá lett barátjával, aki egykor messze járt Istentől, vele együtt. S az egykori jóbarát elmondja neki mi az, ami tartalommal tölti be mindennapi, kar-

thauzi életüket. Egész nap hallgatnak, a legszigorúbb vezeklésben és engesztelésben, önmehtagadásban élnek, egész életük nem kifelé, hanem befelé, a szemlélődésre van beállítva. Miben találhatnak örömet és kárpótlást? A szemlélődő életben. Van der Meer leírja, hogy a szemlélődés kapcsán hogyan mélyül el a lélek, amikor Istenre néz, amikor kezdi látni Istent. Azután mindig magasabbra száll és jobban látja őt. Mihelyest jobban látja, egész lelke, szíve megtelik valami földöntúli érzéssel, olyannal, amelyet soha nem is éreztünk, amikor a bűn útjain jártunk. Minél magasabbra jut a lélek a szemlélődés, az Istenben való elmélyülés, elmerülés útján, annál többet lát ebből a természetfölötti világosságból. Nemcsak világosságot, hanem leírhatatlan, kimondhatatlan boldogságot élünk ilyenkor. De ez a lelki felemelkedés sokszor a legnagyobb szenvedést okozza, mint a legnagyobb kín, mint a legnagyobb sebek: mintha vagdálnák az embert, de csak azért, mert úgy eltölti az Isten fönségének, az Isten szépségének, az Isten tökéletességének szemlélete és látása, hogy a maga gyarlóságát, gyengeségét még jobban

látja s ez jobban fáj neki, mint valamikor a legsúlyosabb bűnök. Úgy érzi a lélek ilyenkor, hogy meg kell semmisülni Isten színe előtt, mert nem lehet ott megjelenni a tökéletlenség legkisebb foltjával, makulájával sem. Az isteni kegyelem mindig jobban tisztítja, reszeli, kitépi emberi mivoltából, átalakítja lelkét és így a szenvedések útján Isten lassankint egészen fölemeli magához. Így jut el a lélek az Istennel való teljes, tökéletes egyesüléshez, ami itt a földön elérhető.

IDE VEZET A SZÜZANYA!

Ide vezeti a Boldogságos Szűzanya azokat, akik utána mennek és nem állnak meg, amikor kissé magasabbra akarja emelni őket az elmélkedés kapcsán. Menjünk csak a Szűzanya után, kísérjük el őt a rózsafűzér titkain át! E titkokon elmélkedve mindig magasabbra jutunk, mindig többet és többet látunk meg belőle. Akkor megértjük, hogy a Szűzanyával élő szemlélődő léleknek nem kell már a földi életből semmi, senki, még az se, amit mi szükségesnek tartunk. Csak azt akarja látni és élvezni, ami Isten.

Miért mondtam el mindezt? Azért, hogy lássák milyen magaslatok, milyen szédítő, fönséges lelki emelkedések várnak az emberre, ha követni kezdi a Szűzanyát, ha kezd engesztelni, együttérezni a Szűzanyával. Akkor eltörpül a földi élet, olyan mindegy, ami itt történik! Akkor megértjük azokat, akik mindent odaadnak, csak többet bírjanak már itt a földön Istenből.

SZERESSÜK AZ ELMÉLKEDÉST!

Ennek a rekollekciónak ez legyen egyik kegyelmi gyümölcse, hogy megszeretjük az elmélkedést, beiktatjuk a napirendünkbe, életrendünkbe, de legalább annyit tegyünk, amennyit a Szűzanya kíván, hogy őt első szombatton keresztül egy kicsit elkísérjük őt elmélkedve a rózsafüzér titkain. Ha tovább akar vinni más napokon is, ha magasabbra akar szállni velünk az elmélkedés, szemlélődés lépcsőfokán, föl Istenhez, ne tegyünk úgy mint a kis gyermek, aki a hegycsúcsra már nem bír felmenni és siránkozik. Vegyünk erőt magunkon, kövessük a Szűzanyát, emelkedjünk még magasabbra! Látni fogjuk, hogy az elmélkedésben olyan

sok lelki világosságot, erényt kapunk, a szív és lélek olyan kimondhatatlan boldogságában lesz részünk, hogyha az egész világ minden földi örömét és boldogságát nekünk adnák egyszerre, az is kicsi és csekély volna hozzá képest!

MAGASABBRÁ SZÁLLJUNK!

A Boldogságos Szűzanya azt akarja, hogy akik engesztelni akarnak, magasabbra szálljanak! Ne felejtsék, hogy az elmélkedés kapcsán tudunk magasabbra és magasabbra emelkedni Istenhez, beletekinteni az örök hazába, annak titkaiba! Így tudunk többet és többet a mennyország örömeiből már itt a földön is szívünkbe, lelkünkbe fogadni.

Ehhez a boldogsághoz akar elvezetni minket a Szűzanya az engesztelő elmélkedés, szemlélődés útján!

„ . . . *Ad Jesum!*“

SZÜZ MÁRIÁVAL BESZÉLGETTÜNK

Elvezet bennünket a betlehemi csillag a kicsiny Jézus jászolához. Megállapodott a hely fölött, ahol Ő vala s amikor lélekben beléptünk, legnagyobb meglepetésünkre az Anya fogadott... Azt mondta, várjunk egy kicsit, alszik a Gyermekek! Majd ha felébred, akkor beszélgethetünk Vele is. Addig a Szűzanyával töltöttük el az időnkét... Elmult ez a rekollekciós nap is, itt vagyunk az utolsó elmélkedésnél. Még egy rövid ájtatosságot végzünk, azután megint megyünk haza, az élet forgatagába, elbúcsúzunk a kicsi Jézustól.

A SZÜZANYA SZEREPE

Ez a Szűzanya szerepe: előkészít bennünket arra, hogy tudjunk beszélgetni a kicsiny Jézussal, megtanít az Úr Jézus nyelvén beszélni. Amikor

megtanultuk már a szeretet nyelvét,
akkor Hozzá vezet bennünket.

*SZENT JÓZSEFNEK NYUJTJA A
GYERMEKET!*

Igy tett a Szűzanya ott, az első karácsonykör, az első vízkereszt ünnepén is. Először nyújtotta a kicsiny Jézust annak, aki a Szűzanyához legközelebb állt itt a földön, Szent Józsefnek, a tisztaságos, igaz férfiúnak, aki támasza volt, aki megosztotta vele életét, akit a jó Isten azért rendelt melléje, hogy védője, segítője és öre legyen a Szentesaládnak.

Ebből is megismerjük azt, hogy a Szűzanya elsősorban azokhoz a lelkekhez fordul, azoknak a lelkeknek adja először a kis Jézust, akik tiszta életükkel, osztatlan szívükkel legközelebb állnak hozzá. Ezek részesülnek előnyben a Szűzanyánál, ezek a kedvencek! Igen! Vannak a Szűzanyának is kedvencei! Kongreganisták, vagy Szívgárdisták, Jézus Szíve Szövetségben, Actio Catholicá-ban, Oltáregyesületben buzgólkodó lelkek, akik tiszták, akik igazán szeretik a Szűzanyát, a kis Jézust; akik vágyódnak utána, akik az engesz-

telés apostolai. Nos hát, ezek kapják először a Szűzanyától a kicsiny Jézust, ezek állnak az ő Szívéhez a legközelebb!

EGYSZERŰ PÁSZTOROK

Jöttek azután egyszerű pásztorok is. Egyszerű, igénytelen lelkek, s a Szűzanya nem rejtette el előlük sem Jézust! Odaadta nekik is...! Azok a szurtos, piszkos kis pásztorgyermek is megölelhatték a kicsi Jézust, dajkálhatták, kedveskedhettek neki.

Vannak lelkek, akik olyanok, mint ezek a kis pásztorok: mosdatlanok, szurtosak, mocskosak, de szeretnének megtisztulni, s azért jönnek lelkigyakorlatra, rekollekcióra, hogy a Boldogságos Szűzanya mutassa meg nekik a kis Jézust, segítse őket ahhoz, hogy a lelkük szebb és rendezettebb legyen. Tökéletes bűnbánók ezek s a Szűzanya szereti őket, odavezeti a jászolhoz és adja nekik is az Úr Jézust.

NAPKELETI BÖLCSEK

Azután jönnek bölcsek is napkeletről, fényes, hatalmas kísérettel, gazdag ajándékokkal. A hatalomnak és tudó-

mánynak képviselői nem részesülnek előnyben. A bűnbánó és a tiszta lelkek hamarabb megtalálják a Szűzanyát, ezeknek hamarabb adja a kicsiny Jézust. De azért ők sincsenek kizárva a Szűzanya szeretetéből. Nekik is oda-nyújtja szent Fiát. Az értelemnek, a hatalomnak, a kultúrának hódolata is kedves az Isten előtt.

NINCS MINDENNEK VÉGE

Azt hisszük talán, hogy ezzel azután vége is van a Vízkereszt ünnepének?! Eltűnik a csillag, visszavonulnak a bölcsek, a pásztorok is nyájuk után sietnek, s ezzel az ünnep befejeződött! Nem, Testvéreim! Az igazi ünnep csak most kezdődik! Most gyullad ki igazán a betlehemi csillag fénye, most kezdődik az igazi betlehemjárás...! Most kezdődik a Szűzanya igazi szerepe, hogy minden lelket elvezessen az Úr Jézushoz, minden léleknek adja az isteni Üdvözítőt!

MÁRIA SZIVÉNEK TISZTELETE

Igen! Ez a célja a Szűzanya Szeplőtelen Szíve tiszteletének mindig, de különösen napjainkban! Minden lelket

oda akar vezetni az Úr Jézushoz. Az ő Szeplőtelen Szívének az a küldetése, hogy megszeressék. Szeretetével kapcsolja magához a lelkeket és odavigye őket az isteni Szívhez, ahonnan Ő is merítette az istenszeretetet, tisztaságot és erényességet.

MEGINDUL A BETLEHEMJÁRÁS

Mikor ez a nagy betlehemjárás megindul, ott látjuk a választottakat, azokat a lelkeket, akik olyan tiszták voltak, mint Szent József, olyan egyszerűek és bűnbánók, mint a pásztorok, olyan alázatosan kultúremberek, mint a napkeleti bölcsek. Ilyen volt Szent Antal, aki egy missziós útja alkalmával kénytelen volt megszállni egy ismerős családnál. Éjnek idején csodálatos fény áradt ki az ajtó résein át szobájából. Nézték, hogy mi lehet az oka a szokatlan fényességnek, s csodálkozva látják, hogy Szent Antal kezében tartja a kis Jézust! Kezében tartja... öleli és dajkálja...

„DAJKÁLD, MEG MEGNŐ!”

Hányszor ismétlődik meg Le Clerc Alexiának, az iskolanővérek alapítónőjének csodája, akinek a Szűzanya oda-

adta a kis Jézust, mondván: „Dajkáld, míg megnő!” Alexia felismerte hivatását: dajkálni, gondozni, nevelni a kicsi Jézust azokban a gyermekekben, akiket a jó Isten reábíz.

A nevelő, a pedagógus örökszép hivatása kiszolgálni mindegyik gyermekben a kicsiny Jézust, amíg felnő. Az édesanyák hivatása a kis Jézust dajkálni gyermekeikben, s mindazok, akikre lélek van bízva, mintegy az Úr Jézust dajkálják, addig, amíg szükség van rájuk.

FORRJON EGYBE A KÉT SZÍV!

Hányszor ismétlődik meg, hogy azután az Úr maga jön, fölségével, nagyságával és kitarja keblét, megmutatja a szeretet örök forrását. Azt a forrást, ahonnan a Boldogságos Szűzanya Szíve is merítette szeretetét, tisztaságát, érnységét.

Igen! A Szűzanya mindannyiunkat az Úr Jézus Szívéhez akar vezetni. Szeplőtelen Szívének csak az a vágya, hogy eljuttasson bennünket az Úr Jézus Szívéhez és amikor odávit már, akkor visszavonul. Hagyja, hogy egybeforrjon két szív. Az Úr Jézus isteni Szíve és az én emberszívem!

SZIVÜNKET KÉRI!

Mindegyikünkkel ugyanez történik. Az Úr Jézus jön és kéri szívünket, kéri a szeretetünket, kéri odaadásunkat, kéri minden vágyódásunkat, minden kívánságunkat, hogy ne legyen más, amit szeressünk és ami után vágyódjunk, ne legyen más kívánságunk, mint csak az ő Szíve, a szeretetnek, az örömmek, a boldogságnak ez a kimeríthetetlen forrása!

CSODÁBAN RÉSZESEDIK!

Igen, ez minden lélekkel megtörténik, ha nem is olyan csodálatosan, látomásban, mint Alacoque Szent Margittal; de valóságosan, lélekben és kegyelemben: velünk is. Az Úr Jézus kívánja a szívünket és elrejtí az ő Szívébe, azután ismét kiveszi abból, mint parányi tűzlángot, úgy mint Alacoque Szent Margittal tette. Szeretetének kicsi szikrájává alakítja át szívünket, szeretetünket!

Aki a kegyelemben él és a Szűzanyának hűséges gyermeke, az nagy csodában részesedik. Nemcsak a szíve, hanem egész emberi mivolta átalakul az Úr Jézus Szívében... Átalakul, átizzódik,

áthevül... tüzlánggá, szeretetlánggá válik...! Az Úr Jézus Szívének szeretete nemcsak az érzelemnek lángolása, hanem Isten szeretetének tüze. Olyan, mint a pünkösdi tüzes láng, a Szentlélek, a testetlen Szeretet...! A Szentlélek tüzeiben izzódik át a lélek, amikor az Úr Jézus Szívében, mint égő tűzkozóban elmerül.

CHARITAS

Már a megszentelő malaszt állapota is azt jelenti, hogy Isten életében részesedünk s kapjuk Isten szeretetét. Hogy ezt a szeretetet össze ne tévesszük az emberi szív múltó, változó lángolásával, charitasnak nevezzük. Magyarban nincs külön kifejezésünk rá. A charitas olyan szeretet, amely egészen lelki, egészen természetfölötti, egészen isteni, mert hiszen maga Isten.

Csoda-e, hogyha nagy tűzben úgy átizzódik a vas, hogy kiég belőle minden salak, s olyanná válik maga is, mint a tűzkohó?!... Hányszor elnézzük azt a piszkos kis vasat, amit beleteszünk a tűzbe, s eltűnik feketesége, kormossága, hidegsége, s lassankint maga is olyanná válik, mint a lúz, amibe beletettük. Így változik meg az

ember szíve is, amikor az Úr Jézus Szívében elmerül. Abban az izzó lángtengerben, mely egészen átalakítja Isten szeretetében. A charitas azután többé nem hagy nyugtot. Ez a szeretet az élő Isten élete bennünk, a Szentléleknek lobogása, élete, melyről Szent Pál apostol azt mondja: „Charitas Christi urget nos!” (Kor. II. 5, 14.) „Isten szeretete sürget minket.” Sürget és ösztönöz, hogy mindig többet és többet tegyünk, mindig jobban és jobban átalakuljunk Istenben és Istenért, hogy mindig tökéletesebben átadjuk magunkat Istennek, aki Jézus Szívének szeretetén keresztül adja magát nekünk. Igen, ez a szeretet szívünkbe jó, azonnal átalakítja azt, kiéget belőlünk minden salakot, tökéletlenséget, emberi gyarlóságot, azután megkezd bennünk isteni működését, isteni életét. Úgy átalakul az életünk, hogy lassankint megszűnik emberi élet lenni, egészen Isten életébe olvad bele. Ekkor: „Élek, pedig már nem én, hanem Krisztus él bennem!” (Gal. 2, 20.) „Számomra az élet: Krisztus.” (Fil. 1, 21.)

Az Úr Jézus Krisztus él bennünk. Szentséges Szívének szeretetlángjával jön hozzánk, sürget, hogy mindig jobban és jobban átalakuljunk és szentséges Szívének minden tulajdonsága, minden isteni erénye kialakuljon bennünk. Hogyha híján vagyunk a tökéletességnek, valamely erénynek, vessük bele magunkat Jézus Szívébe, az ő Szívének szeretetlángjába! Ő kiégeti belőlünk a tökéletlenséget és hozza magával azt az erényt, melynek anyyira érezzük a hiányát. Ha odavetjük magunkat az ő szelíd és alázatos Szívébe, az ő alázatossága egyszerre átalakít bennünket. Ha indulatosak, haragosak vagyunk, az ő szelídsége fog bennünket átformálni. Akármilyen emberi szenvedély ütközik ki bennünk, az Úr kiégeti belőlünk és átalakít bennünket az ő Szíve szerint. Ezt a lelki átalakulást, ezt a lelki átváltozást olyan gyönyörűen mondja el maga az Úr egy választott léleknek: Menendez Jozefának, a *Szeretet-szózatában*.

„ENGEDD, HOGY NAGGYA
LEGYEK BENNED!”

„Engedd, hogy naggyá legyek benned. Az én nagyságom majd elfoglalja a te kicsinységed helyét!” Engedd, engedd, ne húzódj vissza! Ne tartózkodjál tőlem, hanem engedd, hogy én a te szívedbe térjek, én téged elfoglaljalak, hogy a te kicsinységed helyét az én nagyságom töltsse be! Lassankint úgy átalakuljak benned, hogy naggyá legyek! Eddig olyan kis helyet engedél a szívedben, lelkedben nekém, hogy egészen kicsivé zsugorodtam! Most engedd, hogy naggyá legyek! Engedd, hogy az én Szívem kifejlődjék benned, engedd, hogy az én Szívem isteni tökéletessége, nagysága, isteni ereje győzze le a te gyarlóságodat, a te gyöngeségedet, tökéletlenségedet! Engedd, hogy kifejlődhessen benned az én nagyságom, erőm és tökéletességem!

„MI KETTEN!...”

„Mi ketten mindig együtt dolgozunk!” Mi ketten: te és én. — A lélek és az Úr, az én szívem és az Úr Jézus Szíve! Mi ketten mindig együtt fogunk

dolgozni az életben, az engesztelés igájában, Isten szolgálatában, az élet minden vonalán. Nem vagyunk egyedül, nem maradunk egyedül. Nem magára hagyatott a mi lelkünk. — Annyiszor sóhajtozunk, panaszkodunk, hogy olyan nagyon elhagyatottnak érezzük magunkat lélekben! Mindenki elhagyott! Van-
nak barátaink, ismerőseink, van csalá-
dunk és mégis olyan hihetetlenül egye-
dül maradtunk! „Mi ketten — mondja
az Úr Jézus — mindig együtt dolgo-
zunk!” Mi: én és te, mindig együtt
élünk, a te szívedben mindig az én
Szívem dobban, a te szívednek a sze-
retetében mindig az én szeretetem,
mindig az én Szívem szeretete lángol
és lobog! Mi ketten... A Boldogságos
Szűzanya azt akarja, hogy ne ő fog-
lalja el végül a lelkünket, hanem majd
átad bennünket az ő Fiának, odaadja
nekünk az Úr Jézust, hogy dajkáljuk,
hogy egyesüljünk Vele. Egybeforrjon a
szívünk, beledobjuk magunkat az ő
Szívének tűzkohójába és „mi ketten”,
az Úr és én, mindig együtt élünk és
dolgozunk.

„*BENNED ÉLEK!*”

Az Úr Jézus folytatja: „*Én majd*

benned élek és te énbennem fogsz élni a lelkekért!” — Igen, Testvéreim! Így élünk együtt az Úr Szívével, úgy, hogy az Úr Jézus bennünk él. Érezzük, hogy ez mit jelent?! Bennem él az Úr Jézus, az ő Szíve bennem dobog, bennem szeret, bennem áld, bennem árasztja ki az ő isteni tüzét, az ő isteni melegét, szeretetét! Nemcsak azt jelenti, hogy nem vagyok egyedül, nemcsak azt, hogy együtt dolgozunk Vele, hanem, hogy *bennem* él. Milyen lehet Isten élete, az Úr Jézus élete, milyen lehet a Szent Szívnek élete bennem?

Előző elmélkedésünkben arról volt szó, hogy elmélkedjük át, nézzük, lássuk Isten életét. Most már nemcsak ismerjük, hanem éljük — itt éljük önmagunkban. „Bennem” él az Úr Jézus, én hordozom őt, akárhová megyek, nem én élek, hanem ő él énbennem, isteni és emberi életével. Szívének minden érzelme, minden vágyódása, minden fájdalma, minden szomorúsága, minden vigasza itt van bennem. Az én szívemben az Úr Jézus Szívének az élete! S azt kívánja, hogy én pedig őbenne éljek. Az én életem, vágyam, gondolatom, kívánságom, törekvésem, vigasztalásom mind-mind benne éljen.

Az ő Szívében, az ő szeretetében oldódik föl az én szívem és az én szeretetem. Az ő erényeiben oldódik föl az én erényességem. Sőt még hibáim is merüljenek el benne. Majd megtisztítja szívemet, betölti a maga erényeivel, tökéletességével pótolja azt, ami bennem nincs meg!

MINDENT JÉZUS SZÍVE TESZ!

„Mindent az én Szívem tesz majd — mondja az Úr. — Irgalmasságom cselekedni fog és szeretetem megsemmisíti lényedet.”

Mindent az Úr Jézus Szíve tesz majd énbennem. „Élek én, de már nem én, hanem él bennem Krisztus.” Mindent az Úr tesz bennem. Az én imádságom már nem az én imádságom: Krisztus imádkozik bennem. Az én munkám már nem az én munkám: Krisztus munkája bennem, Krisztus dolgozik bennem. Az én szenvedésem már nem az én szenvedésem, mert Krisztus él és szenved bennem. Üldöznek, de nem engem üldöznek, Krisztust üldözik bennem. Még amikor pihennem kell, szórakozást kell megengednem magamnak, hogy kicsit felfrissüljön szerveze-

len, lelkem, testem, akkor is Krisztus él bennem, Krisztus pihen bennem, Krisztus fogadja el az életnek ezt a felfrissítését, amit a szórakozás jelent. Az ő irgalmassága cselekszik énbennem. Az én szándékom, tökéletességem, tisztaságom, jóságom az ő irgalmassága, az ő jósága, az ő szeretete — bennem. Az ő irgalmasságának, az ő jóságának, az ő szeretetének vagyok én élő hirdetője és tanúja. Ne sópánkodjunk, ne sajnálkozzunk: „Jaj, hát bűnös vagyok, a bűn útján jártam sokáig, most nem vagyok méltó arra, hogy az Úr lehajoljon hozzám!” Ne mondjuk azt, amit Szent Péter mondott: „Menj ki tőlem, mert bűnös ember vagyok, Uram!” (Lk. 5, 8.) Hanem ezt: „Uram, a te irgalmasságod cselekedjék bennem és semmisítse meg az én lényemet!” Mert az, mondotta az Úr: „Szeretetem megsemmisíti lényedet!” Nem úgy, hogy „én” létezzem, hanem úgy, mint Szent Pál mondja, hogy ne én éljek, hanem éljen bennem Krisztus!

*MIKOR SEMMISÜL MEG BENNEM
AZ „ÉN”?*

Mikor semmisülök így meg, mikor szűnik meg az én lényem teljesen,

hogy már csak Krisztus éljen és ne én többé? — Akkor, amikor már nem én leszek a középpont. Akkor, amikor már nem magamhoz irányítom az élet minden vonatkozását. Amikor már nem az önszeretet beszél belőlem, az az érzékeny önszeretet, melyet olyan könnyen lehet megsérteni, ha csak távolról is érinti valaki az érdekeit. Mely azonnal lázad és megsértődik, ha nem ismerik el munkáját és érdemeit, ha valami tiszteletlen szót mondanak. Azt szoktuk ilyenkor mondani, hogy ellenszenv dolgozik bennünk. Nem! Az „én”, a bálványozott „én”-ünk szólal meg ilyenkor! Engedjük, hogy az Úr szeretete megsemmisítse énünket. Ha nem tudjuk legyőzni ellenszenvünket, adjuk át magunkat az ő irgalmának, az ő Szívének, majd ő legyőzi, megsemmisíti bennünk! Elhithetjük, hogy ha az Úr Jézus Szíve élne bennünk, megsemmisítené bálványunkat lelkünkben! — Akkor nem lenne többé érzékenység, ellenszenv, nem lenne kapzsiság, irigység, hiúság, érzékiség és bűnös vágyak!

AZ ÚR PIHENŐHELYE

Azt mondja az Úr: „*Minél inkább*

meg fogsz szünni te, annál inkább leszek én a te életed és te leszel az én pihenésem mennyországa.”

Ó, édes Jézusom, csak siessünk! Minél előbb szűnjek meg én, minél inkább legyél te az én életem és én legyek a te pihenésed mennyországa! Azt akarom, azt kérem, hogy igen gyorsan alakíts át engem, végy birtokba engem, semmisíts meg engem, hogy csak Te élj bennem! Te légy az én életem, én pedig legyek számodra pihenés! Mikor az Úr Jézust megbántják az emberek, amikor megsértik, megszorítják a bűnösök, amikor újra és újra átdöfik káromlásaikkal, vétkeikkel, érzékiségükkel, gonoszágaikkal szentséges Szívét, akkor az Úr Jézus meg akarja osztani szomorúságát, fájdalmát valakivel. Meg akar pihenni! Keres valakit, akiben meg tud pihenni!... Megtalálja az én lelkemet, az én szívemet!... Az én lelkem, az én szívem legyen az Úr Jézusnak pihenőhelye!

JÖJJ, URAM JÉZUS!

Igen, Uram Jézus, jöjj csak hozzám, pihenj meg nálam! Én majd vigasztallak, én majd szeretlek azok helyett.

akik nem szeretnek! Én egybeforrok, eggyé leszek Veled, hiszen ebben áll a szentség! Jöjj, Uram Jézus, én osztatlanul Neked adom a szívemet, azok helyett, akik tőled elszakadnak. Azok helyett, akik az érzékiség és a világ dolgaiba merültek, akik csak a földi örömökbe merítik szívüket, lelküket. Én egészen és örökre csak téged szeretlek!... Minél jobban gyűlölnek és megvetnek, minél jobban üldöznek, annál jobban szeretlek én Téged!

MENNYORSZÁGOD!

Jöjj csak hozzám Uram, legyen szívem, lelkem pihenőhelyed, sőt nemcsak pihenőhelyed, hiszen azt mondod: „*pihenésem mennyországa*”.

Mennyország! — Igen, Testvérek! Az én szívem, ha az Úr Jézus Szívével egyesül, akkor mennyországgá válik! Hol van a mennyország? Nem ott fenn, ahol elképzeljük, hanem itt, énnálam, ha az Úr Jézus Szívével egyesülök. Ahol Isten jelen van, ott van a mennyország. Ha az Úr Jézus az én szívemet egészen birtokába vette, akkor az én szívem, lelkem nemcsak pihenőhelye az Úr Jézusnak, hanem ez a mennyor-

szág! Itt hordom magamban a teljes, az egész mennyországot. Itt van a teljes Szentháromság, az Atya, a Fiú és a Szentlélek! Itt van a Boldogságos Szűzanya, itt vannak a szentek, mindenki itt van, aki üdvözült, itt pihenek az én szívemben!

MIÉRT NEM ÉRZEM?

Milyen öntudat ez! Milyen boldogság ez! Itt van az örök haza most immár a szívemben és a lelkemben! Hogy van az, hogy nem érzem, hogy nem látom, nem nyűgöz le annyira, hogy egészen megsemmisüljek?! — Csak azért van Testvéreim, mert abban a pillanatban, amikor csak egy kicsit többet engedne az Úr Jézus Szíve a mennyországnak a szeretetéből, öröméből, boldogságából, a mennyország fönségéből, fényességéből, mint amennyit egy gyenge emberi szív el tud viselni, abban a pillanatban meghalnánk! — Pedig ő még itt akar hagyni, hogy érdemeket gyűjtsünk! Még nem érkezett el hazatérésünk ideje!

ITT VAN, HA NEM IS LÁTOM!

Azonban Testvéreim, itt van, ha nem is látom, itt van, ha nem is hallom és

ha nem is érzem! Hallják, mit mond tovább az Úr! Azt mondja: *Ne hidd, hogy egyedül vagy, amiért nem látsz engem. Itt vagyok és te hallgatsz engem.*”

Tehát Testvéreim, itt van ő, ha nem is látom. Itt van ő, ha nem is hallom. — itt van bennem és eggyé forr velem, ha nem is érzem. A hitem, a kegyelem világa kapcsol össze vele. S a lelkem éli az ő életét, már nem a természet törvénye szerint, nem a test és vér törvénye szerint, nem a logika és az értelem törvénye szerint, hanem a természetfölötti, a kegyelmi világnak a rendje és törvénye szerint, Isten életének a törvénye szerint!

CHRISTOPHOROS!

Mindannyian „Christophoros”-ok vagyunk! Krisztushordozók, mennyország-hordozók vagyunk mindannyian, akik a kegyelem állapotában eggyé olvadtunk az ő Szívével. Tehát csak szóljunk az Úrhoz! Ő maga mondja: „Beszélj hozzám, mert veled vagyok!” Ne maradj szóltan hozzám! — Amikor az életben valami szomorúság, szenvedés gyötör, beszélj hozzám, beszélj velem!

Ne hidd, hogy egyedül vagy, mert nem látsz engem, ne hidd, hogy távol vagy a mennyországtól, mert nem élvezed annak természetfölötti gyönyörűségeit! Elég neked egy csöppnyi belőle, attól is megittasul a lelked, a szíved! Elég egy kicsit megízlelned lelkigyakorlat alkalmával, szentáldozáskor, elmélkedéseid alkalmával. Ha mindig élveznéd, nem tudnál a földön élni. Mégis itt akarlak hagyni egy ideig, hogy gyűjts érdemeket! Légy eszköze az én Szívemnek, légy apostola az én gondolataimnak, most ezekben a nehéz időkben, amikor annyira megszaporodott és annyira elterjedt a bűn és a gonoszság! Légy engesztelője isteni Szívemnek! — Szenvedéseidet egyesítsd az én szenvedéseimmel és engeszteléseidet az én engesztelő áldozatommal.

SZÓLJ HOZZÁM!

Ezt akarja az Úr! Ha néha mégis elfog a kétség, akkor azt mondja: Itt vagyok s te nem hallasz engem, pedig szólok hozzád! De ha lélekkel figyelünk az Úr szavára, mégis meghalljuk, ha hozzászoktunk ahhoz, hogy az Úrral sokat beszéljünk, ha az el-

mélkedést belekapcsoljuk a lelki életünkbe, akkor mindig meghalljuk őt.

„Szeretet-szózat”-át e szavakkal fejezi be az Úr: *„Szólj hozzám, mosolyogj rám, hiszen én a te elválaszthatatlan társad vagyok!”*

Beszéljünk csak az Úrhoz, imádkozzunk, elmélkedjünk, sokat beszéljünk Vele, sokszor szóljunk hozzá. De ne csak szóljunk, — mosolyogjunk is!

MOSOLYOGJ RÁM!

Az mosolyog, aki bírja azt a kinszet, ami után nagyon vágyódott,* aki érzi azt, hogy mellette van, akit szeret. — Nézzék meg a karácsonyfa alatt, milyen kerekre mosolyodik a kicsiny gyermek arca, amikor meglátja azt a játékot, ami után vágyódott, amit olyan szépen kért levelében a Jézuskától. Milyen boldog, hogyan örül, amikor tudja, hogy az övé a mackó, vagy a baba! Próbáljuk meg elvenni tőle! Egész éjszaka sír és jajgat! Mi is így vagyunk, csak vágyainkkal nagyobb javak után nyúlunk, a legnagyobb javak után sírunk és nyöszörgünk éjjel és nappal! — Az Úr után, ha nincs velünk! Azért akarja az Úr Jézus,

hogy szóljunk csak hozzá, érezzük, halljuk, hogy itt van és szeret!... Mosolyogjunk rá abban a tudatban, hogy „*enyém vagy!*”

Csodálatos dolog a mosolygás, Testvéreim! Soha nem hittem volna, milyen élet rejlik a mosolygás mögött. Minden mosoly mögött kincs és szeretet van!

ILYENEKÉ A MENNYEK ORSZÁGA!

Egyszer Kalocsán gyóntatni mentem a nővérekhez. Spiritualis voltam ott. Elöttem ment egy asszony, egy édesanya, egyszerű parasztasszony. Kis gyermekét karján vitte, de a gyermek hátrafelé nézett. Kicsi kis pufókarcú apróság volt, lehetett úgy másfél éves. Bambán, üresen nézett, nagyra meresztette a szemét, amikor meglátott. Magam sem tudom, hogyan, az a gondolatom támadt, hogy rámosolygok a kicsire. — Sokszor a morc öregek is elmosolyodnak, ha gyermeket látnak! — És rámosolyogtam. A gyermek rám néz, még tágabbra nyílnak a szemei, egyszerre csak ő is elmosolyogja magát s olyan szívből mosolygott vissza, hogy életemben még olyan mosolygást

én nem láttam. Azóta én nagyon sokat elmélkedem a mosolyról. Nem arról, amiről az emberek beszélnek. A felnőttek nem igen tudnak mosolyogni! Nevetni és röhögni azt igen, de mosolyogni nem! Mosolyogni szívből-lélekből, őszintén, mélyen, csak a kicsinyek tudnak, mert ilyeneké a mennyek országa!

*LEGYEN ARCODON KRISZTUS
MOSOLYGÁSA!*

Ha mi fáradtak vagyunk és nem tudunk sokat beszélni, ha az értelmünk nem tud felemelkedni az elmélkedésben a jó Istenhez, mosolyogjunk olyankor az Istenre, abban a tudatban, hogy: „te az enyém vagy, én a tiéd vagyok, mi ketten elválaszthatatlan társak vagyunk édes Jézusom!” Mást nem tudunk csinálni, egymásra nézünk és mosolygunk. Ez az igazi imádság és elmélkedés. Nem én mondom, hanem ő mondja, az Úr! Ez az elmélkedés legszebb programja: legalább mosolyogni az Úrra! Ebben a mosolyban benne van, hogy: te bírsz engem és én téged, hogy te vagy az én legnagyobb kincsem, hogy te szeretsz engem és nekem adod magadat! Tudod, hogy én

is mindig mosolyogva nézek rád! — Az Úr Jézus sohasem nevet, de mindig mosolyog. Ennek a mosolygásnak kell mindig az arcunkon lenni, különösen akkor, amikor az Úr Jézusra nézünk. Krisztus mosolygásának, vagyis annak a tudatnak, hogy bírom őt, itt van bennem, itt pihen bennem, ő az én egész mennyországom!

Mi hiányzik még nekem!? — Semmi és senki! Nem kell nekem a világon senki más, csak ő legyen az enyém, mert benne a mennyországot bírom! Nem tudok semmitsem adni neki? Nem tudok elmélkedni, nem tudok semmire gondolni? Nem baj! Csak mosolyogj rá! Krisztus mosolygása legyen az arcodon!

VIGYÜK MAGUNKKAL!

Amikor most visszamegyünk a világba, vigyünk magunkkal ezt a mosolygást! Ránézünk az emberekre és mosolyogjunk rájuk! Ha nem is tudják, hogy mit gondolunk, hogy mi van a lelkünkben, mint ahogy az a kiesi sem tudta, hogy én mit gondolok, mégis megérik a lélek melegét a mosoly mögött és ők is elkezdenek mosolyog-

ni. Krisztus mosolygása és szeretete kisugárzik a lélekből és megkapja a többi lelkeket is. Átalakítja az emberek szívét, mert felmelegíti őket.

BELEMOSOLYOGNI A VILÁGBA!

Azért olyan szerencsétlen ez a mai világ, mert hiányzik belőle Krisztus mosolya, Krisztus szeretetének melege. Az engesztelő lelkeknek, akik igazán meg akarják vigasztalni Krisztus Szívét, semmi mást nem kell tenniök, mint belemosolyogniok Krisztus mosolyával ebbe az ádáz, gyűlölködő világba! Amikor ágyúk, tankok, gépfegyverek és bombák ezrei pusztítják az embereket, akkor is tudjunk mosolygni! Mosolyogva várni addig, amíg a másvilágon Krisztus arcába mosolyoghattunk! Akkor higgyék el, hogy engesztelő áldozatunk elfogadtatott és legyőzte a világot!

A második rész tartalma

„Én vagyok a rózsafűzér Királynője!”	7
„Nincs, aki áldozatot hozzon!” — —	36
„Túlön-túl!...” — — — —	62
„Gyümölcsseikről ismeritek meg!” —	90
Elrejtett Istenség — — — —	118
„Eljövök értük!” — — — —	142

II.

ENGESZTELJÜNK MÁRIÁVAL —	157
Út az isteni Szívhez — — — —	160
Mária Szívével — — — —	186
„... Ad Jesum!” — — — —	209

**A SZERZŐ EGYÉB ENGESZTELESI
ÉS ASZKÉTIKUS MŰVEI:**

Engeszteljünk! Onfelajánlás. Budapest, Szent István Társulat kiadása, 1942. Ára 1.— P.

Engeszteljük Jézus Szívét! II. kiadás. Győr, 1943. Ára 80 fillér.

Engesztelő áldozat. Szalézi Művek kiadása, 1942. Ára 1.40 P.

A fatimai csoda. Szalézi Művek kiadása. Ára 70 fillér.

A fatimai Madonna üzenete. Szalézi Művek kiadása. I. kötet ára 2.20 P, II. kötet ára 2.30 P.

Engesztelő szentóra. Elmélkedések. Korda kiadása, Budapest, 1943. Ára 1.60 P.

Praedixi vobis. Elmélkedések. Szalézi Művek kiadása. Ára 1 P.

A lélek magányában. Elmélkedések lelki napra. Szalézi Művek kiadása. Ára 80 fillér.

Engesztelő szentmiseáldozat. Szalézi
Művek kiadása. Ára 1.50 P.

Engesztelés. Szalézi Művek. Ára
1.70 P.

Sacerdotum aeternum. Lelkigyakor-
latos elmélkedések a papságról.
Korda kiadása, Budapest, 1940.
Ára 4.20 P.

Elmélkedések könyve. Szent István
Társulat kiadása. Budapest, 1942.
I—II. kötet. Ára 9.20 P.

**Unua Eukaristia Esperanto mondkun-
veno.** Budapest, 1938. Ára 4 P.

Ancilla Domini. A Miasszonyunk
Iskolanővéreinek kalocsai anya-
házában tartott szentbeszédék:

1. **Magvetés.** A szerzetesi életesz-
ményről. Kalocsa, 1933. Ára 2 P.

2. **Magvető.** Az alapító Atya, Fourier Szent Péter szelleméről.
 3. **Szántás, vetés.** Fourier Szent Péter pedagógiájáról. Kalocsa, 1934. Ára 2 P.
 4. **Jó mag.** A szerzetesi erényekről. Kalocsa, 1935. Ára 2 P.
 5. **Jó föld.** Az alapító anya: Le Clerc Alexia szelleméről. Kalocsa, 1937. Ára 2.50 P.
 6. **Kalászkok.** A miasszonyunk leányainak igazi szelleméről. Kalocsa, 1937. Ára 2.50 P.
 7. **Mindennapi kenyér.** A szerzetesi életről. Kalocsa, 1937. Ára 2.50 P.
- Az életszentség tudománya.** Szent István Társulat kiadása. Ára 2.80 P.

20

ERDEY FERENC

A FATIMAI MADONNA ÜZENETE

I. rész 224 oldal, 3.— pengő

21.

ERDEY FERENC

A FATIMAI MADONNA ÜZENETE

II. rész 240 oldal, 3.20 pengő .

22.

BOLDOG GRIGNON LAJOS

A TÖKÉLETES MÁRIA-TISZTELET

II. kiadás, 296 oldal, 4.20 pengő

23.

ERDEY FERENC

A VILÁG KIRÁLYNŐJE

Elmélkedések

180 oldal, 3.— pengő

